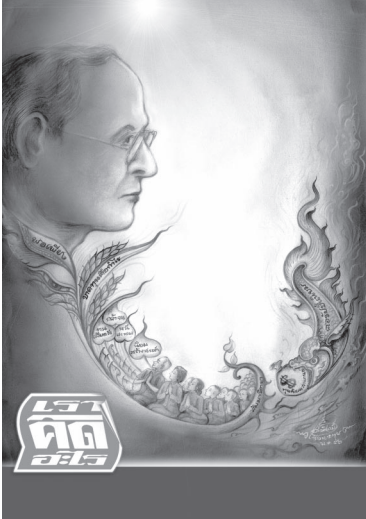

ขอเพียงกล้าจริง

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ร้อยคนจ๊กกล้าสัก
หนึ่งปราชญ์ในพันสุด
แสนจ๊กคัตหนึ่งวุฒิ
ทำกุศลไม่หวังแม่
แดนไทยเมืองพุทธแท้
จึงมีจกอาชรรรม
ผิดพุทธฝ่าเผ่าพันธ์
ขอเถิดกลับจิตกล้า
ไทยยังมีสิทธิ์สร้าง

หนึ่งมนุษย์
ยากแท้
วจีสัตย์ มีฤฯ
สิ่งได้ตอบแทน
โฉนกัน
เบี่ยงบำ
เพี้ยนขบถ
ฝึกพินคินท้วง
สำนึกศีล
อยู่เชื้อ
คินคักดิ์ พุทธเทอญ
ประมาทแท้ไทยสุญ

ลิกชะลัมมายิน
เร่งรัดพัฒนะคลิน
อย่าชกช้ายึดเยื้อ

(สไมย์ จำปาแพง ๓ ม.ค. ๒๕๕๒)

มี คำพูดตลกเชิงเสียดสีเจ็บๆ คันๆ ว่า ประเทศไทยมีสิ่งดีๆ มากมาย ยกเว้นอย่างเดียวที่ไม่ดี นั่นคือ... “คนไทย” แต่คำกล่าวนี้น่าจะต้องลบเลือนไป จากปรากฏการณ์ความกล้าหาญ-เสียสละ-สามัคคี-และการยอมเอาชีวิตเข้าแลก โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ จากคนไทยนับล้านที่รวมตัวกันในนาม “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย”

และคำกล่าวที่ว่า...ใน ๑๐๐ คน จักมีคนกล้าสัก ๑ คน ใน ๑,๐๐๐ คนจักหาปราชญ์ได้สัก ๑ คน ส่วนใน ๑๐๐,๐๐๐ คน จักหาผู้ที่พูดจริงทำจริงได้ยากยิ่งนักแล (แสนจ๊กคัตหนึ่งวุฒิ วจีสัตย์ มีฤฯ) ส่วนคนทำดีโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนนั้น แทบไม่ต้องพูดถึง (คือไม่รู้ว่าจะมีหรือไม่) คำกล่าวนี้ดูเหมือนจะถูกทำลายเสียแล้วกระมัง... เพราะในยุคพระจันทร์ยิ้มนี้ **มีคนดี คนกล้า คนเสียสละโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ ออกมารวมตัวกันในดินแดนที่ได้ชื่อว่าเป็นศูนย์กลางพุทธศาสนาของโลก** สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึง “**ยีน**” หรือการสืบเชื้อของจิตวิญญาณ “**พุทธ**” ที่เป็นสยามเมืองยิ้ม อันมีองค์ประกอบของ “**ผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน**” พร้อมทั้งจะให้ภัย ไม่ใช่ความรุนแรง ยึดมั่นในสันติ-อหิงสา ซึ่งถ้าเป็นต่างประเทศเพียงประชาชนถูกตำรวจยิงตายคนเดียว ถึงกับเกิดจลาจล จุดไฟเผาประท้วงกันทั่วประเทศ

ประเทศไทยต้องสูญเสียไปกับนายกฯ “**นอมินี**” (ไม่มีสิทธิ์คิดตัดสินใจด้วยตัวเอง) นำอับอายขายหน้ามานานแล้ว บัดนี้ประชาชนกำลังรอคอยการเปลี่ยนแปลงจากนายกฯ “**อภิสิทธิ์**” หรือท่านโอบามารค์แห่งประเทศไทย ที่อเมริกา ท่านโอบามารค์พร้อมนำการเปลี่ยนแปลงแล้ว และกำลังโน้มน้ำหนักให้ชาวอเมริกาอยู่กับความหวังเพื่อร่วมมือกันเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งใหม่ที่ดีกว่า โดยย้าว่าอยากแล้ว แต่ที่เมืองไทยประชาชนพร้อมอยู่แล้ว **ตายเป็นตาย ขนาดเอ็ม ๗๙** ก็ยังไม่กลัว กล้าที่จะเสียสละให้แก่สังคมนประเทศชาติเห็นชัดๆ ปานนี้ รอแต่เพียงท่านโอบามารค์จะกล้า นำ **กล้า** ทำความถูกต้องชอบธรรมให้กลับคืนสู่สังคมไทยได้หรือไม่เท่านั้น?

ขอแต่เพียงท่านกล้าจริง ประชาธิปไตยของไทยก็น่าจะไปได้ไกลกว่าอเมริกา! ๓

เหตุการณ์ในบ้านเมืองบางครั้งก็ขยายผลเกินคาด ถ้ามีใครทำนาย
๖ ทายหักไว้ล่วงหน้า ว่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้เราคงไม่เชื่อ

ไม่น่าจะเป็นไปได้ว่า การชุมนุมของคนที่รักชาติบ้านเมือง จะก่อให้เกิดคนกลุ่มใหม่ พันธุ์ใหม่ ที่มีความรู้สึกคล้ายๆ เป็นพี่น้องคลานตามกันมา ดีใจมากเมื่อพบกัน พยายามช่วยเหลือเกื้อกูลกันโดยไม่ต้องร้องขอ

แม้การชุมนุมจะยุติลงมานานถึงสองเดือนแล้ว แต่ความเป็นพี่น้องกันของชาวพันธมิตรยังฮือฮาไม่สร่างซา พันธมิตรหลายๆ คนคงได้พบกับตัวเองมาแล้วเช่นกัน

ผมไปที่ไหน มีคนรู้จัก มีคนทัก มากกว่าเก่าอย่างมากมาย บ้างก็ขอถ่ายรูป บ้างก็ขอให้ลงลายมือชื่อในสมุด ในผ้าผูกคอ ในหมวก บางคนเข้ามาจับไม้จับมือแสดงความขอบคุณ (ที่ร่วมชุมนุมกันมา)

รถเก๋าคันเล็กๆ ของผมถึงคราวต้องเปลี่ยนยาง ๔ เส้น เจ้าของร้านยางลดราคาให้เส้นละ ๑,๐๐๐ บาท จาก ๒,๘๐๐ บาท เหลือ ๑,๘๐๐ บาท เพราะเป็นพันธมิตร

ผมสั่งทำเบาะรถมอเตอร์ไซด์ เมื่อถึงกำหนดผมไปรับของตามนัด เจ้าของร้านเบาะบอกว่าร้านเสริมสวยที่อยู่ข้างๆ เอาเบาะไปแล้ว พอผมตามไป หนุ่มเจ้าของร้านจ่ายแทนเรียบริ้อย โดยอ้างความเป็นพันธมิตร ผมจะยึดเหยียดเงินให้อย่างไรก็ไม่ยอมรับ

ตัวอย่างอื่นๆ มีอีกมากมาย จนบางครั้งผมพูดกับตัวเองว่า “เรากลายเป็นคนไม่ต้องใช้เงินเลยหรือนี่”

๑๙๓ วันร่วมกันลำบากตรากตรำ นอนกลางดินกินกลางทราย ก็เห็นใจโซอยู่แล้ว หลังการชุมนุมยังมีน้ำใจให้กันอย่างต่อเนื่องอีก ผมรู้สึกเกรงใจมาก งานสังสรรค์พันธมิตร หรือคอนเสิร์ตการเมือง บางงานผมไม่ทราบมาก่อน ผมก็ไปร่วมด้วย

คุณศิริลักษณ์ ยิ่งแล้วใหญ่ จะเตือนผมเสมอๆ ว่าวันไหนเขาจัดกันที่ไหน สำทับว่าผมจะต้องไปให้ได้ แล้วคุณศิริลักษณ์เองก็ตะลอนๆ ไปกับผม กว่าจะได้นอนก็ตึกตื่นเที่ยงคืน

ในช่วงเวลาที่ผ่านมามีเรื่องอยู่ในลักษณะ “ชีพจรลงเท้า” ไปบ้านนอกจังหวัดนั้นจังหวัดนี้ (ในกรุงเราสังสรรค์กันมาจนเบื่อแล้ว) และผมก็ริจัดการ “สังสรรค์ปักหลักพักค้าง” ที่เมืองกาญจน์เสียเองด้วย

คิดแล้วสยของเลี้ยงพันธมิตรกว่า ๕๐,๐๐๐ คนได้อย่างไร

จะทำอะไรก็สำเร็จทั้งนั้น “ขอเพียงกล้าจริง” รัฐบาลปัจจุบันก็เช่นกันมีโครงการดีๆ จะทำโน่นทำนี่มากมาย อยู่ที่ว่าจะกล้าจริงหรือเปล่าเท่านั้น ๗

7

บ้านปานาดอย

ครูต้องเป็นตัวอย่างที่ดี ลังคมไทยนับถือครู บูชาครู ขอให้มือที่นักเรียนและพ่อแม่ ผู้ปกครองพนมไหว้ครูนั้น เป็นเหมือนดอกบัวบูชา อย่าเป็นดอกคอยทิ่มแทงตัวครูว่า ครูทำเรื่องแยๆ ไม่เป็นตัวอย่างที่ดีสมกับเป็นครูเลย

14

สี่สันชีวิต

“...ความรู้เป็นสมบัติร่วมกันของมนุษยชาติ ไม่ควรนำไปซื้อขายแลกเปลี่ยนกันด้วยเงินตรา แต่ควรสืบทอดมอบให้กันด้วยจิตคารวะ...”

38

ธรรมดาของโลก จะได้ไม่ต้องโศกสลด

วันเด็ก วันที่ผู้ใหญ่ฆ่าเด็ก
ฆ่าอุดมการณ์ ฆ่าจิตสำนึก
ของหนูๆ

มกราเริ่มฆ่า กุมภาพันธ์เริ่มฆ่า!
โครงการตอยอดด้วย “วันแห่งความรัก”

“วันแห่งการไทยหา” “วันแห่งการแสวงหาชีวิตคู่”

เอโกปี หุควา พุธา โทติ พุธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1	นัยปก:ขอเพียงกล้าจริง	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านป่านาดอย	จำลอง
13	การ์ตูน	วิสูตร
14	สี่ส้นชีวิต (สัมภาษณ์ อาจารย์ประมวล เเพ็งจันท์)	ทีม สมอ.
20	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
25	พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทธร
28	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
38	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
40	ขาดก้นยุค	ฉวมพุทธร
44	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
48	คืนวิญญูญาณความรักให้แผ่นดิน	ระพี สาคริก
52	กำปั้นทุบดิน (ประชาชนิยมลมแหว เลวกว่าที่คิด)	ดั่งนั้น วิมุตตินันตะ
57	นายกฯ อภิลิทธิ์ เวชชาชีวะ	ท่านจันทร์
58	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	เฉลิมชัย ยอดมาลัย
61	รู้ไว้ไว้ว่า	ทศพนธ์ นรทัศน์
63	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
64	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
68	ชีวิตไร้สารพิษ	สื่อเกวียน
70	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
72	ประสบการณ์ได้ร่มสัมมาสิกขา	ฟ้าสาธ
75	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุศย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วัชรธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โสภ
 กองรับใช้ธุรการ ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เคาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๓๓๔-๕๒๓๐
 จัดจำหน่าย กลับกัน ๖๔๕ ซอยนวมินทร์ ๕๕ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๓๕-๘๕๑๑
 อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งนามัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากลนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สำนักพิมพ์กลับกัน ๖๔๕ ซ.นวมินทร์ ๕๕ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

กมลการเมือง?

ไม่เห็นด้วยที่รัฐบาล (รองนายกฯ สุเทพ) เรียกเรื่องขอเจรจากับอดีตนายกฯ ทักษิณ ซึ่งเป็นนักโทษหลบหนีอาญาแผ่นดิน เพื่อให้หยุดก่อวุ่นบ้านเมือง ทำแบบนี้เหมือนรัฐบาลไร้หน้าตา อันที่จริงถ้าเร่งรัดเอาตัวมารับโทษทัณฑ์ตามคำพิพากษาได้ทุกอย่างก็จะยุติไปเอง

•ชาวบ้าน ธรรมดา กทม.

การเมืองเป็นเรื่องลึกซึ้งยกยกย่อนซ่อนปมซับซ้อน การเปิดโอกาสให้พูดจากันแล้วแต่ไม่ยอมพูดจากันจริงๆ ตามประสาคนในวงการเมืองที่เคยคบหากันมาก่อนเพื่อรักษาประโยชน์ของชาติ รัฐบาลก็มีความชอบธรรมที่จะใช้ไม้แข็งแทนไม้นวมหรือถ้ารับไม่ตรียมพูดจากันจริงๆ จะแบไต๋ต่อรองอะไรบ้างก็จะได้รู้กัน อดใจรอสักหน่อยเถิดครับ ล่าเสือสมิงนะ ไม่ใช่ปิดประตูตีแมว... แม้ว

เกมชิงเมือง

ผมเป็นพันธมิตรร่วมขับไล่รัฐบาลหน้าเหลี่ยม จมูกบาน และชายกระโปรงด้วย แต่ผมก็ไม่ไช่บริวารแกนนำพันธมิตรคนไหน การที่คุณสนธิประกาศชี้หน้าไม่ให้พันธมิตรเลือก อ. แก้วสรร เบอ์ ๑๒ ก็เป็นสิทธิของคุณสนธิ ที่จะนำเสนอข้อมูลและความเห็น แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าชาวพันธมิตรจะเฮตามไปทั้งโขงหรือหน้า ก็แม้เรามีจุดร่วมกันขับไล่รัฐบาลทุณฺษามานย์ และนมินิ แต่ก็มีความต่างกันในการเลือกผู้นำ กทม. การที่คุณแก้วสรรตอบโต้คุณสนธิหนักๆ จะถือว่าเป็นความชอบธรรม ได้ไหมครับ

• พันธมิตร กทม.

ได้ชี้พ่อคุณเอ๊ย เป็นสิทธิอันชอบธรรมขนานแท้เขี้ยวละครับ คุณสนธิก็มีสิทธิเต็มร้อยที่จะปาวร้องบอกกล่าวสิ่งที่ตัวเองคิดและเห็นดีเห็นงาม ส่วนชาวพันธมิตรก็มีเอกสิทธิเต็มร้อยที่จะเห็นต่าง แผลดจากท้องแม่เดียวกันก็ยังไม่เหมือนกันเปี้ยวทุกสัดส่วน ไซ้เลย แคร่วมขบวนการพันธมิตรให้เขี้ยวไล่ส่งเหล่านักการเมืองสารเลวด้วยกันก็ไซ้ว่าจะเฮตามไปทุกเรื่องหรือหน้า จะเลือกใครก็จงเลือกด้วยวิจารณญาณเถอะครับ อย่าลืมนะว่าชะตากรรมของคน กทม.อยู่ในกำมือของคน กทม.

เหมือนแต่ต่าง

ประธานที่ปรึกษาพรรคประชาธิปัตย์ไปหาเสียงช่วยลูกพรรคที่เชียงใหม่ ลำปาง บุรีรัมย์ และถูกพวกเสื้อแดงก่อวุ่นทำร้าย ฝ่ายหนุนพวกเสื้อแดงก็อ้างว่าก่อนหน้านี้พวกเสื้อเหลืองยังก่อวุ่นนายกรัฐมนตรีนครินทร์พรรครัฐบาลก่อนได้ ทำไมพวกเสื้อแดงจะลอกเลียนแบบบ้างไม่ได้

• ประธา พรหมใน อุบล

อันที่จริงพวกเสื้อแดงก็ตั้งปะปดลัทธิเอาอย่างเลียนแบบมาหลายเรื่องแล้วเริ่มด้วยที่หน้าสภาในวันแถลงนโยบาย แต่บารมีไม่ถึง เลียนแบบได้ไม่เต็มร้อยเหมือนต้นแบบที่เลือดสาดบาดเจ็บ แขนขาขาดล้มตายยังกะเข้าฉากหนังบู๊ล้างผลาญเรื่องรัฐบาลทิพย์ ขอให้พวกเสื้อแดงเลียนแบบต่อไปจนได้มาตรฐานเต็มร้อย คิวารางวัลตุ๊กตาพานทองแท้มาให้ได้!

ตรวด-ตำรว

ผมป็นลูกตำรวจุกจร พ่อเกษียณแค่

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

จำแก่ๆ แต่ก่อนโรงพักหนึ่งมีตำรวจไม่มาก
หรือก มีรถจี๊ปคันเดียว ปีนหลวงไม่ว่าเป็น
พทหรือปืนยาวก็เก๋คร่ำคร่า ซ้ำมีไม่ครบมือ
พอตำรวจทุกคนอีกด้วย แต่ยุคนั้นตำรวจ
ก็รักษาความสงบสยบโจรผู้ร้ายได้ เพราะ
ตำรวจยุคนั้นจิตใจเป็นตำรวจร้อยเปอร์เซ็นต์
มีทั้งอำนาจตามกฎหมายและมีบารมีนำ
ยำเกรง เพราะชื่อเสียงสุจริตที่ยังตรงต่อ
หน้าที่ ต่างกับตำรวจยุคนี้สุดจะเปรียบ
ถ้าพ่อผมยังมีชีวิตอยู่คงจะชอกช้ำมาก

- ลูกตำรวจ ชังตำรวจ สุพรรณ

👉 ปีที่ผมจบรัฐศาสตร์กรมการปกครอง
ไม่เปิดสอบบรรจุพลัด แต่ตำรวจเปิดสอบ
รับพนักงานสอบสวน ๑๐๐ คน อยากรได้
งานทำจึงเบนเข็มไป เข้ารับการฝึกอบรมที่
ร.ร.นายร้อยตำรวจ ๖ เดือนก็ออกมาทำงาน
อยู่ในราชการได้ ๒๐ ปีก็อำลาด้วยอายุ
เพียง ๔๕ ปี ไม่มีบ้านญาติ รุ่นเดียวกันอยู่
ต่อไป เดิบใหญ่เป็นพล.ต.ท. พล.ต.ต.หลายคน
เพื่อนฝูงสายปกครองเดิบใหญ่สูงสุดถึงปลัด
มหาดไทย นอกนั้นก็ระดับอธิบดี รองอธิบดี
ผู้ว่าฯ รองผู้ว่าฯ เป็นต้น ผมเป็นลูกครู
ประชาชนบ้านนอก บ้านเป็นที่พักที่กิน
ของข้าราชการทั้งตำรวจ อำเภอก ที่ออก
ตรวจท้องที่ และแม่แต่มีปืน เลือปลั่นก็
แวะกินข้าวที่บ้านพ่อ ผมจึงคุ้นเคยกับ
ข้าราชการและผู้ร้ายมาแต่วัยเด็ก ตำรวจ
ในยุคก่อนนั้นเป็นอย่างคุณว่าจริงๆ เมื่อ
ผมเป็นตำรวจก็มุ่งเดินตามรอยนั้นบ้าง แต่
มันเป็นคนละรอยคนละทางกับค่านิยมของ
ตำรวจใหญ่ๆ ยุคใหม่ ที่ดิ้นรนหาเงินหายศ
มากกว่าหาเกียรติยศ จึงตากหน้าเข้าไป
สยบยอมผู้มีอำนาจ นักการเมือง เจ้าพ่อ
เจ้าแม่ ผู้มีอิทธิพล และกัตกเป็นทาสรับใช้

คนเหล่านั้นแทนที่จะรับใช้ให้บริการ
ประชาชนด้วยชื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่
กระบวนการยุติธรรมเบื้องต้นจึงบิดเบี้ยวส่ง
ผลต่อขั้นต่อๆ ไป ในที่สุดผมก็ขออำลา
ชีวิตตำรวจต่างๆ ที่รักและผูกพัน

สละ-กอบโกย

ดิฉันเป็นพันธมิตร ช่วยงานครัวที่ชุมชน
ไม่ว่าจะเป็นมัชวาน ทำเนียบ ไบหมด ตื่น
ประมาณตี ๕ ไปที่ครัว จะทำอาหารอะไรก็
รับไปคนละอย่าง เวลาปรุงก็ช่วยกันชิมว่า
จะเอารสนี้ไหม ตอนเป่านกหวีดทำวันละ
๖-๗ หม้อเฉพาะกับข้าวที่เป็นแกง ไม่นับ
ผัดผักซึ่งเป็นอีกทีหนึ่ง ถ้าเป็นก้วยเตี่ยว
ทำประมาณ ๑๔-๑๕ หม้อ เวลาลวกเส้น
ก้วยเตี่ยวใช้ผ้าขาวบางลวกทีละ ๓ กิโล
ขนาดนั้นยังแทบไม่ทัน ดิฉันประทับใจตรงที่
เห็นพันธมิตรเข้าแถวยาวมาก ก็รู้สึกอยาก
ให้เขาได้กิน จนลืมนึกความเหนื่อย รู้สึกภูมิใจ
ตัวเองเหมือนกันที่ได้ใช้ร่างกายเต็มที แม้
เราไม่ได้ช่วยด้วยเม็ดเงิน ได้ทำบุญคุ้มมาก
ยิ่งเห็นเขากินกันดี ยังมีปิติ มีอยู่ช่วงหนึ่งไป
ช่วยเขาผัดผักบุง ตักใส่กะละมังเอาไปตั้งโต๊ะ
กำลังผัดกระทะที่ ๒ เขาเอากะละมังมารอ
บอกว่ากะละมังแรกหมดแล้ว กระทะที่ผัด
ไม่ใช่กระทะเล็กๆ เป็นกระทะใบบัวนะคะ
ตรงนี้ยิ่งสนุกและมีปิติมากคะ

- ปัญญา ศาส์

👉 บางคนปีติ สนุกสนานเบิกบานกับ
การให้ไป สละสลัดออก แต่บางคนก็สนุก
จนลืมนัดกับการแสวงหา กอบโกย หวงแหน
เป็นของกู...ของกู ไม่รู้พอ ทั้งที่มีเงิน
ล้นเหลือ กรรมแท้ๆ ทำไม่รู้จักแบ

๓๒ บรรณธิการ

วานสร้างสรรคัลังคมอุดมการณ์ ขอเพียงกล้ายืนหยัด ชัดเจน เสียสละ
จริง แม้ตัวจากไปแต่**“วิถีธรรม”** ยังยืนยงเป็น **“อนุสรณ์”**

เรื่อย

“เรียน อธิบดีตำรวจ (ผ่าน ผกก.ภ.จว.ชัยนาท)

ตามบันทึก กก.ภ.จว.ชัยนาท ลง ๑๘ มี.ค.๒๕ อ่างบันทึก ลข.ที่ ๐๖๐๑/๑๘๑๒ ลง ๑๑ มี.ค.๒๕ เรื่อง
ขอความร่วมมือจำหน่ายบัตรชมการแข่งขันฟุตบอลโลก ให้ สภ.อ.สรรพยา จำหน่ายบัตรฯ จำนวน ๓ ฉบับ
ราคาฉบับละ ๓๐๐ บาท เป็นเงิน ๙๐๐ บาท ...ทั้งนี้ ดร.แจ้งว่าจะได้รับส่วนแบ่งเงินรายได้ส่วนหนึ่ง
สนับสนุนกิจการประชาสัมพันธ์ของ ดร. ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

เรื่องนี้ กระผมขออนุญาตคืนบัตรทั้งสิ้น จำนวน ๓ ฉบับ เพราะ...ภาวะเศรษฐกิจ สังคมในปัจจุบัน
ไม่เอื้ออำนวยให้กระทำได้โดยไม่เกิดความเสียหาย เสียหายต่อภาพพจน์อันดีงามส่วนหนึ่งของ ดร. ...

อนึ่ง การประชาสัมพันธ์ของ ดร.นั้น หากดำเนินการด้วยเงินที่ได้มาด้วยวิธีการเยี่ยงนี้... ก็ยอม
จะรุดหน้าแต่เพียงรูปแบบที่โอ้อ่า ทูทรา ฉาบฉวยสวยงามแต่เปลือกนอก แต่ไร้แก่นสารและคุณค่าใน
คุณธรรมที่ล้ำลึก มั่นคง อันเป็น “คุณ” สมบัติแท้จริงของมนุษย์ ...เพราะเหตุใด ดร.จึงไม่มุ่งเน้น
การประชาสัมพันธ์ การเสริมสร้างภาพพจน์ที่ดีด้วยการปลูกฝังคุณธรรมความดีให้ปรากฏอยู่ในสำนึก
ของข้าราชการตำรวจอย่างจริงจังและจริงใจ และสนับสนุนผู้ที่ยึดมั่น พินฝ่า ทำความดี ยึดมั่นใน
คุณธรรมให้โดดเด่นเป็นแบบอย่างแก่ข้าราชการตำรวจทั้งหลาย แทนที่จะยึดถือการสนองเจตนาารมณ์
ตัณหาของผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น...ควรแก่การบำเหน็จความดีความชอบ...

กระผมขอยืนยันว่ารักและเทิดทูน ดร.ยิ่งชีวิต แต่การที่จะสนองเจตนาารมณ์ของ ดร.โดยไม่คำนึง
ถึงความเสียหาย อาทิ... ไม่อาจทำได้ เนื่องด้วยทริโอดตบ้ปะควบคุมกำกับจิตอยู่ทุกขณะ...กระผม
พร้อมเสมอแม้จะยากจน หาก ดร.มีเหตุจำเป็นที่จะต้องระดมทุนเพื่อดำเนินกิจกรรมอันเป็นคุณประโยชน์
แก่ประชาชนอย่างแท้จริง กระผมยินดีสละเงินเดือนปีละ ๑ เดือนทุกปีตลอดชีวิตราชการ... และ
ขอให้นายตำรวจซึ่งมีระดับยศ ตำแหน่งสูงกว่าตำแหน่ง สวญ.สภ.อ. ทั้งสิ้นร่วมกันสละเงินเดือนเพียงปี
ละครึ่งเดือนตลอดไปเช่นกัน... ซึ่งจะเป็นลัทธิธรรมนำพิสูจน์ว่าผู้ใหญ่มิได้เอารัดเอาเปรียบผู้น้อย ตำรวจ
มิได้เอารัดเอาเปรียบประชาชนในด้านการเสียสละประโยชน์ส่วนน้อยแห่งตนเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่แห่งชาติ
หากว่าเป็นไปได้เช่นนี้ ภาพพจน์ของตำรวจย่อมจะแจ่มกระจ่างโดยไม่ต้องดิ้นรนดำเนินกิจกรรม
ประชาสัมพันธ์ใดๆ ทั้งสิ้น...”

นี่คือบางส่วนจากบันทึกของผมในตำแหน่ง สารวัตรใหญ่ สภ.อ.สรรพยา ชัยนาท ที่ ชน ๐๔๑๘/๒๐๓
วันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๒๕ เรื่อง **คืนบัตรชมการแข่งขันฟุตบอลโลก**

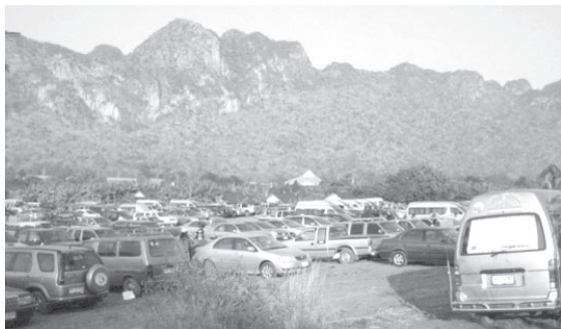
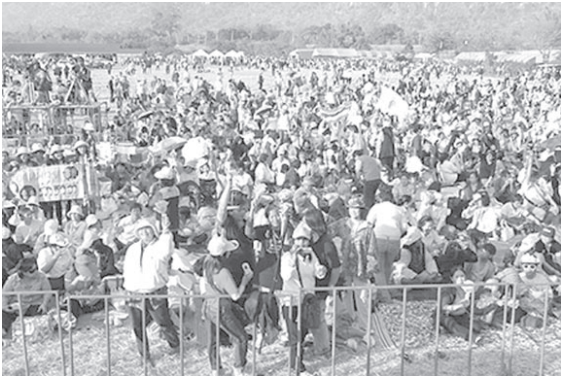
เป็นยุทธการ **“ดับเครื่องชน”** ทำทนายอำนาจปกครองบังคับบัญชา ที่ไม่ชอบธรรม ซึ่งยากที่จะมี
ผู้ได้ปกครองบังคับบัญชาหน้าไหนบังอาจแข็งข้อต่อต้านให้ตนเองบอบช้ำ เพราะต่างก็ห่วงใยอนาคต
ชีวิตราชการของตนยิ่งกว่าชะตากรรมของแผ่นดิน !

**รู้ทั้งรู้ว่า จะเกิดผลสะท้อนกลับอย่างไร แต่รู้ๆ ก็ยัง (กล้า) ทำ (ดี) หาญกล้าเชิดชูลัทธิธรรม
(ความจริง) เผชิญหน้ากับบอสลัทธิธรรม !!! ☹**

บ้านป่า นาคอย

● จ้าง ●

● บรรยากาศสังสรรค์พันธมิตร
ที่โรงเรียนผู้นำ กาญจนบุรี

ถิ่งฤดูแล้งที่ไร พวกเราชาวคณะบ้านป่าก็
ไม่สบายใจทีนั้น บนเขาที่อยู่ใกล้บ้านเราจะมี
คนมือบอนขึ้นไปจุดไฟเผาป่าเสมอๆ เป็นความ
ล่าหลังของคนไทยเกือบทุกจังหวัดก็ว่าได้ที่
ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง แม้ทางราชการจะเขียนป้าย
แผ่นโตๆ ทั้งขู่ทั้งเตือนก็ไม่ฟัง

แล้งนี้ที่โรงเรียนผู้นำโชคดี ไม่ใคร่เผากันบ่อย
นัก เพราะอ้อยรอบๆ โรงเรียนยังตัดไม่หมด คน
ตัดอ้อยไม่วางที่จะขึ้นไปจุดไฟเผาป่า

วันจัดงาน “สังสรรค์พันธมิตรและครอบครัว
ร.ร.ผู้นำ” เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม นั้น ถ้ามีการ
เผาป่าอย่างเคย พันธมิตรที่กางเต็นท์เชิงเขาคง
ตกใจมาก แม้ผมและชาวคณะบ้านป่าจะคุ้นเคยกับ
เรื่องนี้มานานแล้วก็ตาม บางคืนตกใจตื่นนึกว่าไฟ
มาไหม้ใกล้หัวนอน เสียงไฟไหม้กิ่งไม้ดังปุดปัด
ปุดปัด ตลอดเวลา

ผมเคยจัดงาน “สังสรรค์วันครอบครัว ร.ร.
ผู้นำ” ติดต่อกันมามากกว่าสิบปีโดยเชิญผู้ร่วมงาน
การช่วยสังคมโครงการต่างๆ มาพบกันปีละครั้งใน

“วันเสาร์ที่พระจันทร์ดวงโตที่สุดในฤดูหนาว” เช่นผู้ที่ทำงานอยู่ที่ศูนย์ไต่เทียม, สถานสงเคราะห์ลัสต์วู้, บริษัทท่าทุนและ ร.ร.ผู้นำ เป็นต้น

ในรอบปีที่ผ่านมา ผมและคณะไปร่วมทำงานใหญ่ช่วยสังคมคือการชุมนุม ๑๙๓ วัน คราวนี้จึงเชิญพันธมิตรไปร่วมงานสังสรรค์โดยไม่ขายบัตร เก็บเงิน กินฟรี พักฟรี ชมดนตรีฟรี

ก่อนงาน ดาราโทรทัศน์ พิธีกรชื่อดังของ เอเอสทีวี เช่น คุณอัญชลี คุณสโรชา และ คุณจินดารัตน์ ต่างก็พูดว่าคนเป็นหมื่นๆ ร.ร.ผู้นำจะรับไหวหรือ ผมพูดปลอบใจตัวเองว่า นั่นเป็นคำขู่ งานจัดที่เมืองกาญจน์ไกลจากกรุงเทพฯ ตั้ง ๑๕๐ กิโลเมตรและวันรุ่งขึ้นมีการเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม.ด้วย คนคงไปร่วมงานไม่มาก

เพื่อความไม่ประมาท เราได้เตรียมลานจอดรถขนาดใหญ่มากถึง ๖ ลาน ซึ่งจอดรถได้เป็นพันๆ คัน และลานสำหรับกางเต็นท์อีก ๕ ลาน มีห้องสุขาพร้อม

ในโรงเรียนผู้นำมีถนนหลายสายเชื่อมถึงกัน เราได้เตรียมจัดการจราจรอย่างดี แต่คนไปมากเกินคาด มากยิ่งกว่าคำขู่ บางช่วงเวลารถวิ่งจากถนนใหญ่เข้าโรงเรียนเพียง ๔ กิโลเมตรใช้เวลาถึง ๓ ชม. หลายคนคิดว่าผู้ไปร่วมงานมีจำนวน ๗-๘ หมื่นคน แต่จากการคำนวณพื้นที่อย่างละเอียดพบว่า มีจำนวน ๕ หมื่นเศษ

นายตำรวจบางคนเคยอยู่ที่เมืองกาญจน์มากกว่า ๒๐ ปี บอกว่าไม่เคยมีงานไหนคนมากเท่างานนี้ โชคดีที่พันธมิตรจังหวัดกาญจน์ระดมกันเอาอาหารมาช่วย เป็นอาหารมังสวิรัตินั้นคงพูดได้เต็มปากว่าในเมืองไทยมีงานนี้งานเดียวที่คนกินอาหารมังสวิรัตินี้ ๕ หมื่นเศษ

งานเลิกไปหลายวัน เวลาผมเข้าไปในตัวเมืองกาญจน์จะมีคนพูดถึงงานนี้กันมากมาย ต่างชมกันทั้งนั้น ไม่เช็ดที่การจราจรติดขัด ที่ต้องเข้าแถวกันยาวๆ เพื่อรับอาหาร เพื่อเข้าห้องน้ำ หลายคนขอร้องให้จัดอย่างน้อยปีละครั้ง มีผมคนเดียวเท่านั้นที่ค้านอยู่ในใจ เพราะยังสยองไม่หาย

คืนนั้นพระจันทร์เต็มดวง ขึ้น ๑๕ คำ พันธมิตรหญิงคนหนึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนนานาชาติแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ชมว่ายังไม่เคยไปงานไหนที่ธรรมชาติสวยงามเท่า เป็นความสวยงามที่หาดูได้ยาก

ผู้ที่ไปร่วมงานไม่ใช่มีเฉพาะพันธมิตรชาวไทยเท่านั้น มีพันธมิตรต่างชาติด้วย ไปกันสองคนโดยผมไม่ได้เชิญ พุดไทยไต่ดินหน่อย เมื่อพบกันผมมีเวลาทักทายเพียงประเดี๋ยวเดียว เพราะยุ่งอยู่กับการจัดการเรื่องนั้นเรื่องนี้จึงฝากจดหมายไว้ให้ผมเป็นพันธมิตรที่ไม่ได้ไปร่วมชุมนุมด้วย เอาใจช่วยหน้าจอโทรทัศน์ด้วยความเป็นห่วง

ผมดูทีวีเห็นท่านจำลองทำงานหนักมาก ผม
ฟรุตะเป็นห่วงมาก และขณะนี้ พทม.ชนะแล้ว
ผมฟรุตะดีใจด้วยครับ แต่ตอนนี้ผมคิดว่าท่าน
จำลองเลิกการเมือง ทำสวนดีกว่า ผมจะช่วยด้วย
ท่านจำลอง ตอนนี้ไม่ค่อยว่างเอาไว้ที่หลังมีเวลา
ค่อยคุยกัน ตอนนี้ผมยังอยู่จันทบุรี

ขอแสดงความนับถือ 10 ม.ค. 2552

FURUTA SHIJI

คุณโต้ว (ศรีณยู วงศ์กระจ่าง) ขอให้ผมไฟล์
หน้าออกโทรทัศน์รายการ “จอเหลือง” เป็นระยะๆ
ผมพยายามเกี่ยงให้หาคนอื่นแทน เพราะหน้าผม
ย่นมากแล้ว ดูแล้วไม่สดชื่นไร้ชีวิตชีวา เจ้าของ
รายการก็ไม่ยอม

เดือนมกราคมมีการอัดเทปโทรทัศน์หลายตอน
มีอยู่ตอนหนึ่งแพรวภาวันครูและวันใกล้เคียง ผม
พูดกับครูว่าครูต้องเป็นตัวอย่างที่ดี สังคมไทย
นับถือครู บูชาครู ขอให้มือที่นักเรียนและพ่อแม่
ผู้ปกครองพนมไหว้ครูนั้น เป็นเหมือนดอกบัวบูชา
อย่าเป็นดอกคอยทิมแทงตัวครูว่า ครูทำเรื่องแย่งๆ
ไม่เป็นตัวอย่างที่ดีสมกับเป็นครูเลย

ผมพูดกับผู้ชมว่า เราทุกคนมีครู ต้องกตัญญู
ต่อครู ถ้าไม่มีโอกาสไปกราบไหว้ท่าน อย่างน้อย
โทรศัพท์กราบท่านในวันครูก็ได้ ทำไมเรา
โทรศัพท์ถึงครูก็ได้วันละหลายครั้ง โทรศัพท์กราบ
ครูปีละครั้งไม่ได้เชียวหรือ

๑๖ มกราคมปีนี้ ผมโทรศัพท์กราบครูเก่าๆ
สมัยที่ผมเป็นนักเรียนมัธยมบ้านสมเด็จเจ้า-
พระยาและสมัยที่ผมเป็นนักเรียนนายร้อย คุณครู
ที่สอนผมตอนอยู่ชั้นมัธยมขณะนี้เหลือไม่กี่ท่าน
ล้วนแล้วแต่อายุ ๙๐ เศษๆ ท่านดีใจที่อดีต
เด็กชายจำลอง ศรีเมือง ไหว้ครูทางโทรศัพท์

เป็นเรื่องแปลกที่คุณครูเกือบทุกท่านกล่าว

จดหมายออกจะอ่านยากสักนิด เพราะเป็น
สำนวนญี่ปุ่นปนไทย

เรียนท่านจำลอง*

ผมฟรุตะ เจอท่านจำลองครั้งแรก 21 ปีแล้ว
จำผมได้ไหม เมื่อครั้งท่านจำลองไปญี่ปุ่น
เป็นการเยี่ยมเยือนญี่ปุ่น ผมฟรุตะ 5 ปีแล้วมาหา
ท่านจำลอง พร้อมนักข่าว NHK มาด้วยตอนนั้น
ทำงานเยอะๆ ตอนนี้ผมฟรุตะเกษียณอายุงานแล้ว
ต้องการมาใช้ชีวิตบั้นปลายที่ประเทศไทย รบกว
ท่านจำลองเรื่องสวน ช่วยด้วย

แต่ว่าเมื่อ 5 ปีที่แล้วผมไม่ได้ติดต่อเนื่องจาก
ภรรยาของผมไม่สบายมาก ผมมาไม่ได้ ต้องดูแล
รักษา ผมฟรุตะต้องขอโทษด้วย

ขณะนี้ภรรยาของผม เสียชีวิตแล้วเมื่อวันที่
31 พ.ค. 2551 ซึ่งตรงกับวันเกิดของผมพอดี ผม
เสียใจมาก ผมมาประเทศไทยเดือนสิงหาคม 2551
และเดือน พ.ย. 2551 ทั้ง 2 ครั้งติดต่อท่าน
จำลองไม่ได้เลย

* ข้อความ คำสะกดคงตามเอกสารเดิม

ชมที่ผมไปร่วมชุมนุมกับพันธมิตร พร้อมกับให้ศิลปินให้พร ให้ผมทำเพื่อบ้านเมืองต่อไป ครูเอาใจช่วย

ควันทองจากการชุมนุมยังไม่จาง “นรกป่วนกรุง” (นปก.)กลุ่มคนที่รับอำิสลินจางให้ต่อต้านพันธมิตรยังคงทำงานอย่างต่อเนื่อง วันที่ ๒๓ มกราคม ผมได้รับโทรศัพท์เป็นระยะๆ ทั้งเช้า สาย ป้าย เย็น จากขรราวาสชาวสันตือโสภบั้ง จากพระชาวอโสภบั้ง ซึ่งโทรศัพท์จากเชียงใหม่ก็มีจากกรุงเทพฯ ก็มาก ผมมีกำหนดการไปปราศรัยในงานสังสรรค์พันธมิตรที่ลพบุรี ส่วนเชียงใหม่ผมไม่มีความจำเป็นจะต้องไปเลย

ข่าวแพร่สะพัดจากวิทยุชุมชน คลื่น ๙๒.๕ ที่เชียงใหม่ว่า ผมจะเดินทางไปรับปริญญาซึ่งจะถึงสนามบินเวลา ๑๐.๐๐ น. โฆษกเรียกร้องให้ชาวเสื้อแดงไปต่อต้านผม ไปกันมากๆ

ผมพูดโทรศัพท์กับทุกท่านที่หวังเียวว่า เป็นข่าวโกหก การให้ปริญญา (กิตติมศักดิ์) นั้น มหาวิทยาลัยจะต้องทาบทามคนที่รับก่อน เมื่อประมาณ ๒๐ ปีมาแล้ว มหาวิทยาลัยใหญ่ของรัฐ ๒ มหาวิทยาลัยแจ้งให้ผมทราบว่าจะให้ปริญญาคุณชฎิบัณฑิต(ปริญญาเอก)ด้านรัฐศาสตร์ ผมขอบคุณพร้อมกับขอตัวว่าน่าจะมอบให้กับผู้ที่ร่ำเรียนจริงๆ จะดีกว่า

ถัดจากนั้นไม่นาน มหาวิทยาลัย ยองนำมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของเกาหลีใต้ก็ทาบทามให้ปริญญาสาขาเดียวกัน ผมเตรียมปฏิเสธ แต่คุณศิริลักษณ์ทักท้วง เพราะมหาวิทยาลัยมีเหตุผลอยู่ข้อหนึ่ง ต้องการมอบปริญญา กิตติมศักดิ์ รัฐประศาสนศาสตร์ เนื่องจากผมเป็นนักการเมืองที่หาเสียงสะอาดที่สุด ผมจึงไปรับอย่างเสียบๆ (คุณโสภณ สุภาพงษ์และภรรยาเดินทางไปเป็นเกียรติในพิธีด้วย)

ญาติธรรมชาวเชียงใหม่มคนหนึ่ง บอกว่าเป็นแผนปลุกระดมโดยใช้วิทยุชุมชน สร้างข่าวลือที่น่าสนใจ เพื่อดึงชาวเสื้อแดงออกจากบ้าน รวมตัวกันไปก่อกรรมทำเข็ญอีกทีหนึ่ง ซึ่งเป็นจริงตามนั้น

เขาไม่ได้ไปที่สนามบิน แต่ตรงไปยังพุทธสถานภูผาฟ้า น้ำ สถานที่ปฏิบัติธรรมของชาวกองทัพธรรมอีกแห่งหนึ่งที่บ้านแม่เลา ตำบลป่าแป๋อำเภอแม่แตง ดั่งข่าวซึ่งมีผู้รวบรวมได้ดังนี้

เหตุการณ์ นปก.บุกภูผาฟ้า น้ำ เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๒

เวลา ๑๐.๓๐ น. ตำรวจ สภ.ป่าแป๋ ขึ้นมาที่ภูผาฟ้า น้ำ ได้ถามญาติธรรมชาวอโสภกว่า พลตรีจำลอง ศรีเมือง มาริเปล่า หลังจากนั้น กลุ่มเสื้อแดง จำนวน ๒๐๐ คน ได้ขั้บรรทมถึงบริเวณปากทางเข้าภูผาฟ้า น้ำ และอยู่ที่ปากทางเข้าประมาณ ๓๐ คั้

แกนนำกลุ่มเสื้อแดงบอกว่าจะไม่เข้าไปข้างใน แต่จะปิดล้อมไม่ให้พลตรีจำลองเข้าไปเท่านั้น เพราะได้ข่าวว่าล้งจากเครื่องบิน ๑๐.๐๐ น. และจะเดินทางมาที่ภูผาฟ้า น้ำ มีญาติธรรมผู้ชาย

● นปก.บุกภูผาฟ้าน้ำ

คนเดียวที่ยืนเจรจาด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน เดินเข้าไปข้างในพร้อมนักข่าว “ไทยทีวี” และ “เนชั่น” เพื่อเก็บภาพ

หลังจากนั้น เวลา ๑๒.๐๐ น. กลุ่ม นปก.ได้ มารวมตัวกันที่ปากทางประมาณ ๔๐๐ คนและ แบ่งกำลังเป็น ๓ จุด เพื่อปิดล้อม คือ ๑.ปากทาง เข้า ๒.สะพานแขวนทางเข้าภูผาฟ้า น้ำ และ ๓.ได้นำกำลังประมาณ ๑๐๐ คนทั้งชายและหญิง เดินทางเข้าไปในภูผาฟ้า น้ำ ระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร โดยการเดินเท้า กลุ่มที่ยืนอยู่ที่ สะพานได้ทำป้ายรูปพลตรีจำลอง มาด้วย และตั้ง คำถามว่า “รู้จักมั๊ยใคร นี่คือคนที่มาล้างสมอง พวกแกใช้มั๊ย” พอญาติธรรมชายบอกว่ารู้จัก นปก.ก็นำเอาป้ายตีหัวญาติธรรมชาย ที่อยู่ตรงนั้น ๒ คน โดยไม่มีการโต้ตอบ หลังจากนั้นก็ยังยืนด่า อีกเป็นชั่วโมงๆ

ส่วนด้านใน ผู้ใหญ่ได้พาเด็กผู้หญิงไปหลบอยู่ บนภูเขา นปก.ได้ล้อมศาลาฟังธรรม ซึ่งมีสมณะ องค์หนึ่งและญาติธรรมจำนวนหนึ่งนั่งพนมมือ ด้วยความสงบและขอร้องไม่ให้เกิดความรุนแรง กลุ่ม นปก.ได้ผลักสมณะองค์นั้นที่ไหลอย่างแรง ทั้งตบทั้งผลักพร้อมทั้งพูดจาหยาบคาย ประมาณ ๑ ชั่วโมงจากนั้นพากันกลับและได้ทำความเสียหาย คือ ทำลายท่อน้ำประปา ก๊อกน้ำ ๑๔ จุด และจุด ไฟเผากระท่อมข้างทาง ๑ หลัง แต่สามารถช่วย กันดับได้ทัน และพยายามปล่อยลมยางรถของ กองทัพธรรมที่จอดอยู่ พร้อมกับใช้เหล็กชุดสิริธ ๑ คันด้วยข้อความหยาบคาย

มีตำรวจประมาณ ๓๐ นาย นายอำเภอ แม่แตง รอง ผกก.สภ.ป่าแป๋ นายก อบต.ป่าแป๋ เดินทางมาดูแลความสงบ

เลยสะพานแขวนมา ๗๐๐ ม. จะพบสะพาน โค้งทำด้วยปูน ข้ามลำธารมายังหมู่บ้านภูผาฟ้า น้ำ มีตำรวจมาตั้งด่าน โดย ผกก.นายอำเภอ มาดูแล ความปลอดภัย และพยายามสกัด แต่ไม่สำเร็จกลุ่ม นปก.ประมาณ ๑๐ คน ได้เดินอ้อมเข้าไปทาง โรงครัวเอาหนังสือถึงโรงครัวโดนหลังคาพักหนึ่ง ซึ่งขณะนั้นชาวอโศกกำลังทำกิจกรรมกีฬาอารยะ ประเภทแข่งเก็บหินเพื่อเป็นเชื้อเพลิงในการทำ อาหาร จึงต้องหยุดกิจกรรมทันที แล้วเข้าไปอยู่ที่ ศาลาใหญ่ ให้เด็กหลบตามบ้านและบนภูเขา ทาง ด้านสมณะและญาติธรรมพากันเข้าไปนั่งในศาลา ทำตามที่พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เคยบอกไว้ คือ หากเกิดเหตุการณ์วิกฤติ ให้นั่งนิ่งๆ พนมมือ ฝ่าย เลื่อนแดงได้ยื่นคำหยาบคายว่าเป็นนักบวชลัทธิเถื่อน บุกรุกป่า ล้างสมอาวุธ มีโรงงานผลิตปลากระป๋อง ฯลฯ มีบางคนนำเอา “ตีนตบ” มาตบไหล่สมณะ องค์หนึ่ง

เป็นที่น่าสังเกตว่า พวก นปก.ส่วนใหญ่ตีหม เผล้าย้อมใจให้อีกheimในการทำบาป

หลังจากนั้น เวลาบ่าย ๓ โมง นปก.ก็ทยอย กลับ และมีการหาเรื่องกันเองว่ามาแล้วไม่เจอ พลตรีจำลอง

เมื่อกลับกันหมดตามข่าวข้างต้นแล้ว วิทญุ
สถานีนั้ก็ประกาศชั้ชณะทำนองว่า “ขอขอบ
คุณชาวเลื้อแดงที่ไปกันมากมายถึง ๒๐๐ คน เรา
ชณะแล้ว จำลองหนีหัวซุกหัวซุน ไม่รู้ไปอยู่ที่ไหน”

คนไทยไม่เคยแบ่งฝักแบ่งฝ่ายกันถึงขนาดนี้
การที่กลุ่ม นปก.หรือกลุ่มคนเลื้อแดงประกาศว่า
ทำตามอย่างพันธมิตรนั้น ไม่จริง ตลอดระยะ
เวลาการชุมนุมที่ยาวนาน พันธมิตรเคร่งครัดใน
การชุมนุมอย่างสงบ ไม่ไปตะโกนด่า ทำร้าย
ทำลายใคร ไม่ทำให้ข้าวของเสียหาย

การทำตัวเป็นกลุ่มอันธพาลแบบนี้ ตำรวจ
ควรจะต้องควบคุมให้เป็นไปตามกฎหมาย ไม่ใช่
แห่กันไปยืนดูเฉยๆ แล้วอ้างว่าตำรวจน้อย มี

จำนวนไม่พอ ถ้าน้อยก็ขอกำลังตำรวจจากที่อื่น
ไปเพิ่มเติมได้ ตำรวจทั้งประเทศมีกว่า ๒ แสนคน
กินเงินเดือนจากภาษีอากรของประชาชนทั้งนั้น

รัฐบาลใหม่เข้ามาบริหารบ้านเมืองนานนับ
เดือนแล้ว การแก้ปัญหาความแตกแยกในสังคม
ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักประการหนึ่งยังไม่มีอะไรดีขึ้น

ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำก็กำลังถาโถมเข้ามา
โรงงานอุตสาหกรรมหลายแห่งทยอยปลดคนงาน
ออกเรื่อยๆ ปัญหาจะร้ายแรงกว่าสมัยลดค่า
เงินบาท (ใช้คำหรุว่าปล่อยเงินบาทลอยตัว) เมื่อ
ปี ๒๕๔๐ เพราะสมัยนั้นเศรษฐกิจโลกไม่ได้
กระทบกระเทือนเท่าครั้งนี้ เรายังสามารถส่ง
สินค้าออกได้เหมือนๆ เดิม

ห้นมาดูการเมืองบ้าง เปิดประชุมสภานัด
แรก เมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ซึ่งบรรยากาศการ
ประชุมน่าจะคึกคักกระปรี้กระเปร่า แต่ปรากฏว่า
สภาเกือบล่มจำนวน ส.ส.ที่เข้าประชุมเกือบไม่ครบ
รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งมีกฎหมายสำคัญเข้าสภา ฝ่าย
ค้านดิรเวนเสนอให้มีการนับองค์ประชุม พรรค
ฝ่ายรัฐบาลเรียกระดม ส.ส.เป็นการใหญ่ให้
เดินทางไปเข้าประชุมให้ครบ

พยายามถ่วงเวลารอทุกวิถีทาง เช่น
อภิปรายใช้เวลานานๆ และเสนอให้มีการนับ
องค์ประชุมด้วยการขานชื่อ แม้กระนั้นสภาล่ม
จนได้ มี ส.ส.เข้าประชุม ๒๑๙ คน ขาดไป ๙ คน
จึงจะครบ ๒๒๘ คน (ครึ่งหนึ่งของ ส.ส.ทั้งหมด)

การหนีประชุมของ ส.ส.ไม่ใช่เพิ่งจะมีเป็น
ครั้งแรกๆ แต่ต่อเนื่องกันมานานนักหนา ทั้งๆ ที่
การเข้าประชุมสภาเป็นหน้าที่หลักของ ส.ส. จะ
ประชุมหรือไม่ประชุม ลั่นเดือนก็รับเงินเดือนไป
คนละกว่า ๑ แสนบาท รวมทั้งขึ้นรถไฟฟรี ขึ้น
เครื่องบินฟรีอีกด้วย **รับเงินเดือนเต็มที่แต่ทำงาน
เต็มที่** เป็นเครื่องยืนยันว่ายังคงเป็นการเมือง
แบบเก่าอยู่ ไม่ใช่การเมืองใหม่เลย

**ถ้าไม่มีการเมืองใหม่ ก็ไม่สามารถแก้ปัญหา
บ้านเมือง ให้ประชาชนอยู่ดีมีสุขได้** **ท**

แก้ปัญหาเศรษฐกิจก็ต้อง“ลดลง”จึงจะ“ร่ำรวย”

๑. ลดละ-เลิก อภายมุขได้ จะทำให้ร่ำรวยอย่างยิ่ง

๒. ลดกินจนกินจิบ กินทุกอย่างทิ้งวางหน้า(ประเดชะ)ได้ จะทำให้ร่ำรวยอย่างยิ่ง

๓. ลดความฟุ้งเฟ้อลงได้ จะทำให้ร่ำรวยอย่างยิ่ง

๔. ยิ่งเพิ่มจุกๆ มากเท่าไร ยิ่งขาดนะ มากจุกๆ เท่านั้น

บทนำ

การกระทำใดที่ก่อปรกอบขึ้นด้วยปัญญาที่รู้ชัด อีกทั้งยังมีพลังจิตที่กล้าแกร่ง ทุกการนั้นย่อมนำสู่ความสำเร็จ นอกจากได้เก็บเกี่ยวประโยชน์ตนอย่างมหาศาล ประโยชน์ท่านก็ทรงคุณค่าต่อผู้รับรู้เรื่องราว

ใน

ช่วงขณะที่อ่านหนังสือ “เดินสู่อิสราภาพ” ของอาจารย์ประมวล เพ็งจันทร์ เกิดความรู้สึกที่ตะลึง ประทับใจความคิดและการกระทำของชายผู้นี้ “ผมจะเดินกลับบ้าน” (จากเชียงใหม่สู่เกาะสมุย) ตามด้วยเงื่อนไขอีกหลายข้อ ซึ่งแต่ละข้อก็มีเหตุผล

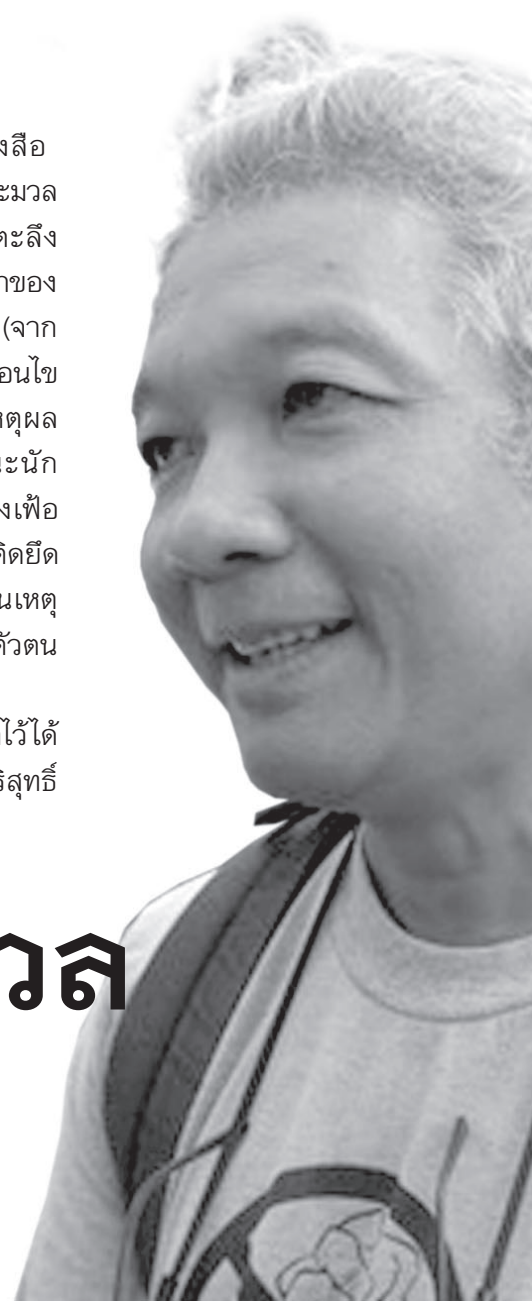
รองรับให้ภาพของเขาเด่นชัดในฐานะนัก

ปฏิบัติธรรมที่พยายามตัดเจียนลดละกิเลสอันคือสิ่งฟุ้งเพื่อฟุ้งเพื่อเกินความจำเป็นของชีวิต ซึ่งคนส่วนใหญ่ล้วนแสวงหา ดิตยัตถ์ หอบหิ้วออกไปด้วยจิตที่เข้มแข็ง ขจัดอสุรกายคือความกลัวอันเป็นเหตุแห่งทุกข์และการทำลายล้างด้วยความกล้าหาญ ทำลายล้างอัตตาตัวตน ด้วยการเป็นผู้ขอและผู้รับอย่างอ่อนน้อมเจียมตน

หลายครั้งหลายหนเกิดความรู้สึกตื่นตันใจ จนมีอาจกลั่นน้ำตาไว้ได้ กับเรื่องราวตลอดเส้นทางเดิน ซึ่งได้สะท้อนภาพจิตใจที่งดงามบริสุทธิ์

อาจารย์ประมวล เพ็งจันทร์

(เดินสู่อิสราภาพ)

และเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่พึงมีให้แกกัน จนไม่อยากเก็บความรู้สึกใดๆ ไว้แต่เพียงผู้เดียว จึงหวังว่าบางเลี้ยวของหนังสือเล่มนี้ ที่เราขอเสนอให้ท่านผู้อ่านได้สัมผัส เพื่อสัมผัสอัสสาทะอันใสสะอาดซึมซับไว้ในใจ จะเพิ่มพูนเป็นกำลังใจในวันเหนื่อยล้า...

เริ่มออกเดิน ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ถึงจุดหมาย ๒๔ มกราคม ๒๕๔๔

จุดประสงค์ของการเดินสู่อิสรภาพ

“.....เริ่มต้นการเปลี่ยนผ่านจากชีวิตข้าราชการ ไปสู่ชีวิตที่ไม่ผูกพันติดข้องอยู่กับอำนาจและหน้าที่ทางสังคม ระบบราชการเปรียบไปก็เหมือนกรงทอง อันเป็นที่พำนักพักอาศัยของนกน้อยเฉกเช่นตัวผมมาเป็นเวลานานในกรงแคบๆ นี้ ผมรู้สึกปลอดภัย มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี มีอำนาจ และมีรายได้ที่แน่นอน

ถึงแม้จะมีอาหารการกินที่พร้อมมูลภายในกรง ตลอดทั้งรู้สึกปลอดภัยจากการถูกเบียดเบียนจากโลกภายนอก แต่ด้วยธรรมชาติแห่งนกป่าที่มีอยู่ในตัว ทำให้ผมคิดถึงการโอบยบินออกจากกรงอยู่ตลอดเวลา อาจเป็นเพราะวิญญานของโจนาธาน ลิฟวิงสตัน

นกนางนวลที่ ริชาร์ด บาร์ค เนรมิตไว้ในหนังสือของเขานั้นได้ลิ่งสถิตอยู่ในร่างผมนับตั้งแต่วันที่ผมได้อ่านหนังสือเล่มนี้ โดยสำนวนแปลของอาจารย์ชาญวิทย์ เกษตรศิริ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๘ แม้จะผ่านมานานถึง ๓๐ ปีแล้ว

การลาออกจากราชการเป็นความคิดและความปรารถนาของผมมานานหลายปีแล้ว แต่ต้องรอความพร้อมในทุกๆ ด้าน...” ผมไม่ได้ลาออกเพราะเบื่อความเป็นครู ตรงกันข้าม ผมมีความสุขกับการเป็นครู และปรารถนาจะเป็นครูตลอดไปชั่วชีวิต มูลเหตุสำคัญที่ทำให้ผมตัดสินใจลาออกในช่วงนี้ (ปี พ.ศ.๒๕๔๔) คือการเปลี่ยนแปลงสถานภาพและบทบาทของสถาบันอุดมศึกษาในสังคมไทย ที่มหาวิทยาลัยของรัฐ โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยที่ผมสังกัด กำลังแปรรูปไปเป็นองค์กรขายบริการการศึกษาแก่ประชาชน ภายใต้ระบบกลไกการค้าของตลาดเสรี

ผมไม่เห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบนี้ ด้วยความสำนึกว่าสถาบันอุดมศึกษามีภารกิจหน้าที่อันสำคัญยิ่งคือส่งเสริม สร้างสรรค์ อุดมธรรม อุดมคติ และอุดมการณ์ให้ปรากฏชัดในสังคม แต่แนวโน้มขณะนี้ปรากฏชัดว่า มหาวิทยาลัยกำลังทอดทิ้งภารกิจอันสำคัญยิ่งนี้ ไปทำหน้าที่ขายบริการวิชาการตามความต้องการของตลาดแรงงาน อุตสาหกรรมและธุรกิจบริการ ณ ขณะปัจจุบันนี้

มหาวิทยาลัยไทยเป็นเพียงแค่สถานที่ผลิตช่างปั้นตลาดแรงงานตามความต้องการของ

ประวัติ

อาจารย์ประมวล เพ็งจันทร์

เกิด ๒๓ ตุลาคม ๒๔๙๗

ที่เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

การศึกษา

B.A.(Political Science, Philosophy, English literature)

Meerut University, India

M.A. (Philosophy) Panjab University, India

Ph.D. (Philosophy) Mysore University, India

การทำงาน

๒๕๓๒-๒๕๔๔ เป็นอาจารย์ประจำภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สังคมอุตสาหกรรมทุนนิยมเท่านั้น ไม่ได้คิดคำนึงถึงการสร้างสรรค์ อุดมธรรม อุดมคติ และอุดมการณ์ให้สังคมเลย และที่กำลังจะเกิดขึ้นเมื่อมีการแปรรูปมหาวิทยาลัยสำเร็จแล้ว คือวิชาการต่างๆ จะกลายเป็นสินค้าบริการที่มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งจะแข่งขันผลิตแข่งกันขาย โดยมีเป้าหมายคือกำไรอันเป็นเงินตรา นี่คือฟางเส้นสุดท้าย ที่ทำให้ลาโง่อย่างผมแบกรับต่อไปไม่ไหว...”

“...หากมีใครสักคนในหมู่พวกเรา ได้มีโอกาสเป็นครูในอนาคต ขอให้ช่วยบอกต่อกันไปด้วยว่า ความรู้เป็นสมบัติร่วมกันของมนุษยชาติ ไม่ควรนำไปซื้อขายแลกเปลี่ยนกันด้วยเงินตรา แต่ควรสืบทอดมอบให้กันด้วยจิตคารวะ...”

ด้วยสภาวะดังกล่าวนี้ ประกอบกับผมเองตระหนักได้ว่า ผมควรจะเปลี่ยนผ่านตัวเองไปสู่ช่วงปลายของชีวิตได้แล้ว ชีวิตของผมได้ผ่านช่วงปฐมวัยมาสู่ช่วงมัธยมวัย และขณะนี้ควรเข้าสู่ช่วงปัจฉิมวัยได้แล้ว ชีวิตช่วงปัจฉิมวัยนี้ ควรจะเป็นช่วงของการเตรียมตัวเพื่อสละละทิ้งปล่อยวางสังขารธรรมทั้งปวงที่มีอยู่ ชีวิตผมขณะนี้เปรียบเหมือนกับการทำข้อสอบในห้องสอบที่กำลังใกล้จะหมดเวลา...”

เดิน เดิน เดิน “ผมจะเดินกลับบ้าน” ทำไมต้องเดิน

“...ผมจากบ้านมาเป็นเวลายาวนานและเป็นระยะทางยาวไกล เมื่อหันไปมองจุดเริ่มต้นที่จากมาระลึกได้แต่เพียงว่า ตัวเป็นเป็นเด็กชาวเกาะที่เคยมองท้องทะเลที่กว้างไกลสุดสายตาด้วยความพิศวงสงสัยว่าจุดที่ขอบทะเลและขอบฟ้ามาบรรจบกันนั้นอยู่ ณ ที่ใด ทำให้ได้เดินทางออกจากเกาะเล็กๆ ในท้องทะเลไปสู่แผ่นดินใหญ่ แล้วได้เดินทางไปในที่ต่างๆ เกือบทั่วโลก “ผมอยากกลับบ้าน” นี่คือการปรารถนาของชายชราที่อยากกลับไปบอกเด็กน้อยชาวเกาะให้รู้ว่าไม่มีขอบฟ้า ไม่มีขอบทะเลอยู่ในจุดที่ไกลสุดสายตา...”

“...การเดินทางเป็นวิถีที่ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสามารถนำพาชายชราเช่นผมไปพบกับเด็กน้อยชาวเกาะคนนั้นได้ เวลา ๕๐ ปีได้พราดเด็กน้อยชาวเกาะกับชายชราให้ห่างไกลกันให้เป็นอยู่ต่างภพต่างภูมิกัน ในภพภูมิของชายชราเต็มไปด้วยความยึดติดหวงแหน การต่อสู้แข่งขัน และปกคลุมด้วยความกลัว การเดินจะเป็นการข้ามพ้น... พ้นความรู้สึกเสียดายในสิ่งที่ยึดติดอยู่

พ้นจากความรู้สึกเกลียดชังต่อผู้อื่นที่ถูกทำให้เป็นคู่แข่ง

พ้นจากความรู้สึกกลัวในความไม่แน่นอนต่างๆ ที่มีอยู่รอบตัว

ผมจะใช้เวลาเดินทางเป็นขบวนการเรียนรู้ที่จะทำลายความรู้สึกเสียดาย รู้สึกเกลียด รู้สึกกลัวที่มีอยู่ในใจผม ผมจะเดิน...เดิน...เดินจนกว่าความรู้สึกเสียดาย (ความโลภ) ความรู้สึกเกลียด (ความโกรธ) และความรู้สึกกลัว (ความหลง) จะลดน้อยเบาบางลง เมื่อใดที่ความโลภ โกรธ หลงในใจเบาบางลง เมื่อนั้นผมคงได้สัมผัสกับจินตนาการอันงดงามในยามเยาว์วัย....”

ตั้งเงื่อนไขเพื่อเดินก้าวสู่การค้นพบหาตัวตน

“...การเดินทางครั้งนี้ ไม่มีการกำหนดเรื่องเวลาและจุดหมายปลายทาง เพราะไม่ต้องการให้เกิดความคิดว่าจะเดินไปถึงเป้าหมายปลายทางเมื่อไหร่ และจะเดินผ่าน ณ จุดใดบ้าง จะไม่รู้วากินที่ไหน นอนที่ไหนในแต่ละวัน จะไม่เดินไปหาคนรู้จักด้วยเหตุเพราะต้องการอาหารและที่พักจากเขา และจะไม่มีการใช้เงินระหว่างการเดินทาง...”

“...การก้าวเดินไปของผมในครั้งนี้เป็นก้าวไปเพื่อเผชิญกับความไม่แน่นอน ความไม่มั่นคง และความไม่ปลอดภัยในสถานการณ์อันเป็นโลกภายนอก ทั้งนี้ก็ด้วยความเชื่อว่า ความรู้สึกไม่แน่นอน ไม่มั่นคง ไม่ปลอดภัย มีศูนย์กลางอยู่ที่จิตใจของเราเอง โลกภายนอกมีความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่เป็นนิตย์ ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ได้ตรัสแสดงไว้ว่า ความไม่เที่ยง (อนิจจัง) ความแปรปรวนเสื่อมสลาย (ทุกขัง) ความไร้อำนาจควบคุม (อนัตตา) เป็นลักษณะปกติของสรรพสิ่ง (สามัญลักษณะ) การกระทำให้เกิดความมั่นคงปลอดภัย จึงไม่ได้อยู่ที่การไปกำหนด กำกับโลกภายนอกให้แน่นอนมั่นคง หากแต่อยู่ที่การฝึกฝนทำกับจิตของเราเองให้รู้แจ้งแทงตลอดในสภาวะอันเป็นสามัญลักษณะนั้น แล้วไม่หวั่นไหวไปกับความไม่แน่นอน ไม่มั่นคงของโลกภายนอก

ความมั่นคงปลอดภัยคือสภาวะที่มนุษย์ทุกคนใฝ่หา ผมเองก็เป็นคนหนึ่งแสวงหาความมั่นคงปลอดภัย ความเพียรพยายามที่จะเก็บสะสม รวบรวมทรัพย์สินเงินทองไว้ ก็ด้วยความเข้าใจว่าจะเป็นหลักประกันให้เกิดความมั่นคงว่าจะมีอาหารกินยามทิว จะมีที่ซุกหัวนอนยามง่วง แต่ความเป็นจริงได้ปรากฏว่า แม้จะมีทรัพย์สินเครื่องมือเครื่องใช้มากขึ้น หากแต่ความรู้สึกมั่นคง

ปลอดภัยหาได้เพิ่มมากขึ้นไม่ ทั้งนี้ก็เพราะความมั่นคงปลอดภัยไม่ได้ขึ้นอยู่กับปริมาณของเครื่องอุปโภคบริโภคที่เรามีอยู่ หากแต่ขึ้นอยู่กับจิตใจของเราเอง

การก้าวเดินไปครั้งนี้เป็นการก้าวไปเพื่อเผชิญกับความไม่มั่นคง ไม่ปลอดภัยในโลกภายนอกเพื่อที่จะได้ฝึกฝนเรียนรู้ ที่จะทำให้เกิดความมั่นคงปลอดภัยขึ้นในจิตใจของเราเอง ผมไม่รู้ว่าจะได้กินอะไร จะได้นอนที่ไหนระหว่างการเดินทาง และอาศัยความไม่รู้นี้แหละที่จะเรียนรู้ว่าทำไมผมจึงกลัวว่าจะไม่ได้กินอาหาร จะไม่ได้นอนในที่ปลอดภัย

จะเดินไปเผชิญกับความหวาดกลัวและเรียนรู้ที่จะไม่กลัว แม้จะต้องจบชีวิตลงเพราะไม่มีอาหารจะกิน ไม่กลัวแม้จะต้องประสบภัยอันตรายถึงแก่ชีวิต

ความไม่แน่นอนของการเดินทางนี้แหละคือบทเรียนอันประเสริฐที่ผมปรารถนาจะเรียนรู้ เพราะฉะนั้นจึงขอที่จะเดินไปบนหนทางแห่งความไม่แน่นอนนั้น...”

“...คนรู้จักนั้นคือสายใยแห่งรักที่ถูกถักทอไว้แล้ว และเรามักจะรู้สึกอบอุ่นเมื่ออยู่ภายใต้ผืนใยแห่งรักที่ห่มคลุมเราอยู่ และเพราะความรู้สึกอบอุ่นภายใต้ผืนใยแห่งรักผืนเล็กๆ นี้เองที่ทำให้เรารู้สึกหวาดกลัวความหนาวเหน็บที่แผ่กระจายอยู่ภายนอก ความรู้สึกหวาดกลัวยิ่งทำให้เราซุกตัวอยู่ภายในผืนใยแห่งรักผืนเล็กๆ นี้จนไม่คิดจะถักทอสายใยแห่งรักให้ขยายใหญ่โตขึ้น ทำให้เราไม่เข้มแข็งพอที่จะสลัดผ้าที่ห่มคลุมออก เพราะกลัวจะต้องเผชิญกับความไม่แน่นอนที่ไม่พึงประสงค์

ผมต้องการก้าวเดินไป เพื่อถักทอสายใยแห่งรักให้ผืนใหญ่ขึ้น ให้เหนียวแน่นขึ้น การเดินไปพบคนที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน เปรียบไปก็เหมือนการดึงผ้าผืนเล็กๆ ออกมาถักทอให้กว้างใหญ่ขึ้น ผมอาจจะรู้สึกหวาดหวั่นเมื่อต้องจากคนที่รักไปเผชิญกับคนแปลกหน้า แต่ความหวาดหวั่นนั้น

มิใช่หรือคืออุปสรรคที่ทำให้ผมสามารถถกทอ
สายใยแห่งรัก (เมตตาธรรม การุณยธรรม) ให้มี
ขนาดใหญ่ขึ้น กว้างขึ้น และนี่คือความหมายของ
การก้าวเดินไปสู่มนุษยธรรมที่อุดมสมบูรณ์ขึ้น...”

“...เพื่อก้าวให้พลังอำนาจแห่งเงินตรา ที่
ถูกสถาปนาขึ้นในสังคมซื้อขายดังเช่นปัจจุบันนี้
การไม่พกพาเงินตราติดตัวไปก็เพื่อฝึกฝนตนเอง
ให้มีความเข้มแข็งเพียงพอที่จะปลดปล่อยตนเอง
ให้รอดพ้นจากอำนาจแห่งเงินตรา

ในสังคมปัจจุบันนี้ พลังอำนาจแห่งเงินตรา
ได้ไหลบ่าท่วมทับพลังอำนาจแห่งมนุษยธรรมให้
จมหายไปในกระแสอำนาจอันเชี่ยวกรากของเงิน
ตรา และได้พัดพาเอามนุษยธรรมให้จางหายไป
จากจิตสำนึกของพวกเราในสังคม

สายน้ำแห่งเงินตราได้ไหลมา และแบ่งแยก
พวกเราในสังคมให้อยู่กันคนละฟากฝั่งแห่งสายน้ำ
ฝั่งของผู้ซื้อและฝั่งของผู้ขาย พวกเราทุกคนต่าง
แหวกว่ายอยู่ในสายธารแห่งเงินตราที่มีแต่ผู้ซื้อ
และผู้ขายที่หวังจะได้จากผู้อื่น

ผมมีความปรารถนาอยากจะทำให้พัน
กระแสน้ำแห่งเงินตรา ไม่ปรารถนาที่จะเป็น
ผู้ซื้อและผู้ขาย แต่ปรารถนาจะไปแหวกว่ายอยู่
ในสายธารแห่งทานและจาคะที่มีแต่ผู้ให้และผู้รับ
ผมเชื่อมั่นว่า เมื่อสายน้ำแห่งเงินตราเหือดแห้ง
แล้วจากใจ ผมจะสามารถมองเห็นและสัมผัสได้
ซึ่งมนุษยธรรม น้ำข้าวปลาอาหารที่ปรากฏเป็น
สินค้าซื้อขายกันอยู่ก็จะแปรเปลี่ยนเป็นมนุษยธรรม
ที่จะให้ผมได้ดื่มกินเพื่อบำรุงหล่อเลี้ยงมนุษยธรรม
ในจิตให้เติบโตอุดมสมบูรณ์ได้...”

พานพบมิตรภาพระหว่างเส้นทางเดิน

“...ประชาชนที่ผ่านพบ แม้เขาจะรู้สึกแปลกใจ
สงสัยในตอนต้นเมื่อแรกพบ แต่ครั้งใดคุยสนทนา
กันแล้วต่างให้กำลังใจและกล่าวคำอวยพรให้ผม
เดินถึงจุดหมายตามที่คาดหวังตั้งใจไว้ ความ
ปรารถนาอันประกอบด้วยโมตรจิตนี้ ทำให้ผมได้
หยั่งถึงความหมายอันลุ่มลึกและกว้างใหญ่แห่ง

การก้าวเดินในมิติทางสังคม

ความแปลกใจของประชาชนที่เห็นชายแก่
คนหนึ่งเดินมา

ความสงสัยว่าทำไมจึงเดิน? เดินเพื่ออะไร?

แก่บ่น ประท้วง ประชดชีวิต สังคม มี
ปัญหาครอบครัว การงาน ฯลฯ ต่างๆ เหล่านี้
ล้วนเป็นความสงสัยในใจของผู้พบเห็นที่ทำให้ผม
ต้องอธิบายคล้ายข้อสงสัยเหล่านั้นด้วยการชี้ให้
ผู้สงสัย มองเห็นความหมายของการเดิน เดินไป
สู่การล้มล้างสังคมที่ลุ่มลึกและงดงามแห่ง
การมีชีวิตอยู่ “...ด้วยวิถีอันศักดิ์สิทธิ์แห่งการ
ก้าวเดินนี้ ทำให้ได้รู้ความหมายอันลุ่มลึกและ
งดงามของชีวิต อยู่ที่ความสัมพันธ์กับผู้อื่นและ
สิ่งอื่น วันนี้เมื่อเดินมาโดยไม่มีเงินที่จะซื้ออาหาร
กินยามหิว ทำให้ผมได้รู้ว่า “การให้” เป็นการ
กระทำที่ยิ่งใหญ่และงดงาม ชีวิตผมดำรงอยู่ได้ก็
ด้วยการให้และการเสียสละของผู้อื่นที่มีต่อผม
อาหารที่มีผู้ให้ มีความหมายและมีคุณค่ามากกว่า
อาหารที่ซื้อมาด้วยเงิน เพราะอาหารอันเป็นทานนั้น
ได้หล่อเลี้ยงตัวผม มิใช่เพียงส่วนที่เป็นร่างกาย
เท่านั้น หากแต่ยังเป็นปัจจัยหล่อเลี้ยงให้มนุษยธรรม
ในตัวผมงอกงามขึ้นด้วย และด้วยสื่อกลางคือ
การให้ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้และผู้รับ
เป็นความสัมพันธ์ที่งดงามระหว่างมนุษย์ และ
ความสัมพันธ์ที่งดงามนี้เองก่อให้เกิดความหมาย
แห่งชีวิตที่งดงาม...”

เมื่อถูกถามถึงระบบปรัชญาที่ดีที่สุด สำหรับการ การใช้เพื่อดำรงชีวิตอยู่

ผมไม่ได้เป็นอาจารย์สอนวิชาปรัชญาแล้ว
วิญญานแห่งความเป็นครูปรัชญาบินออกจาก
ร่างผมไปแล้ว แต่ถ้าวายฟังความรู้สึกของคน
ที่เคยเรียน เคยสอนปรัชญามาเป็นเวลานานกว่า
ครึ่งชีวิตอย่างผม แล้วได้ออกมาสวมวิญญาน
ของผู้พเนจรเพื่อแสวงหาความหมายอันงดงาม
ของการมีชีวิตอยู่ ผมก็จะพยายามสื่อสาร

ปรัชญาคือ ความคิด ความเชื่อของมนุษย์

ที่ครุ่นคิดลึกลับสัมผัสต่อกทอตกกันมาเป็นเวลานาน บางลัทธิปรัชญาสัมผัสต่อกันมานานหลายพันปีแล้ว แต่ถ้าหากความคิดความเชื่อนั้นยังมีพลัง สามารถกำหนดการตัดสินใจเลือกของคนในสังคมปัจจุบัน ความคิดความเชื่อนั้นก็ยังเป็นระบบปรัชญาที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่บางลัทธิปรัชญาก็มีชีวิตอยู่ไม่นานก็ตายจากไป เหลือไว้เพียงแค่ร่องรอยให้เรานำมาครุ่นคิดเพื่อสร้างระบบปรัชญาใหม่ๆ ขึ้นมา แต่ไม่ว่าระบบปรัชญาต่างๆ ที่มีอยู่จะเป็นเช่นไร

ความหมายและความสำคัญของปรัชญาอยู่ที่ตัวเรา ที่จะครุ่นคิดให้เกิดความคิดความเชื่ออันเป็นข้อกำหนดการตัดสินใจเลือกที่จะรับ หรือปฏิเสธสิ่งต่างๆ ที่เข้ามาสู่ชีวิตเรา การรับหรือการปฏิเสธนี้ก่อให้เกิดเป็นความหมายในการมีชีวิตอยู่ พวกเราแต่ละคนมีความหมายชีวิตที่แตกต่างกันก็เพราะเราเลือกที่จะรับหรือปฏิเสธแตกต่างกันนี่คือความหมายของปรัชญา และปรัชญาที่ผู้อื่นคิดไว้ไม่ได้มีความหมายอะไรมากนัก แต่ปรัชญาที่เราคิดยึดถือเป็นตัวของเราเอง มีบทบาท และความหมายต่อตัวเรายิ่งนัก

ผมสอนวิชาปรัชญามานาน วันนี้ผมรู้สึกว่าผมไม่ควรยึดเยียดปรัชญาอันเป็นความคิดของคนอื่นให้กับนักศึกษาของผมอีกต่อไป ไม่ควรแม้แต่การยึดเยียดความคิดความเชื่อของผมให้กับนักศึกษาหรือใครอื่นทุกๆ คนควรจะได้ครุ่นคิดพิจารณาแล้วสร้างปรัชญาของตนเองขึ้นมา เป็นวิถีแห่งการดำเนินชีวิตของตนเอง ด้วยเหตุที่คิดเช่นนี้ ผมจึงไม่สามารถบอกได้ว่าระบบปรัชญาลัทธิใดดีที่สุด...”

“...ผมอยากจะทำอะไรสักอย่างส่วนตัว เมื่อผมออกจากบ้านมา ผมไม่มีปรัชญาหรือลัทธิความเชื่อใดๆ นำทาง ผมมีแต่ความรักอยู่ในหัวใจ ผมรักภรรยา รักศิษย์ รักเพื่อน ความรักในหัวใจทำให้ผมมีพลังในการก้าวเดิน และมีความสุขทุกอย่างก้าว ความหมายของการก้าวเดินไม่ได้อยู่ที่ผมก้าวถึงเป้าหมายปลายทางเชิงกายภาพ แต่

อยู่ที่การก้าวเดินซึ่งทำให้ผมและภรรยาผ산เป็นหนึ่งในเดียวกัน มีความหมายร่วมกันกับศิษย์กับเพื่อน และคนอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน ผมใช้ร่างกายนี้เพื่อให้ดวงใจนี้ร้อยดวงก้าวไปสู่ความหมาย ที่งดงาม และด้วยพลังแห่งความรักที่ผมมีต่อภรรยา ต่อศิษย์ ต่อเพื่อน ทำให้จิตใจของผมผ่องใสเบิกบาน เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข แม้ว่าบางช่วงขณะ ผมจะรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเหมือนจะสิ้นใจ

บางขณะรู้สึกทิวกระหายเหมือนชีวิตกำลังจะจบสิ้นลง แต่ไม่ว่าจะเป็นเช่นไร ผมก็ยังมีความสุข ความสุขที่ได้ก้าวเดินไปด้วยความรักอย่างเต็มเปี่ยมในหัวใจ ประสบการณ์ครั้งนี้ทำให้ผมได้ประจักษ์แจ้งความหมายแห่งรักที่ไม่สามารถเข้าใจได้ด้วยการคิดเอา แต่สามารถหยั่งรู้ได้ด้วยการใช้จิตสัมผัสสัมผัสอารมณ์แห่งรักที่มีอยู่ภายในตัวเรา

ความรักเป็นสภาวะที่ยิ่งใหญ่มหัศจรรย์ เป็นสภาวะศักดิ์สิทธิ์ เมื่อความรักนี้สถิตอยู่ในใจใครแล้วบุคคลผู้นั้นจะเป็นบุคคลผู้ยิ่งใหญ่มหัศจรรย์ มีพลังที่จะอดทน รอคอย และทำสิ่งต่างๆ ได้ตั้งปณิธานไว้ หากยังสงสัยในความรักให้มองไปที่แม่ผู้หญิงคนหนึ่งที่คุณเป็นคนธรรมดาๆ เมื่ออยู่ในสถานะต่างๆ ไป แต่เมื่อผู้หญิงคนนั้นเป็นแม่ แม่ที่รักลูกอย่างสุดหัวใจ ผู้หญิงที่เป็นแม่นั้นไม่ใช่บุคคลธรรมดาๆ แต่เธอคือผู้ยิ่งใหญ่ ที่เข้มแข็งอดทน มีพลังที่จะสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้อย่างน่ายกย่องดุจดังมีปาฏิหาริย์ ความรักให้ผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งกลายเป็นผู้พิเศษที่แสนมหัศจรรย์

ไม่มีลัทธิปรัชญาใดที่ดีที่สุด หากแต่ปรัชญาแบบใดก็ได้ ที่เมื่อเรานำมาใคร่ครวญพิจารณาแล้วสามารถทำให้เรารักผู้อื่นได้ รักผู้อื่นเป็น ปรัชญานั้นแหละคือปรัชญาที่ดีสำหรับเรา การมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ สิ่งมีค่าและงดงามที่สุดคือ “ความรัก” ความรักไม่ใช่ความปรารถนาที่จะครอบครองและได้จากผู้อื่น แต่ความรักคือความรู้สึกเป็นสุขที่ได้ทำให้คนที่เรารักมีความสุข...”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 222)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“**ที่พึง**”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“**ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน**” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“**ประโยชน์ปัจจุบัน**” ทั้งที่เป็น**โลกียประโยชน์** ไปกระทั่งถึงที่เป็น**โลกุตระประโยชน์** ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน**”นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง**ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน** คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมขีวตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น“**อารยชน**” กับ“**ปฤชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง“**หลักคิด**”หรือ“**การคำนวณ**”ของ“**ปัญญาโลกิยะ**” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“**ปัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“**อารยบุคคล**”ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“**โสดาบัน**”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลुरुคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“**สัมมาทิวฐฐ**” นั้น ยิ่งบรรลुरुธรรม“**โลกุตระ**” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“**สัมมาอาชีพ**” ชนิดเป็น“**บุญนิยม**” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“**อารยบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**”จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**”แค่“**โลกิยธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตระธรรม**” ซึ่งมีคุณพิเศษของ**โลกุตระสังขจร**” อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“**โลกุตระธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังขจร**” และมีทั้ง“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตระธรรม**”จะต้องเป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“**โลกุตระสังขจร**”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**”มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“**แนวคิด**”เล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**”กับ“**บุญนิยม**” ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า“**ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลुरुธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง“**จวนใจ**” หรือเพราะ“**ไร้ทางออก**” หรือ“**สุดทุกข์สุดฝืนทน**”แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลुरुยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลुरुถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บนความลำบาก**”(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่หมายความว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมาปฏิปทา**”นี้เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**”สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น“**ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง**”

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งจะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึบมาทิวาว่า “รู้เห็น.. อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาทีนวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิวา จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนไหน หลุดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “วิจจาทิวา”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมทานสำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลุดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกายทิวาสังโยชน์”ในระดับ“มรรค”(ยังมีผล เพราะยังไม่ถึงขั้น

ลละกิเลสลงได้ เพียงแคเห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และเป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว คือ การเห็นตัวตนของกิเลส

ขั้นมีญาณหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา ๘) มีใช้แค่ตรรกะ แต่มี **“นามรูปปริจเจทญาณ”** ที่เดียว (ญาณข้อ ๑ ของญาณ ๑๖) และจะเป็น **“ญาณ”** อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ

๒. **ปัจจุยปริคคทญาณ** คือ **“อธิบัญญัติกขา”** ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิกนั้นเองว่า อย่างไรจึงชื่อว่า **“นาม”** เหตุใฉนจึงชื่อว่า **“รูป”**

๓. **สัมมสนญาณ** คือ **“อธิบัญญัติกขา”** ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า **มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า โดยเฉพาะ “รูป” ที่เป็น “อกุศลจิต” หรือ “ตัวตนกิเลส”**

[เรากล้งอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า **“อนุสสาสน์ ปาฏิหาริย์”** เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

วิชา ๖ **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** หมายความว่า ความรู้ยั้งที่ระลึกย้อนเอาเรื่องราวต่างๆที่ผ่านมาหรืออดีตต่างๆมาตรวจสอบทบทวนดู

ระลึกย้อนไปทบทวนดูอะไร นี่ก็เป็นความสำคัญที่ผู้ศึกษาต้องเรียนรู้ให้ **“สัมมาทิฐิ”** กันดีๆ ไม่เช่นนั้นก็จะหลงผิดไปเป็นเช่น **“วิชา”** ข้ออื่นๆ

“ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ” นี้ ไม่ใช่แค่ความสามารถที่เราระลึกย้อนอดีต เข้าไปรู้แต่ว่า เราเกิดได้หลาย **“ชาติ”** ซึ่ง **“ชาติ”** ที่ว่านั่นหมายถึง **“ตัวตนของร่างกาย”** เท่านั้น แต่คำว่า **“ชาติ”** นี้ลึกซึ้งซับซ้อนเข้าไปถึงขั้น **“ปรมาตถธรรม”** และลึกซึ้งถึง **“ชาติแห่งความเป็นสัตว์โอปปาติกะ”** ด้วย

นั่นสำคัญก็คือ การระลึกย้อนเอาเหตุการณ์ เอาเรื่องราวต่างๆของเรา ที่ได้เกิดได้เป็น ที่ผ่านมาแล้ว ที่เป็นอดีต มาตรวจสอบทบทวนดูว่า ทุกสภาวะที่เราได้เกิดได้เป็นที่ผ่านๆมานั้น ไม่ว่าจะรูปธรรม ไม่ว่าจะนามธรรมใดๆ ก็จะต้องย้อนระลึกเข้าไปทบทวนตรวจสอบดูให้แน่ให้ชัด ครั้งแล้วครั้งเล่า ทบทวนแล้วทบทวนเล่า ให้ครบถ้วนสมบูรณ์แน่นอน พร้อมทั้ง **“อาการ”** พร้อมทั้ง **“อุเทศ”**

นั่นก็คือ ต้องรู้แจ้ง **“นามรูป”** ต่างๆได้ด้วย **“วิชา ๘”** หรือ **“ญาณ ๑๖”**

กล่าวคือ ต้องสามารถรู้ **“นาม-รูป”** ได้ด้วย **“อาการ**

ลึงคะ นิमित อุเทศ” และรู้ **“เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย”** ไปด้วยอย่างครบครันนั่นเอง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ลองอ่านดูคำตรัสจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๓๖ ว่า **“ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ”** นั้น ท่านตรัสว่าอย่างไร

“เมื่อจิตเป็นสมาธิบริสุทธิ์ผ่องแผ้ว ไม่มีกิเลส ปราศจากอุปกิเลส อ่อน(มฤต) ควรแก่การงาน(กัมมนิยะ) ตั้งมั่น(ฐิตะ) ไม่หวั่นไหว(อเนชชา) อย่างนี้ ย่อมโน้มน้ำจิตไปเพื่อปุพเพนิวาสานุสสติญาณ เธอย่อมระลึกชาติก่อนได้เป็นอันมาก คือ ระลึกได้ชาติหนึ่งบ้าง สองชาติบ้าง สามชาติบ้าง สี่ชาติบ้าง ห้าชาติบ้าง สิบชาติบ้าง ยี่สิบชาติบ้าง สามสิบชาติบ้าง สี่สิบชาติบ้าง ห้าสิบชาติบ้าง ร้อยชาติบ้าง พันชาติบ้าง แสนชาติบ้าง ตลอดสังวัฏฏกัปเป็นอันมากบ้าง ตลอดวิวัฏฏกัปเป็นอันมากบ้าง ในภพโน้นเรามีชื่ออย่างนั้น มีโคตรอย่างนั้น มีผิวพรรณ(วรรณะ) อย่างนั้น มีอาหารอย่างนั้น เสวยสุขเสวยทุกข์อย่างนั้นๆ มีกำหนดอายุเพียงเท่านั้น

ครั้นจตุตจากภพนั้นแล้วได้ไปเกิดในภพโน้น แม้ในภพนั้น เราได้มีชื่ออย่างนั้น มีโคตรอย่างนั้น มีผิวพรรณอย่างนั้น มีอาหารอย่างนั้น เสวยสุขเสวยทุกข์อย่างนั้นๆ มีกำหนดอายุเพียงเท่านั้น

ครั้นจตุตจากภพนั้นแล้วได้มาเกิดใหม่ในภพนี้ เธอย่อมระลึกถึงชาติก่อนได้เป็นอันมาก พร้อมทั้ง **“อาการ”** พร้อมทั้ง **“อุเทศ”** ด้วยประการฉนี้”

คำว่า **“ชาติ”** ที่เข้าใจกันในเรื่องระลึกชาตินี้ คนทั้งหลายมีแต่หมายถึงว่า ร่างกายตัวตนของคนที่เกิดในชาติหนึ่ง เมื่อร่างกายตายลงแล้วก็ไปเกิดได้ร่างกายตัวตนใหม่อีกชาติหนึ่ง การระลึก **“ชาติ”** แฉนี้แหละที่คนทั่วไปเข้าใจว่า เป็นการระลึกชาติของ **“ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ”**

ก็ไม่ผิด แต่ยังไม่ถูกสมบูรณ์ และไม่่ง่ายที่ผู้ปฏิบัติจะสามารถทำได้ หรือแม้จะทำได้ก็เพียงเป็นประโยชน์แค่เห็นแจ้งความจริงชนิดหนึ่ง คือ ชีวิตของคนไม่ใช่มีชาติเดียว ทว่ามี การเวียนตายเวียนเกิดนับชาติไม่ถ้วน แต่ละชาติก็มีชื่ออย่างนั้น มีโคตรอย่างนั้น มีวรรณะ(ผิวพรรณหรือชั้นฐานะทางสังคม)อย่างนั้น มี **“อาหาร”** อย่างนั้น เสวยสุขเสวยทุกข์อย่างนั้นๆ มีกำหนดอายุเพียงเท่านั้น

คำว่า“อาหาร”นี้แหละเป็นข้อสังเกตที่น่าคิดว่า ทำไมพระพุทธรู้เจ้าต้องมีคำว่า“อาหาร”อยู่ในการระลึกชาติด้วย คำว่า“อาหาร”ไม่จำเป็นต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวอะไรกับเรื่องของการระลึกชาติเลย แต่ในความเป็น“อาหาร”นี้แหละที่สำคัญมากในการปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ เพราะการปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธนั้น ไม่ได้ปฏิบัติแบบศาสนาอื่น หลักสำคัญที่ชื่อว่า **“อปัลณกปฏิบัติ ๓”** ซึ่งพระพุทธรู้เจ้าทรงระบุกำกับไว้ชัดเจนว่า เป็น **“ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิดไปจากศาสนาพุทธ ๓ ประการ”**

หมายความว่า ในศาสนาพุทธ ถ้าผู้ใดปฏิบัติธรรม **“ไม่อยู่ในข้อปฏิบัติทั้ง ๓ นี้”** นั่นคือ **“ปฏิบัติผิดไปจากศาสนาพุทธ”** แน่แน่นอน **“ข้อปฏิบัติทั้ง ๓”** นั้นได้แก่

๑. ส้ารวมอินทรีย์ ๖ คือ การมีสติสัมปชัญญะ ปัญญาดำเนินชีวิตอยู่ทุกขณะทุกอิริยาบถต้องระมัดระวังเมื่อ“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ”ของเราสัมผัสอะไร ก็ต้องพยายามใช้ปัญญาพิจารณาฝึกฝนเรียนรู้“กิเลส” และกำจัด“กิเลส”อยู่ทุกขณะให้ได้มากที่สุดเท่าที่สามารถ ซึ่งเป็นการปฏิบัติอย่างคนสามัญลิมตารับรู้ทุกวารดำเนินชีวิตปกติ หาใช่การปฏิบัติที่ต้องปลิกเวลาไปนั่งนิ่งๆหลับตาทำสมาธิแบบหลับตาสกดจิตนั้นไม่ แต่เป็น **“อปัลณกปฏิบัติ ๓”** ต่างหาก **ที่เป็นการปฏิบัติที่ไม่ผิดไปจากการปฏิบัติเพื่อบรรลุดรรจนจนถึงนิพพานของพุทธ**
๒. โภชนมัตตัญญูตา คือ เรื่องของ**อาหารการกิน** นี้แหละ ที่ทุกคนจะต้องศึกษาเรียนรู้ใน“การกิน”จริงๆว่าเรามี“กิเลส”อยู่ใน“การกิน”กันเหลือเกิน แต่เพราะคนไม่ได้ศึกษาสังขารของพระพุทธรู้เจ้าให้สัมมาทิฐิ จึงไม่รู้สังขารธรรมดังว่านี้ พวกนักปฏิบัติไม่อยู่ใน**“ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อ”**ตามที่พระพุทธรู้เจ้าทรงบัญญัติไว้สำคัญยิ่ง ผู้ปฏิบัติธรรมของชาวพุทธทุกวันนี้ ส่วนใหญ่ไม่รู้วิธีปฏิบัติละลคกิเลสที่ชื่อว่า“โภชนมัตตัญญูตา”นี้กันแล้ว จึงยังปฏิบัติกันผิดๆ ไปหลงยึดถือ**“การปฏิบัติวิธีนั่งหลับตาทำสมาธิ”**ว่าเป็นการปฏิบัติที่ไม่ผิด หลงว่าเป็นการปฏิบัติอันเอกสำคัญยิ่งเอาด้วย เชื่อว่า นั่งสมาธินี้แหละคือวิธีปฏิบัติหลักที่จะกำจัดกิเลสจนไปถึงนิพพาน การปฏิบัติ“ส้ารวมอินทรีย์ ๖”และ“โภชนมัตตัญญูตา”นี้ ไม่ใช่การนั่งหลับตาทำสมาธิ แต่เป็นการปฏิบัติ**ทำ**

“สัมมาสมาธิ”ที่เป็นอาริยะแบบพุทธ ด้วยไตรสิกขา หรือด้วยจรณะ ๑๕ หรือด้วยพรปั๊กขิปักขิยธรรม ๓๗ อย่างสัมมาทิฐิ ปฏิบัติกันทุกขณะในชีวิตสามัญปกติ

จะต้องกำหนดรู้และพิจารณาทั้ง**“ภายในกาย ทั้งเวทนาในเวทนา ทั้งจิตในจิต ทั้งธรรมในธรรม”**ให้ เกิดปัญญายั่งยืน(ญาณทัสสนะ) ให้เกิด**“วิปัสสนาญาณ”...**เกิด**“วิชา ๘”...**เกิด**“ญาณ ๑๖”** ต่อ**“ความมัวเมา”**ที่เราเคยหลง**“มัวเมาแล้ว”(มัตต)ใน“การกิน”มาแต่ไหนแต่ไร**กันทุกคน ที่เป็นปุถุชน หรือคนที่ยังไม่หมด**“กิเลส”**และพากเพียรกำจัดกิเลสต่างๆของตนเสียให้หายมัวเมาให้ได้ (มัตตัญญู = รู้ยิ่งในความมัวเมาต่างๆที่เราเริ่มมานานแล้ว)

เพราะคนทุกคนต้อง“กินอาหาร”ไปจนตายไม่กินเลยไม่ได้ แม้จะบรรลุเป็นอรหันต์แล้วก็ต้องกินอาหารไปตลอดตาย ใน“อาหาร”นี้แหละตัวดี ที่คน**“อวิชชา”**คือไม่รู้ว่ามี**“กิเลส”**อยู่ใน**“อาหารการกิน”**ยิ่งเหลือเกิน จึงต้องเรียนรู้**“กิเลส”**แล้วกำจัดกิเลสกันให้ได้ ให้หมดอย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาลให้จริง ไม่งั้นเป็นอรหันต์ไม่ได้

๓. ซาคริยานุโยคะ คือ การ**“ตื่น”**จากที่ได้หลงจมมงายอยู่กับสภาพนั้นๆ เช่น **“ขั้นต้นแรกสุดก็“รู้เท่าทัน”**ความหลงเสพสุขไปกับความหลับใหลในการหลับการนอน ซึ่งเป็นกิเลสที่ทุกคนรู้ง่าย เบื้องต้นของการเรียนรู้ถึง**“ความหลงภพ”** ผู้หลับไม่ตื่น ก็จะจมอยู่ในความมึนงงสุขๆ-ทุกข์ๆอยู่กับอารมณ์หลับใหล เป็นคนหลงใหลอยู่ในลักษณะของคนจมอยู่กับภพ-หลงวนอยู่กับภพอย่างลืมหืมตัวตน เมื่อหลับใหลก็เป็นคนหลับที่ตกอยู่ในภพนั้นอย่างนั้นแหละ นี่คือ **“คนตกอยู่ความไม่ตื่น”** จึงต้องพากเพียรฝึกฝนเรียนรู้ถึงความจริง เป็น**“ผู้ตื่น”**จากความหลับใหลนั้นๆให้ได้(ซาคริยานุโยคะ) ไม่เช่นนั้นก็จะจมหลงสุขหลงทุกซวนเวียนอยู่กับ**“โลก”**ที่ตนไม่รู้ว่าเป็น**“โลกของคนที่หลับใหล”** เป็น**“ผู้ไม่รู้-ไม่ตื่น”**ไปอีกชั่วกาลนาน หากพอรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในโลกเบื้องต้นนั้นแล้ว ก็จะต้องเรียนรู้ฝึกฝนตนให้มี**“ความตื่น”(ซาคริย)จากโลกอบาย-โลกาม-โลกธรรม-โลกอัตตา”**

“ผู้ไม่รู้-ไม่ตื่น”ยังหลงจมจมหลับใหลอยู่กับ**“โลก”**นั้นๆก็จะเป็น**“ผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน”**อยู่อีกนานเท่านาน

การเมืองเรื่องผลประโยชน์
 กล่าวแต่โทษจอกอีกฝ่าย
 เห็นแก่ตัวเอาแต่ได้
 ขนวอดวายชาติล่มจม

การเมืองเรื่องผลประโยชน์

ระหว่างแคว้นศากยะ (กบิลพัสดุ์เป็นเมืองหลวง) ของวงศ์กษัตริย์ฝ่าย
 พระพุทธบิดา (พระเจ้าสุทโธทนะ) กับแคว้นโกลิยะ (เทวทหะเป็นเมืองหลวง)
 ของวงศ์กษัตริย์ฝ่ายพระพุทธมารดา (พระนางสิริมหามายา) มีแม่น้ำ
 ชื่อ โรหิตี เป็นเส้นแบ่งเขตแดน ซึ่งเป็นแม่น้ำสายเดียวที่ไหลผ่าน
 ชาวไร่ชาวนาของทั้งสองแคว้น ล้วนอาศัยแม่น้ำสายนี้ในการเพาะปลูก

ดังนั้นชาวศากยะกับชาวโกลิยะ จึงร่วมมือร่วมใจกันสร้างทำนบกั้นน้ำขึ้น เพื่อใช้ร่วมกันในการเพาะปลูกตกกล้า (ไปรยหว่านเมล็ดข้าวลงในแปลงเพาะ)

ครั้นถึงเดือนเชษฐมาส (เดือน ๗ ราว พ.ศ.-ม.ย.) แม่น้ำโรหิณีมีน้ำน้อยลง ทำให้ข้าวกล้าเหี่ยวเฉา ชาวนาทั้งสองแคว้นพากันเดือดร้อน จึงมาชุมนุมกัน ปรีกษากันเพื่อแก้ปัญหาหนีปรากฏว่าต่างฝ่ายก็เห็นแต่ประโยชน์ของตัวเอง โดยชาวนาโกลิยะกล่าวขึ้นก่อนว่า

“น้ำที่ปิดกั้นไว้นี้ ถ้าจะให้น้ำเข้านาทั้งสองฝ่าย ก็จะไม่พอเลี้ยงต้นกล้าของพวกเราและพวกท่าน แต่ข้าวกล้าของพวกเราจะสำเร็จด้วยน้ำคราวเดียวเท่านั้น ฉะนั้นพวกท่านจงให้น้ำนี้แก่พวกเราเถิด”

ได้ยินแล้ว พวกชาวนาศากยะก็โต้กลับไปที่

“ถ้าอย่างนั้น พวกท่านก็จะได้ข้าวกล้าบรรจุไว้ในยุ้งฉางจนเต็ม ส่วนพวกเราไม่มีแม้ทรัพย์สินเงินทอง ที่จะไปเที่ยวขอซื้อตามประตูเรือนของท่านได้ เอาอย่างนี้สิ! แม้ข้าวกล้าของพวกเรา ก็สำเร็จได้ ด้วยน้ำคราวเดียวเช่นกัน ฉะนั้นขอให้พวกท่านจงมอบน้ำแก่พวกเราดีกว่า”

ทั้งสองฝ่ายต่างขึ้นเสียงเถียงกันขรม ไม่มีใครยอมให้ใคร เถียงกันไป...เถียงกันมา...จนกระทั่งมีชาวนาคนหนึ่งทนไม่ไหว ถึงกับทุบตีอีกฝ่ายเป็นชนวนให้เกิดการทุบตีกันซุลมุนวุ่นวายไปหมด

แล้วเหตุการณ์ก็ลุกลามบานปลายไปทั่วทุกแห่ง แดกแยกกันเป็นสองฝักสองฝ่าย ต่ำว่าลามปามกันไปถึงราชตระกูลเลยทีเดียว

โดยพวกฝ่ายโกลิยะจะกล่าวทำทนาย ลบหลู่ดูหมิ่นว่า

“พวกเจ้าจงกลับไปซุกหัวอยู่ที่กรุงกบิลพัสดุ์เถิด **ไอ้พวกสังวาสกับน้องสาวตัวเอง เหมือนพวกสัตว์ดิรัจฉาน** (ต้นตระกูลของศากยวงศ์เกิดจากพระโอรสและพระธิดา ซึ่งเป็นพี่น้องกัน จับคู่อภิเษกกันเอง เพื่อรักษาเชื้อสายกษัตริย์ให้บริสุทธิ์ไว้) แม้พวกเจ้าจะมีกำลังอาวุธ ยกกองทัพ

กันมา ก็ทำอะไรพวกข้าไม่ได้”

ฝ่ายศากยะก็ตอบโต้เหยียดหยามบ้างว่า

“ไอ้พวกขี้เรื้อนจงไปเสีย พวกอนาถาหาที่อยู่ไม่ได้ เทียวอาศัยตามโพรงไม้กระเบา เหมือนสัตว์ดิรัจฉาน (ต้นตระกูลของโกลิยวงศ์เกิดจากกษัตริย์เคยเป็นโรคเรื้อน พระราชินีก็เคยเป็นโรคเรื้อน อาศัยหลบซ่อนตัวอยู่ในโพรงไม้กระเบา) ต่อให้มีพวกฟ้องไพร่พลข้างม้ายกมา จะทำอะไรพวกข้าได้”

ยิ่งสถานการณ์รุนแรงมากขึ้น ชาวบ้านชาวเมืองต่างฝ่ายยิ่งหาพวกฟ้องเพิ่มพากันไปร้องเรียนอำมาตย์ของตน พวกอำมาตย์ก็แจ้งเรื่องราวไปถึง**พวกราชตระกูล**

ในที่สุด...พวกกษัตริย์ศากยะซึ่งทรงนั่งในคักติศรีชาติกษัตริย์ของตน ก็ประกาศศึกว่า

“จะได้เห็นดีกัน พวกเราจะล่าแดง แลนยานุภาพของคนที่สังวาสกับน้องสาวให้ดู”

แม้พวกกษัตริย์โกลิยะก็ไม่พอใจในการถูกเหยียดหยาม ทั้งถือดีในกำลังกองทัพของตนจึงประกาศทำสงครามเช่นกัน

“พวกเราจะล่าแดงเร็วแรง และกำลังทัพของคนที่อาศัยอยู่ในต้นกระเบา ให้พวกเจ้าได้ประจักษ์แก่สายตา”

แล้วทั้งสองฝ่ายก็เตรียมกำลังรบ ยกกองทัพใหญ่ออกไป

ช่วงเวลานั้นเอง **พระผู้มีพระภาคเจ้า**ประทับอยู่ ณ กรุงสาวัตถีในแคว้นโกศล ทรงรู้เรื่องสองแคว้นจะทำศึกกัน ทรงดำริว่า

“หากไม่ไปห้ามศึก เหล่าญาติทั้งหลายจะพากันฉิบหายแน่ เราสมควรไป”

จึงรีบเสด็จไปทันที เพื่อระงับการทะเลาะวิวาทในครั้งนี้ แล้วทรงไปปรากฏพระองค์ที่แม่น้ำโรหิณี อยู่ระหว่างกองทัพทั้งสองที่เผชิญหน้ากัน

พอเหล่ากษัตริย์ทั้งสองฝ่าย ได้ทอดพระเนตรเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าเข้าเท่านั้น ก็บังเกิดความละอายขึ้นมาทันที ทรงดำริในพระทัยว่า

“พระศาสดาเสด็จมาแล้ว คงเพราะทรง

ทราบว่าคุณเราทะเลาะวิวาทกัน ฉะนั้นพวกเรา
ไม่อาจจะใช้อาวุธเข้าประหัตประหารกันได้”

จึงพากันวางอาวุธ เข้าถวายบังคมพระผู้มี
พระภาคเจ้า พระศาสดาได้ตรัสถามพวกกษัตริย์
เหล่านั้นว่า

“ดูก่อนมหาพิตรทั้งหลาย พวกข้าพระองค์
เสร็จมาที่นี่ทำไมกัน”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกข้าพระองค์
มาที่นี่ มิใช่เพื่อลงเล่นน้ำ มิใช่เพื่อเที่ยวชมเขา
แต่มาเพื่อทำสงครามกัน”

“พวกมหาพิตรทั้งสองแคว้น เกิดทะเลาะ
วิวาทกันด้วยเรื่องอะไรเล่า”

“เพราะเรื่องน้ำ พระเจ้าข้า”

“น้ำมีราคาเท่าไร”

“น้ำมีราคาน้อย พระเจ้าข้า”

“แล้วแผ่นดินมีราคาเท่าไร”

“แผ่นดินมีราคาแพงประมาณมิได้ พระเจ้า
ข้า”

“ถ้าอย่างนั้น กษัตริย์ผู้เป็นพระเจ้าแผ่นดิน
มีราคาเท่าไร”

“กษัตริย์ก็มีค่ามากประมาณมิได้เหมือนกัน
พระเจ้าข้า”

“ก็แล้วการที่พวกมหาพิตร จะทำให้กษัตริย์
ทั้งหลาย ซึ่งมีค่ามากประมาณมิได้ ต้องมาพินาศ
ฉิบหายไป เพราะเหตุแห่งน้ำซึ่งมีราคาน้อย เป็น
สิ่งที่ควรกระทำแล้วหรือ”

บรรดากษัตริย์ทั้งหมดในที่นั้น สดับธรรม
แล้วต่างพากันนั่งเสียบ ยอมจำนนต่อเหตุผล พระ
ศาสดาจึงตรัสเตือนสติพระญาติเหล่านั้น ให้ดับ
เวรภัยของตนเสีย

“ในหมู่มนุษย์มีเวรกันอยู่ เราเป็นผู้ไม่มีเวร
อยู่ เป็นอยู่สบายดีหนอ

ในหมู่มนุษย์มีความเร่าร้อนกันอยู่ เราเป็นผู้
ไม่มีความเร่าร้อนอยู่ เป็นอยู่สบายดีหนอ

ในหมู่มนุษย์มีความขวนขวาย (กามคุณ ๕)
กันอยู่ เราเป็นผู้ไม่มีความขวนขวายอยู่ เป็นอยู่
สบายดีหนอ”

เหล่ากษัตริย์ทั้งหมดสดับพระธรรมเทศนาแล้ว
ก็ทรงเลื่อมใสพระผู้พระภาคเจ้ายิ่งนัก จึงร่วมกัน
ปรึกษาว่า

“วันนี้ ถ้าหากพระศาสดาไม่ได้เสด็จมาห้าม
ศึกไว้ พวกเราก็คงจะฆ่าฟันกันเอง จนเลือด
ไหลนองเป็นแม่น้ำ พวกเราได้ชีวิตอยู่ ก็เพราะ
อาศัยพระศาสดาโดยแท้

เมื่อก่อน หากพระองค์ไม่ได้ออกบวช ก็คงมี
กษัตริย์ซึ่งเป็นลูกๆ ของพวกเรา เป็นบริวาร
ติดตามท่องเที่ยวไป

ตอนนี้ พระองค์ออกบวชได้บรรลุพระสัมมา
สัมโพธิญาณ (ความรู้แจ้งถูกต้องด้วยตัวเอง) แล้ว
ก็ควรมีกษัตริย์เป็นบริวารติดตามท่องเที่ยวไปเช่น
กัน”

ดังนั้น กษัตริย์ทั้งสองแคว้นจึงตัดสินพระทัย
ถวายพระราชกุมารฝ่ายละ ๒๕๐ องค์แต่พระ
ศาสดา

พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงรับพระราชกุมาร
เหล่านั้นไว้ แล้วให้บรรพชาทั้งหมด จากนั้นก็ทรง
นำภิกษุทั้ง ๕๐๐ รูปไปบำเพ็ญธรรมที่ป่ามหาวัน
ซึ่งเป็นป่าใหญ่อยู่ใกล้กรุงกบิลพัสดุ์ มินิโครธาราม
เป็นที่ประทับ **๒**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ ข้อ ๒๕
อรรถกถาแปลเล่ม ๑๔ หน้า ๘๖
อรรถกถาแปลเล่ม ๔๒ หน้า ๓๖๒
อรรถกถาแปลเล่ม ๖๒ หน้า ๕๓๖)

คนทั่วไปมักนึกไม่ถึงว่า ตนกำลังพินาศ
เพราะวิวาททุ่มเถียงกัน
ส่วนผู้รู้ความจริงเช่นนั้น
ย่อมไม่ทะเลาะกันต่อไปอีก

● พุทธวจนะ

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๒๒<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“สงบ”ของพระพุทธเจ้านั้น
หมายถึง **จิตไม่มีกิเลส** ต่างหาก
เช่น“สันโดษ”คือ **พอ** จิตไม่อยากจะไป
คือสงบ **“จิตสงบ”**ไม่ได้หมายความว่า
จิตอยู่หนึ่งๆ จิต**พอ**ในสิ่งนั้นแล้ว
นั่นคือสงบ แต่จิตทำงานกุศลต่างๆได้เก่ง

ใ

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาคำตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว เอาตามพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดีของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ**
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา *ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข*
เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า**“อารยชนชั้นอนาคามี”** จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๓๓ ในสาราณียกรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสิ่งจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใ
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็ให้อธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา**
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้หนึ่งต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตรธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้หนึ่งก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่าง**ไรจึงจะเป็น**“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็นบาป และ**“ทาน”**ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียดสละ**แก่กันและกัน**”**นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตร”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ซาหติ)**“เห็น”**(ปัสสตี)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ เจริญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตรกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขขนิตบรมสุข”** (ปรม่งสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชชา”** ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น**“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**“โลกุตรสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็น**“มรรคผล”**** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วย****

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมคุณ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาทูตใช้เพื่อกำหนดการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดๆว่าศาสนาทูตตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะ“งง!” แทบจะไม่อยากจะทำเลยก็เดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้“เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็“เว้นขาด”ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาทูต“อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้“เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่มีบริบูรณ์ด้วยองค์กรมั่วต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง“ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาทูตละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่ๆสำคัญอย่างหนึ่งของ**วิถีแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น**คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาทูต”**

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ถ้าใครสามารถ“กำหนดรู้”ความเป็น“มโนสัญเจตนาหาร”นี้ได้ ก็เป็นอัน**กำหนดรู้“ตัตถา ๓”ได้ด้วย** เพราะ**ความมุ่งหมาย ความตั้งใจ หรือ“มโนสัญเจตนา”**นี้ เป็นปัจจัยแห่งการทำ(กายกรรม),พูด(วจีกรรม),คิด(มโนกรรม) ถ้าคนใดยัง**“อวิชา”**ก็แนบงกว่าแนบยอมทำให้“อุปาทาน”เจริญ ภพก็เจริญ ชาติก็เจริญ โศกปริเวหา ทุกข์ โทมนัส อุปายาสก็เจริญไปทั้งหมด ตามกฎแห่ง“ปฏิจจสมุปบาท”ไม่มีทางเลี่ยง

เพราะ“การทำใจในใจอย่างต้องแท้แยกกาย”โยนิโสมนสิการไม่เป็น ถึงเป็นก็ไม่บริบูรณ์ ปฏิบัติ“สติสัมปชัญญะ”ก็ไม่เป็น ถึงเป็นก็ไม่บริบูรณ์ “สำรวมอินทรีย์ ๖”ก็ไม่เป็น ถึงเป็นก็ไม่บริบูรณ์ ทำ“สุจริต ๓”คือ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมไม่เป็น ถึงเป็นก็ไม่บริบูรณ์ ดังนั้นการปฏิบัติ“สติปัญญา ๔”จึงไม่เป็น ถึงเป็นก็ไม่บริบูรณ์ “โพชฌงค์ ๗”จึงไม่มีบริบูรณ์ เหตุฉะนั้นเอง**“วิชาและวิมุตติ”**จึงเกิดไม่ได้

เพราะ“นิวรณ์ ๕”เป็น**“อาหาร”ของ“อวิชชา”** และ“ทุจริต ๓”ก็เป็น**“อาหาร”ของ“นิวรณ์ ๕”** “การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖”เป็น**“อาหาร”ของ“ทุจริต ๓”** (กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม)

“การไม่มีสติสัมปชัญญะ” เป็น**“อาหาร”ของ“การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖”**

“การทำใจในใจอย่างไม่ต้องแท้-ไม่แยกกาย-ไม่ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโสมนสิการ) เป็น**“อาหาร”ของ“การไม่มีสติสัมปชัญญะ”**

“ความไม่มีศรัทธาหรือมีศรัทธาที่ไม่ถูกถ่วง” เป็น**“อาหาร”ของ“การทำใจในใจอย่างไม่ต้องแท้แยกกาย”**

“การไม่ได้ฟังธรรมที่ดีแก่ถูกต้องแท้”(อัสทธธรรม)เป็น**“อาหาร”ของ“ความไม่มีศรัทธาหรือแม้มีศรัทธาก็ไม่ถูกแท้ถูกถ่วง”(อศรัทธา หรือศรัทธาที่มีจฉาหิฏฐิ)**

เพราะ**“ไม่ได้คบสัปปุรุษ”**จึง**“ไม่ได้ฟังธรรมที่ดีแท้-ถูกต้องแท้”(อัสทธธรรม)** ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑-๖๒ **“อวิชาสาสูตร”**

ข้อสังเกตที่สำคัญ ก็คือ เพราะ“ไม่ได้คบสัปปุรุษ” จึงไม่ได้ฟัง“ธรรมที่ดีแท้ถูกต้องแท้”(อัสัทธิธรรม) หมายความว่า ผู้ที่เราได้คบ ได้ฟังธรรมจากท่านนั้น ยังไม่ใช่สัตบุรุษ หรือยังไม่ใช่ผู้บรรลุพุทธธรรมที่เป็นสัมมาทิฏฐิแท้ นั่นเอง ดังนั้น จึง“ไม่มีศรัทธา หรือแม้มีศรัทธาก็เชื่อในคำสอนที่ไม่ถูกต้องไม่ถูกต้องพุทธธรรม” จึงปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนา ตั้งแต่โยนิโสมนสิกการ-สติสัมปชัญญะ-สำรวมอินทรีย์-สุจริต ๓-สติปัญญา ๔-โพชฌงค์ ๗ ไม่ถูกต้อง ไม่ถูกแท้ ไม่ถูกถ้วน ไม่“สัมมา”นั่นเอง เพราะยัง“อวิชชา” จึงยังสร้าง “นิรวรณ” ๕”(กาม-พยาบาท-ถิ่นมิทธะ-อุทธัจจกุกกุจจะ-วิจิกิจฉา) เป็น“อาหาร”ให้แก่“อวิชชา”อยู่ตลอดเวลาหรือยิ่งขึ้น เพราะทำ“ทุจริต ๓”(กรรมทางกาย-วาจา-ใจ)ด้วย“อวิชชา”ของตน

กล่าวคือ ไม่รู้ว่า กายกรรมของตนประกอบไปด้วย กิเลสตัณหา วชิกรรมก็ประกอบไปด้วยกิเลสตัณหา มโนกรรมก็ประกอบไปด้วยกิเลสตัณหา เพราะปฏิบัติ“ฉาน” ปฏิบัติ“สมาธิ”กันแต่เพียงนั่งหลับตาทำฉานทำสมาธิ จึงอ่านจิตอ่านเจตสิก(ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม) ในขณะที่สัมผัสผัสทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ ของตนไม่เป็น แม้เป็นก็ไม่ครบตาม“มรรค อันมีองค์ ๘” และย่อมปฏิบัติ “สัมมปปธาน ๔”(สังวรปธาน,ปหานปธาน,ภาวนาปธาน,อนุรักษนาปธาน)ไม่เป็น เพราะ“มิจจาคทิฏฐิ”

ดังนั้น“ความพยายามปฏิบัติ”(วายมะ)ก็“ไม่สัมมา”(ไม่ถูกแท้ไม่ถูกถ้วน) “ความระลึกได้-การคุมจิตไว้กับสิ่งที่เกี่ยวข้องได้ดีได้ถูกถ้วน ตามวิธีปฏิบัติของพุทธ”(สติ)ที่ปฏิบัติก็“ไม่สัมมา” เพราะฉะนั้น“สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”ที่ปฏิบัติจึงล้วน“ไม่สัมมา”(มิจจาปฏิบัติ)

สติจึงไม่เป็น“สัมโพชฌงค์”(ไม่เป็นหน่วยแห่งการตรัสรู้) ทัมมวิจยก็ไม่เป็น“สัมโพชฌงค์” หรือไม่มีปริญา ๓ (ญาคปริญา-ตฺรณปริญา-ปหานปริญา) หรือปฏิบัติสัมมปปธาน ๔ ไม่เป็น หรือเป็นแต่ไม่ถูกแท้ ไม่ถูกถ้วนบริบูรณ์ เพราะปฏิบัติ“สติสัมปชัญญะ”ให้เป็น“อาหาร”แก่“การทำไว้ในใจ โดยแยบคาย(โยนิโส)โดยต้องแท้(โยนิโส)โดยลงไปถึงที่เกิด(โยนิโส) ไม่บริบูรณ์

วิญญาณาหาร ได้แก่ จิตวิญญาณหรือใจของเราหนึ่ง ถ้าอวิชชาก็จะไม่มี“ญาณทัสนะ”ที่จะรู้จัก“นาม-รูป”จน

สามารถแยกกิเลส-ตัณหา แยกความบริสุทธิ์ที่ไม่ออก เพราะ ไม่มีนามรูปปัจเจกญาณ-ปัจเจยปริคคญาณ เป็นต้น หรือไม่มีวิปัสสนาญาณ(ญาณทัสนะ) จึงรับ“อาหาร”ที่เป็น “กามฉันทะ(เพราะกำหนดรู้“กามฉันทะไม่เป็น)-เวทนา ๓ (เพราะกำหนดรู้เวทนา ๓ไม่เป็น)-ตัณหา ๓ (เพราะกำหนดรู้“ตัณหา ๓”ไม่เป็น)” จากกวลิงการอาหาร-ผัสสาหาร-มโนสัญเจตนาหาร โส“จิตวิญญาณ”ของตนไปตลอดเวลา(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๐-๒๔๔ และเล่ม ๑๑ ข้อ ๒๔๔)

เมื่อไม่รู้จักความสำคัญของ“อาหาร ๕”นี้จึงมีชีวิตไม่เจริญ ไม่ได้สิ่งประเสริฐให้แก่ชีวิตที่เกิดมาทั้งชาติ เช่นนี้เอง เพราะฉะนั้น จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ หาก ได้คบสัปปุรุษที่บริบูรณ์ ย่อมยังการฟังสัทธิธรรมให้บริบูรณ์ แต่ถ้าไม่ได้คบสัปปุรุษ หรือไม่ได้คบผู้มีธรรมที่ไม่แท้(อัสปฺปฺริส) จริงๆซัดๆก็คือ ได้คบแต่ผู้ไม่บรรลุธรรม หรือแม้บรรลุก็เป็นมิจจาคทิฏฐิ-มิจจาสังกัปปะ-มิจจาวาจา-มิจจาทัมมันตะ-มิจจอาชีวะ-มิจจาวายมะ-มิจจาสติ-มิจจาสมาธิ-มิจจายุทธ-มิจจาวิมุตติ นั่นเอง

ดังนั้น ย่อมได้ฟังแต่“ธรรมที่ไม่ถูกไม่แท้”(อัสัทธิธรรม) หรือแม้จะเป็น“ธรรมที่ดีบ้างถูกบ้าง”ก็ได้ธรรมที่ไม่บริบูรณ์ เพราะการได้ฟัง“ธรรมที่ไม่ถูกไม่แท้” นั่นก็คือ การได้สัมผัสผัสทางหมาเป็นความรู้ จึงได้“ความรู้”มาเป็น“อาหาร”

“ความรู้”นั้น คือ“ธรรมที่ไม่แท้” นี้คือ “ผัสสาหาร” และ“วิญญาณาหาร”คือ ธาตุรู้ในจิตก็สะสม ก็เชื่อถือคือ“ศรัทธา” หมายความว่า “เชื่ออย่างไม่มีน้ำหนักร หรือเชื่ออย่างมีน้ำหนักกับมันก็เป็นได้ แต่ไม่มีความรู้ คือเชื่อผิดๆ”

หรือถึงขั้นเชื่อฟังคือ“ศรัทธินทรีย์” หมายความว่า “เชื่อถึงขั้นปฏิบัติตาม” คือ ความเชื่อมีน้ำหนักจนลงมือทำตาม แม้ที่สุดเชื่อมั่นคือ“ศรัทธาพละ” หมายความว่า “เชื่ออย่างถึงที่สุด เชื่ออย่างปักมั่น” คือ ความเชื่อมั่นมีอำนาจเต็มที่ได้แต่“ธรรมที่ไม่แท้”มาปฏิบัติ มาเผยแพร่ ต่อๆกันมาเรื่อยๆ

กระทั่งยาวนานมาถึงทุกวันนี้ “ธรรมที่ไม่แท้”ก็ได้แพร่หลายสืบทอด ได้ยึดถือ“ศรัทธา”ตามๆกันมากระทั่งปัจจุบัน ความผิดเพี้ยนทำให้ศาสนาเสื่อม มีด้วยประการเช่นนี้

เพราะฉะนั้น เหตุขั้นต้นแท้ๆ ผู้แสวงหา“ธรรมที่แท้” ต้องได้**คัมภีร์บุรุษที่บริบูรณ์** จึงจะมีการ**ฟังสัทธรรมที่บริบูรณ์ การฟังสัทธรรม**ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**ศรัทธา**ให้บริบูรณ์ **ศรัทธา**ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**การทำไว้ในใจโดยแยบคาย** -**โดยถ่องแท้-โดยลงไปถึงที่เกิด**ให้บริบูรณ์

การทำไว้ในใจโดยแยบคาย นี้ อาตมาก็เคยได้ยินยัน มาตลอดเวลาว่า ไม่ใช่ตามที่ได้เผยแพร่ต่อกันมาแล้ว **ความรู้จักคิด หรือคิตกุวิธ** หรือแค่**ความคิดพิจารณา** เท่านั้น **ความรู้จักคิด หรือคิตกุวิธ หรือคิดพิจารณา**นั้นก็มีอยู่แฉะๆ แต่ที่**บริบูรณ์**นั้นหมายถึง จิตมี“การกระทำการผลิต”(การ จิต“ทำ,สร้าง,สถาปนา”(กโรติ) ชนิดที่“จิต”เกิดการเปลี่ยนแปลง ถึงขั้นมี“การตาย-การเกิด”กันจริงๆ “ในจิต”(มนสิ) นั่นคือ ไม่ใช่มีแค่“คิด” คิดได้ดีสูงสุด แต่ต้องมี“การสร้างจิต” มี“การผลิตจิตขึ้นมาใหม่” ที่สุดถึงขั้นมี“การดับ-การตาย”(นิพพาน) มี“การเกิด”(โยนิ)กันทีเดียว

การทำไว้ในใจโดยแยบคายที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**สติสัมปชัญญะ** ให้บริบูรณ์

สติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**การสำรวมอินทรีย์** (สำรวมตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ) ให้บริบูรณ์

การสำรวมอินทรีย์ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**สุจริต ๓** (กายกรรมสุจริต-วจีกรรมสุจริต-มโนกรรมสุจริต) ให้บริบูรณ์

สุจริต ๓ ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**สติปัฏฐาน ๔** (ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม) ให้บริบูรณ์

สติปัฏฐาน ๔ ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**โพชฌงค์ ๗** (สติ-ธรรมวิจย-วิริยะ-ปีติ-ปฏิบัติสัทธ-สมาธิ-อุเบกขา) ให้บริบูรณ์

โพชฌงค์ ๗ (ทั้ง ๗ นี้ล้วนมีคุณภาพถึงขั้น“อาริยะ”ทำให้ตรัสรู้ทั้งสิ้น) ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง**วิชชาและวิมุตติ** ให้บริบูรณ์

ตามกฎ**“ปฏิจจนสมุปบาท”** เมื่อผู้ปฏิบัติมี**“วิชชา”** หรือมี**“วิปัสสนาญาณ”**(ญาณห้าสสนะ) สูงขึ้น ก็จะมี**รู้จักรู้แจ้ง** รู้จริงความเป็น**“อายตนะ ๖”** และ**“อายตนะ ๖”** นี้แหละที่ผู้ปฏิบัติจะต้องเรียนรู้จากการมี**“ผัสสะ”**(สัมผัส) คือ ตา,หู, จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ เมื่อสัมผัสรูป,เสียง,กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะ, ธรรมารมณ์ ก็เกิด**“เวทนา”**(อารมณ์หรือความรู้สึก)

และใน**“เวทนา”**นี้แหละที่ผู้ปฏิบัติจะต้องเรียนรู้ฝึกฝนอบรมอย่างสำคัญ จึงจะสามารถปฏิบัติ จาก**“วิปัสสนา**

ญาณ”ที่สามารถรู้ความเป็น**“รูป”**เป็น**“นาม”** อย่าง**รู้แจ้ง** เห็นจริง**“สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด”**(ปรมาตตธรรม)

และ**“สังขญาณ”** ที่**ได้หยั่งรู้**“**สิ่งที่ปรากฏจริง”**(สังขภาวะ)อันคือ**“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”** **ขั้นที่ ๓** ที่สามารถ**รู้แจ้งเห็นจริง**“**สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด**”(ปรมาตตธรรม) คือ **รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่เป็น“นิโรธอาริยสังข”** นั่นคือ มี**ญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**(นาม)**“อาการของต้นหนาดับสิ้นไปในจิตตน”**(รูป) ซึ่งเป็น**การทำให้แจ้ง**(สังขนิโรธ) **ได้แล้วใน“ความดับ”**

นั่นก็คือ ภาคปฏิบัติเมื่อได้ปฏิบัติมาเรื่อยๆ ก็**เดินมรรค-เกิดผล**ไปตามลำดับ **“สังขญาณ-กิจญาณ”** ก็ตามอ่านความจริงที่เกิดที่เป็นไปอย่าง**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง** มี**อนิจจานุปัสสี**(ตามเห็นความไม่เที่ยง)-**วิราदानุปัสสี**(ตามเห็นความจางคลายของกิเลส)-**นิโรธานุปัสสี**(ตามเห็นความดับของต้นหนาดับ-**ปฏินิสสัคคานุปัสสี** มาตลอด(ตามเห็นจากการทวนไป-ทวนมา เห็นสังขจะย้อนสภาพ กระทั่งเห็นขั้นสูงสุดคืนสู่สามัญ)

ส่วนคือ**“สังขญาณ และ กิจญาณ”** นั่นเอง ที่**ได้** **หยั่งรู้**“**ความเป็นอยู่-มีอยู่จริง”**(สังขภาวะ) **ขั้นที่ ๔** ที่สามารถ**รู้แจ้งเห็นจริง**“**สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด**”(ปรมาตตธรรม) มาตามลำดับ นั่นก็คือ **รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่เป็น** **“มรรคอาริยสังข”** ซึ่งมี**ญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**(นาม)**“อาการที่ได้ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติไปสู่ความดับในจิตตน”**(รูป) ซึ่งเป็น**“การกำหนดรู้ที่สามารถรู้แจ้งเห็นจริง** **“มรรคอาริยสังข”** ที่บรรลุ**“สัมมา”**มาเรื่อยๆ **เจริญมรรค** กระทั่งถึงเจริญ**“ผล”**มาตลอดสาย

“ผล”ขั้นปลายก็คือ**“นิโรธ”**

“สังขญาณและกิจญาณ” ก็เจริญมาตลอดตั้งแต่**นามรูปปริจเฉทญาณและปัจจัยปริคคทญาณ** รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“อาริยสัง ๔”**ที่เป็น**“สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด”**(ปรมาตตธรรม) ว่า **มันไม่เที่ยง-มันเป็นเหตุก่อให้เกิดทุกข์-มันไม่มีตัวตน**(สัมมสนญาณ)

เพราะการ**หยั่งรู้สังข**จะทั้งหลาย(สังขญาณ) ได้เกิดอีกมากมาย ได้แก่...

การเห็นแจ้งความจริงที่มีความเจริญและความเสื่อมในจิตตน(อุทยัพพญาณ หรืออุทยัพพยานุปัสสนาญาณ)

การเห็นแจ้งที่มีความแตกทำลายความพังสลายในจิตตน(ภังคญาณ หรือภังคานุปัสสนาญาณ)

การเห็นแจ้งถึงความเห็นภัยความน่ากลัวในจิตตน(ภยญาณ หรือภยตูปัญฐานญาณ)

การเห็นแจ้งความเป็นโทษในจิตตน(อาทีนญาณหรืออาทีนานุปัสสนาญาณ)

การเห็นแจ้งความน่าเบื่อหน่ายในจิตตน(นิพพิทาญาณหรือนิพพิทานุปัสสนาญาณ)

การเห็นแจ้งความปรารถนาใคร่เปลื้องปล่อยในจิตตน(มฺหุจฺจิตฺกัมมตยาญาณ หรือมฺหุจฺจิตฺกัมมตานุปัสสนาญาณ)

การเห็นแจ้งต่อการพิจารณาแล้วในจิตตน(ปฏิสังขยาญาณ,ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ)

การเห็นแจ้งในความวางเฉยต่อสังขารทั้งปวงในจิตตน ความไม่สุขไม่ทุกข์ต่อสังขารทั้งหลาย ความมีอารมณ์กลางๆต่อสังขารทั้งหลาย(สังขารูปกชาญาณ)

การเห็นแจ้งจริงในความอนุโลมต่อสมมุติสัจจะ ความผ่อนสั้นผ่อนยาวต่อสมมุติสัจจะในจิตตน(อนุโลมญาณ หรือสัจจานุโลมิทญาณ)

การเห็นแจ้งจุดเชื่อมต่อที่จะข้ามพ้นจากภูมิเก่าไปสู่ภูมิใหม่ของตนในจิตตน(โคตรกญาณ)

การเห็นแจ้งทางปฏิบัติสู่อริยสัจในจิตตน(มคคญาณ)-
การเห็นแจ้งผลแห่งอริยสัจในจิตตน(ผลญาณ) ความเห็นแจ้งในการพิจารณาทบทวนในจิตตน(ปัจจุเวกขณญาณ)

“สัจจญาณ” ปรีชาญาณ ๔ อาการ ๔ ก็คือ ทุกข์ กิเลส สมุทัยกิเลส นิโรธกิเลส มรรคอันมีองค์ ๘ กิเลส การหยั่งรู้สัจจะในอริยสัจทั้ง ๔ ก็ได้รู้แล้วครบ **“อาการ ๔”**

ปรีชาญาณ ๒ อาการ ๔ “กิจจญาณ” การหยั่งรู้ ซึ่ง **“ได้รู้จกัฏฐังจกัฏฐัง”** “ความเป็นอยู่และเป็นไปตามจริง” (สัจจภาวะ)ที่สามารถหยั่งรู้“สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด” (ปรมาตถธรรม) **ในที่นี้คือ ภาวะที่เป็นทุกขอริยสัจ ก็ได้ทำหน้าที่“กำหนดรู้ หรือรู้จกัฏฐังจกัฏฐัง”**(ปริญา) ภาวะที่เป็น **เหตุแห่งทุกขอริยสัจ** ก็ได้ทำหน้าที่**“กำจัดหรือละ”** (ปหานะ) ภาวะที่เป็น**ความดับแห่งทุกขอริยสัจ** ก็ได้ทำหน้าที่**“ทำให้แจ้ง”** (สัจฉิกรณะ) นั่นคือ ทำจนสำเร็จแล้วก็เห็นแจ้งจริงในความดับนั้นๆ (สัจฉิโรติ) และภาวะที่เป็น**ทวย**

ปฏิบัติที่เป็นไปเพื่อการดับทุกขอริยสัจ ก็ได้ทำหน้าที่**“ปฏิบัติฝึกฝนจนเจริญ เกิดผล”**(ภาวนา)

การพากเพียรอบรมฝึกฝนเรียนรู้ของผู้ปฏิบัติ ที่ได้ลงมือปฏิบัติกันจริงๆ จนเกิดมรรคผล ลด“ทุกขอริยสัจ” นั้นก็ต้อง“กำจัดเหตุแห่งทุกขอริยสัจ” กระทั่งสามารถทำ**“ความดับทุกขอริยสัจได้ทั้งเหตุทั้งหมด”** ด้วยการปฏิบัติตาม**“ทางปฏิบัติอันเอก อันมีองค์ ๔”** ซึ่งสภาวะก็เกิดก็เป็นไปได้ตามปริยัติสัทธรรม ที่ได้เรียนรู้คำสอนของพระพุทธเจ้ามา ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงก็ได้รู้แจ้งเห็นจริง **ผลการปฏิบัติสัทธรรมต่างๆของคนที่ลด“ทุกขอริยสัจ” ได้จริง และได้รู้แจ้งเห็นจริง“กิจ”ทั้ง ๔ ครบถ้วน**

เช่นนี้แลคือ **“กิจจญาณ”** ปรีชาญาณ ๒ อาการ ๔ นี้คืออาการ ๔ เพิ่ม เป็นอาการ ๔ อันมีปฏิสัมพันธ์ **ครบพร้อมอีกกับประเด็น“กิจจญาณ”**(ในอริยสัจ ๔)

ปรีชาญาณ ๒ อาการ ๔ “กตญาณ” การหยั่งรู้ ซึ่งได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ความเป็นอยู่และเป็นไปตามจริง”** (สัจจภาวะ)ที่สามารถหยั่งรู้“สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด” (ปรมาตถธรรม) **ในที่นี้ คือ ภาวะที่เป็นทุกขอริยสัจ ก็ได้ทำหน้าที่“กำหนดรู้ หรือรู้จกัฏฐังจกัฏฐัง”**(ปริญา)สำเร็จแล้ว ภาวะที่เป็น**เหตุแห่งทุกขอริยสัจ** ก็ได้ทำหน้าที่**“กำจัดหรือละ”**(ปหานะ)สำเร็จแล้ว ภาวะที่เป็น**ความดับแห่งทุกขอริยสัจ** ก็ได้ทำหน้าที่**“ทำให้แจ้ง”** (สัจฉิกรณะ)สำเร็จแล้ว นั่นคือ ทำจนสำเร็จแล้วก็เห็นแจ้งจริงในความดับนั้นๆ (สัจฉิโรติ) และภาวะที่เป็น**ทางปฏิบัติที่เป็นไปเพื่อการดับทุกขอริยสัจ** ก็ได้ทำหน้าที่**“ปฏิบัติฝึกฝนจนเจริญ จนเกิดผล”**(ภาวนา)สำเร็จเสร็จสิ้นแล้ว

เมื่อได้ทำหน้าที่**“ทำให้แจ้ง”**(สัจฉิกรณะ)ในความเป็น**“นิโรธ”** อันเป็น**“ผล”**สำเร็จจนเสร็จสิ้นของ **กิจจญาณ** หมายความว่า ปฏิบัติจนสามารถทำให้เกิด(ภาวนา)**“นิโรธ”** ที่เป็น**“ผลสำเร็จ”**ตามที่ทำได้นั่นเอง ทำจนกระทั่งเชื่อมั่นเด็ดเดี่ยวว่า**สัมบูรณ์ ไม่ใช่แค่สักแต่ว่าทำได้** แต่ได้ทำซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างเชี่ยวชาญชำนาญ ซึ่งก็คือ ทำ**“นิโรธ”**อันเป็นผลตามที่เราสามารถทำได้(ภาวนา)นั้นแหละ ทำแล้วทำอีกให้**คุ้นให้เคย**(อาเสวนา) และ**ทำให้มาก**(พหุลัมภิมัง)จนกระทั่งมั่นใจว่า **“สัมบูรณ์”** โดยมี**“ความเป็นได้จริง,ความปรากฏ**

ของจริง”นั้นทุกอย่างประจักษ์สิทธิ์ยืนยันด้วย**สัจจญาณ**

นั่นก็คือ **“รู้แจ้งเห็นจริงในความจริง” ชนิดรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงใน“นิโรธ”ที่เราทำได้ทำเป็นทำสำเร็จซ้ำของกระทั่ง มั่นใจว่า “นิโรธ”นี้“มันเป็นเอง-เป็นเช่นนั้นเอง”(ตถตา)ในตัวเราอย่าง“เที่ยงแท้”(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) เป็นเช่นนั้นตลอดไป(สัสตัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว(อวิปริณามชัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) เราจึงมั่นใจได้อย่างแท้จริงว่า เราเสร็จ เราจบ เราถึงที่สุดแห่ง“งาน” หรือ“กิจ” หรือ“หน้าที่”ที่เรามุ่งทำ และ**ได้ทำให้** **แก่ตน จนถึงที่สุดแล้ว****

ความรู้แจ้งเป็นที่สุดดังกล่าวนั้นก็คือ ความบริบูรณ์ของ**“กตญาณ”**หรือบริบูรณ์ด้วย**“ความหยั่งรู้ว่ากิจอันจะต้องทำในอริยสัจ ๔ แต่ละอย่างได้ทำสำเร็จเสร็จจบแล้ว** ต้องปฏิบัติได้ถึงขั้นนี้จึงจะชื่อว่า **อาการ ๔ ของอริยสัจ ในประเด็น“กตญาณ”**เพิ่มจาก**“อาการ ๔”**เป็น**“อาการ ๑๒”**อันมีปฏิสัมพันธ์กับ**“สัจจญาณ”** กับ**“กิจญาณ”** และกับ**“กตญาณ”**

“ปรีวิภูฏี ๓”จึงสมบูรณ์ครบพร้อม**“อาการ ๑๒”**ด้วยประการฉะนี้

ความเป็น**“ญาณ ๓”** คือ **“สัจจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ”**จึงเป็น**“ความรู้อันวิเศษยิ่งยอด”**ในศาสนาพุทธ เป็นการรู้แจ้ง**“ความจริงอันวิเศษ(ปรมาตตสัจจะ) ที่ได้สร้าง** **ได้ทำให้เกิดจริงเป็นจริง(ถึงนิโรธ-นิพพาน) กระทั่งสมบูรณ์** **ครบจบชนิดเที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดไป-ไม่แปรเป็นอื่น** **อีก-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ”** หรือรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงใน**“ผลธรรม”**ที่ครบความสำเร็จแล้ว สัมบูรณ์แล้ว ตามลำดับขั้นตอนแต่ละขั้นแต่ละรอบจนสุดยอดอันติมะ

นี่คือ **“กตญาณ”**ที่เป็น**“ญาณ”**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“สิ่งที่ทำแล้ว,ภาวะที่เสร็จแล้ว”**เป็น**“สิ่งๆ เป็นขั้นๆ เป็น** **รอบ เป็นตอน เป็นปฏิสัมพันธ์ จนกระทั่งเป็น“ผล”** **สะสมมาตลอด กระทั่งถึงที่สุดแห่งที่สุดแล้วจริง** และที่สุด**“กตญาณ”**ที่รู้จบสมบูรณ์ทุกกระบวนการ ทุกขั้นทุกรอบทุกตอนแห่ง**“ผล”**ของอารยธรรมจนครบ **“อรหัตผล”**ทุกขั้นเป็นอันติมะ มี**“สิ่งจริง”**ปรากฏให้เรา สัมผัสได้จริง(ปาตุสัจจะ) แม้จะเป็น**“นามธรรม”**ที่ชื่อว่า

“พระเจ้า” ที่ชื่อว่า**“นิพพาน”** ก็สามารถสัมผัส**“สิ่งจริง”** **ที่ว่านี้ได้ด้วยการสัมผัสสิ่งปรากฏนั้นๆ(ปาตุสัจจะ) พุทธจึง** **เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตสมบุรณ์แบบ** ด้วยประการฉะนี้ **คำสอนพระพุทเจ้ามีละเอียดลออครบครันทุกด้าน** **ทุกมุมอีกมากมาย ถ้านำมาสอบทานยืนยันขึ้นไปอีกก็จะยิ่ง** **ชัดแจ้งชัดเจนยิ่งกว่านี้อีก ทุกพระอนุสาสน์จะไม่ขัดแย้งกัน**

ที่**นี้**ก็เป็นปัญหาของคุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายต่างๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ ๑** ส่วน**“นาม”**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ ๔, อวิชา** **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถาม **เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”**เกี่ยวกับ**“จิต”**และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”**เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด**“ความเป็น”(ภาวะ)**ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง

อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラาบ**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ฆาตกร”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”**ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”หรือแม้แต่**“อำนาจของฆาตกร”**ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ฆาตกร-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผล**

บาป”ของผู้หนึ่งๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่างั้นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจฆาตกร”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะนี่เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้น**หรือมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้หนึ่งๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาที่ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้อาจกล่าวอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุผล ก็เป็น “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั้นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา เป็นข้อต้นของจรณะ แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

“สงบ” ของพระพุทธเจ้านั้น หมายถึง **จิตไม่มีกิเลส** ต่างหาก เช่น “สันโดษ” คือ พอ จิตไม่เผลอต่อไป คือสงบ “จิตสงบ” ไม่ได้หมายความว่า **จิตอยู่นิ่งๆ จิตพอ** ในสิ่งนั้นแล้ว นั่นคือสงบ แต่จิตทำงานกุศลต่างๆ ได้เก่ง

นั่นก็คือ คนผู้ปฏิบัติธรรมอย่าง **สัมมาทิฐิ** ตาม **แบบของพระพุทธเจ้า** บรรลุผลถึงขั้น “**จิตสงบแล้วเป็นสัมมาสมาธิสัมบูรณ์**” ก็ดี หรือบรรลุผลถึงขั้น “**ฉานเป็นอุเบกขาแล้วสัมบูรณ์**” ก็ดี **จะไม่ไปคนไหนที่ลับตา** **มีจิตสงบตามแบบผู้อยู่ใน ‘สมาธิ’ โลกีย์ทั่วไป หรือมีจิตอุเบกขาหลับตา** **นั่งตามแบบผู้อยู่ใน ‘ฉาน’ โลกีย์ทั่วไป**

แต่ผู้บรรลุผลธรรมที่ **สัมมาทิฐิ** ตาม **แบบของพระพุทธเจ้า** นั้น เมื่อบรรลุ “**สัมมาฉาน-สัมมาสมาธิ**” จิตก็จะมี “**ความสงบ**” แม้ที่เรียกว่า “**สันต**” หรือ “**สันติ**” หรือ “**ปัสสัทธิ**” หรือ “**สมณะ**” ล้วนหมายถึง “**ความสงบ**” นั้นก็ตาม หากเป็น “**ความสงบ**” อันได้จาก **ฉานจากสมาธิ** ที่ “**สัมมาทิฐิ**” ของพุทธ ความหมายของ “**ความสงบ**” ก็เป็นความหมายที่ไม่ตื่นๆ ง่ายๆ เช่น **สงบคือความเงียบ ... อยู่ในที่ที่ไม่มีอะไรกวน ... หยุดคิด-หยุดพูด-หยุดทำอะไร ... จิตอยู่นิ่งๆ ... จิตไม่มีนิวรณ์ ๕ แต่อยู่ในภาวะกวางค์** ซึ่ง **ไม่ใช่จิตขึ้นรับวิถิตติมทวารทั้ง ๖ ที่ทำงานอยู่เป็นปกติ**

แต่ “**ความสงบ**” ที่เป็น “**สัมมาฉาน**” เป็น “**สัมมาสมาธิ**” อย่าง “**สัมมาทิฐิ**” ของพุทธนั้น จะลึกซึ้งสำคัญ มีนัยพิเศษยิ่ง ดังที่อาตมาอธิบายมาแล้ว

นี่คือ **ความลึกซึ้ง ที่เห็นตามได้ยาก รู้ตามได้ยาก** แม้แต่คำว่า “**ปณิต**” ที่แปลว่า **ดียิ่ง, ละเอียดยิ่ง, สูงส่ง, เลอเลิศ** ก็ตาม **ก็ดียิ่ง ก็ละเอียดยิ่ง ก็สูงส่ง ก็เลอเลิศ เป็นความลึกซึ้ง ที่เห็นตามได้ยาก ที่รู้ตามได้ยาก** เพราะหมายถึง **ความดียิ่ง ความละเอียด ความสูงส่ง ความเลอเลิศ** ที่พิเศษเป็น **โลกุตระ** ไม่ใช่ **ความดียิ่ง ความละเอียด ความสูงส่ง ความเลอเลิศ ที่เป็นโลกียะ** ซึ่ง “**โลกียะ**” นั้นปุณฺชนคนทั้งหลายรู้จักดี และเรียนกันได้อยู่ทั่วไป

แต่... “**โลกุตระ**” **ไม่ใช่และไม่เหมือน** **ความดียิ่ง ความละเอียด ความสูงส่ง ความเลอเลิศ** ใน “**โลกสามัญ**” **ของปุณฺชนคนทั่วไป** **ที่จะเห็นตามได้ง่าย ที่รู้ตามได้ง่าย** “**อตักกาวจร**” ที่แปลว่า **ไม่ใช่วิสัยแค่การตรึกตรองนึกคิด** ก็ลึกซึ้ง **เห็นตามได้ยาก รู้ตามได้ยาก** เช่นเดียวกัน เพราะ **อารยธรรมหรือโลกุตระธรรม** นั้นบรรลุไม่ได้แค่ **การตรึกตรองนึกคิด** ให้แก่ให้เยี่ยมเท่านั้น **หรือบรรลุไม่ได้แค่ใช้เหตุผลเท่านั้น** **แม้จะดียอดจะมากมายปานใดๆ**

“**นิปฺณ**” ที่แปลว่า **ดีเลิศ, ฉลาด, ชำนาญ, ลึกซึ้ง, สำเร็จ, มีฝีมือ** นั้น **ดีเลิศถึงขั้นนิพพาน** กันทีเดียว ความเลิศยอดของคน ที่เป็นไปได้ตามธรรมของพุทธนี้ มีลักษณะ “**นิปฺณ**” คือ **ดีเลิศถึงขั้นนิพพาน** ซึ่งเป็นสภาวะพิเศษอันมนุษย์สามัญไม่เคยรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ “**ปณฺทิต**” (ผู้ฉลาด, ผู้เฉียบแหลม, ผู้เป็นบัณฑิต) ก็เช่นกัน **ล้วนลึกซึ้ง เห็นตามได้ยาก รู้ตามได้ยาก** เป็นเรื่องของ **ภูมิอาริยะ** เป็น **โลกุตระ** ทั้งสิ้น

ความเป็นอาริยะ ความเป็นโลกุตระบุคคลนั้น **ก็ทำให้ผู้มีคุณวิเศษ** **ที่เก่งแบบลึกลับ เก่งแบบเอาอทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์** เป็นเครื่องบังขึ้น **ไม่อาริยะ-โลกุตระบุคคล** ของพุทธ คือ คนที่ปฏิบัติตาม **จรณะ ๑๕** ตาม **โพธิปักขิยธรรม ๓๗** ตาม **ไตรสิกขา** เป็นต้น อย่าง “**สัมมาทิฐิ**” ขอย้ำว่า ต้อง “**สัมมาทิฐิ**” และผู้บรรลุผลธรรมที่ “**สัมมาทิฐิ**” นี้ก็จะรู้ดีจากการเห็นความประพตติว่า จะมีคุณธรรมที่เป็นคุณวิเศษตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้มากมายเยอะเยอะ

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

วันเด็ก วันที่ผู้ใหญ่ฆ่าเด็ก
ฆ่าอุดมการณ์ ฆ่าจิตสำนึกของหนูๆ
มกราเริ่มฆ่า กุมภาพันธ์เริ่มฆ่า!
โครงการต่อยอดด้วย “วันแห่งความรัก”
“วันแห่งการไทยหา” “วันแห่งการแสวงหาชีวิตคู่”

วันเด็ก-วันวาเลนไทน์ : วันที่ต้องรื้อทิ้ง

วันเด็ก เป็นวันฝึกเสียสละของหนู
บ้านอุ่นรักมีไซรอน้ำใจพ่อแม่ แต่มีมือเล็กๆ ของหนูก็ช่วยได้

ปีมี ๒ วัน อันตราย ที่กั๊กกร่อนสังคม
๑ ฝึกเป็นผู้รับ มากกว่าเป็นผู้ให้
ฝึกชีวิตให้อ่อนแอมากกว่าเข้มแข็ง
มกราวันเด็ก ผู้ใหญ่ต่างพุ่มเท ทั้งกรอก
ทั้งป้อนเนื้อหาสารพัด

วันนี้เธอจะได้ทุกอย่าง ที่ปรารถนา?
กุมภาพันธ์วันวัยรุ่นผู้ใหญ่ วันที่ฉันให้เธอ เธอ
ให้ฉัน

วันที่ฉัน อยากมีคนรัก กับเขาบ้าง!
บัดนี้ได้เวลามหากุศล เปลี่ยนเนื้อหาลับ
โครงสร้าง ก่อนจะสิ้นชาติ !

**วันประเพณีดีๆ สร้างสรรค์มีเยอะ แต่เจอ
วันอันตราย ๒ วัน อาจไม่เหลือต้นทุน!**

ก็อย่างที่เขายก วันที่นั้นเป็นวันดีของเขา
แต่มนุษย์เราลืบทน ทำกันเอง

หากเป็นกลองรบอานกะ เนื้อเดิมได้ถูก
ปรับเปลี่ยน ทดแทน ด้วยเนื้อลัษณะประจักษ์?

ทำดีมา ๓๐๐ วัน เจอ ๒ วัน อันตราย
ชีวิตอาจไม่เหลือ?

เหมือนคนลดน้ำหนัก กว่าจะลดได้ ๑ กิโล
พากเพียรเป็นเดือนๆ

แต่พอตามใจปาก แค่วันเดียว ทุกอย่างก็
สิ้นสลาย!

สุภษิตไทยท่านถึงบอก ทางเตียนเวียนลง
นรก ทางรวกวขึ้นสรรค์ ยากฉิบหาย!

วันเด็กวันดี วันสิริมงคลของชาติ

เด็กในวันนี้ คือผู้ใหญ่พรุ่งนี้

หมายชีวิตต้องฝึกอุดมการณ์เป็นผู้ให้

มี take ไม่มี give เราจะร้องเพลงชาติให้
ใครฟัง?

วันเด็ก จึงเป็นวันฝึกเสียสละของหนู

**บ้านอุ่นรักมิใช่รอน้ำใจพ่อแม่ แต่มี
เล็กๆ ของหนูก็ช่วยได้**

“วันนี้หนูจะช่วยพ่อแม่ที่บ้านทำอะไร?”

“แล้วที่โรงเรียนละ หนูจะทำอะไรให้
โรงเรียนในวันนั้น?”

ทำกิจกรรม “give” ให้เต็มแผ่นดิน เต็ม
ทุกพื้นที่ เพื่อสร้างจิตสำนึก ชีวิตอุดมการณ์

ต้องเป็น “ผู้ให้” “ผู้เสียสละ”

ส่วนผู้ใหญ่ของบ้านเมือง ท่านต้อง “กล้าหาญ”
คิดค่าขวัญ เป็นกรรมฐานสำหรับเด็ก คุณธรรม
ปีละข้อ ๒ ข้อ ก็มากมายเกินพอ

“จะโชว์” หรือ “จะใช้” โปรดใคร่ครวญ

ปีที่ผ่านมาในม่านหมอก

วันเด็ก วันที่ผู้ใหญ่ฆ่าเด็ก ฆ่าอุดมการณ์
ฆ่าจิตสำนึกของหนูๆ

มกราเริ่มฆ่า กุมภาพันธ์เริ่มฆ่า!

โครงการต่อยอดด้วย “วันแห่งความรัก”

“วันแห่งการโหยหา” “วันแห่งการแสวง
หาชีวิตคู่”

วันศักดิ์สิทธิ์ของชาวคริสต์ เป็นวันระลึก
ถึงนักบุญวาเลนไทน์ ที่มีชีวิตเสียสละ อุทิศตัว
รับใช้สังคม

วาเลนไทน์ วันแห่งการให้ ให้สังคม ให้โลก
ให้ส่วนรวม

แต่สังคมไทยมักน้อย สันโดษ ไมโลภ ไม่
อยากทำงานมาก จึงประจดังกุหลาบ ๑ ดอก
ในกระถางที่มี ๑๐๐ ดอกให้เธอคนเดียวนะ...ที่รัก!

วันวาเลนไทน์ วันแห่งกุหลาบไทย “กินตาม
น้ำ” และ “ฉวยโอกาส”

หากเปรียบเป็นวง ๔ คุณ ๑๐๐ เดือน
กุมภาพันธ์จะเป็น มือวง ๓, ๔ ลับพีเท่าแรงถึง
หลักชัย

พอกันที ดอกกุหลาบที่มีความหมายคับแคบ
เปลี่ยนเป็นมะลิ สัญลักษณ์ใหม่ จะดีไหม

มิใช่ “ผูกพัน” แต่เป็น “ปรารถนาดี”

ทุกคนก็เหมือนพ่อแม่ เรามีแต่กตัญญู
ทุกๆ คน

วันแห่งความรักวันนี้แท้จริงเป็น “ช่วยชีวิต
คนอื่น”

**วันตัวอย่างนี้ จึงน่าจะเป็นวันแห่งจิตอาสา
วันแห่งการบำเพ็ญประโยชน์**

วันแห่งการเอื้ออาทรผู้ยากไร้ ผู้ด้อยโอกาส
วันแห่งการทำกิจกรรมเพื่อสังคมเพื่อ
ส่วนรวม

อเมริกาเขาเริ่ม change

**ไทยก็ควรเริ่มเปลี่ยนวิธีคิดก่อนที่คุณภาพ
คนไทยจะล่มสลาย!**

๒

แม้มีลาภยศยิ่งใหญ่
ทิ้งไปไม่พรันหวั่นไหว
ทิ้งที่เก่งกล้าเกินใคร
ตัดใจตัดได้ตัดจริง

ที่เชตวันมหาวิหาร เมืองสาวัตถีใน
แคว้นโกศล

มีอยู่วันหนึ่ง ภิกษุทั้งหลายนั่ง
ประชุมกันในโรงธรรม ได้สนทนากันถึง
เรื่องมหาภิเนษกรรม (การเสด็จออก
บวชเพื่อคุณอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า)

ขณะนั้นเอง พระศาสดาเสด็จมาได้
ตรัสถามถึงเรื่องที่ภิกษุสนทนากัน มี
ภิกษุกราบทูลให้ทรงทราบ พระองค์จึง
ทรงกล่าวเสริมขึ้นว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคต (เป็น
คำที่พระพุทธเจ้าทรงใช้เรียกพระ
องค์เอง) ได้ออกสู่มหาภิเนษกรรม
มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้แต่กาลก่อนก็
เคยสละ ไม่ต้องการราชสมบัติ ออก
บวชมาแล้วเหมือนกัน”

ได้ตรัสเล่าถึงเรื่องราวนั้น

.....

กิลาจริงทิ้งใหญ่

(อัสทิสชาติก)

ใในอดีตกาล พระอัศวมเหสีของพระเจ้ากรุงพาราณสี ได้ประสูติพระโอรสองค์แรก พระราชาทรงตั้งพระนามให้ว่า **ออสทิส (ไม่มีใครเทียบ)** อันเป็นที่รักยิ่งของชนทั้งหลาย

ครั้นต่อมา พระอัศวมเหสีได้ประสูติพระโอรสอีกองค์ ได้พระนามว่า **พรหมทัต**

พระโอรสทั้งสองนับวันก็จะทรงเจริญวัยขึ้น กระทั่งออสทิสราชกุมารมีพระชนมได้ ๑๖ พรรษา พระราชบิดาทรงส่งให้ไปศึกษาไตรเพท (คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของพราหมณ์) และศิลปะทุกชนิด ที่เมืองตักกิลลาอันรุ่งเรืองด้วยศิลปวิทยาต่างๆ ซึ่งเป็นนครหลวงของแคว้นคันธาระ

ออสทิสราชกุมารทรงเรียนรู้พื้นฐานของวิชาทั้ง ๑๘ ประการได้หมดสิ้น **โดยเฉพาะไม่มีผู้ใดเปรียบได้เลยในศิลปะการยิงธนู** แม้จะทรงเก่งกาจในการใช้อาวุธ **แต่ด้านธรรมะก็ทรงศึกษา ใฝ่ใจในความสงบสันติเป็นอย่างยิ่ง** เมื่อเล่าเรียนจบทุกวิชาแล้ว ก็เสด็จกลับคืนสู่กรุงพาราณสี

ครั้นถึงเวลาที่พระเจ้ากรุงพาราณสีใกล้สวรรคต ทรงมีพระราชโองการว่า

“ให้มอบราชสมบัติแก่ออสทิสราชกุมาร และให้ตำแหน่งอุปราชแก่พรหมทัตราชกุมาร”

หลังจากพระราชสาส์นสวรรคตไปแล้ว เหล่าอำมาตย์ตระเตรียมทำพิธีมอบราชสมบัติต่อออสทิสราชกุมารกลับปฏิเสธว่า

“เราไม่ปรารถนาราชสมบัติ เราไม่ต้องการยศถาบรรดาศักดิ์ใดๆ ทั้งสิ้น จงอภิเษกพรหมทัตให้ครองราชสมบัติเถิด”

แม้อำมาตย์ทั้งหลายรบเร้าอ่อนน้อมอย่างไรก็ไม่สำเร็จ จึงต้องพากันอภิเษกพรหมทัตราชกุมารขึ้นเป็นพระราชบิดา ส่วนออสทิสราชกุมารก็ยังทรงทำตามปกติ ประทับอยู่ในพระราชวังเช่นที่เคยเป็นมา

สถานการณ์เป็นอยู่เช่นนี้ ทำให้มีข้าราชการสำนักบางคนบังเกิดความคิดอกุศล ได้กราบทูลพระเจ้าพรหมทัต ด้วยการกล่าวให้ร้ายว่า

“ออสทิสราชกุมารทรงประพฤติดังตัวดังเช่นเก่าก่อน ไม่ไปประทับอยู่ในที่อื่นใด สงสัยจะยังปรารถนาในราชสมบัติ”

พุดใส่ร้ายอย่างนี้บ่อยครั้งเข้า ทำให้พระเจ้าพรหมทัตทรงเชื่อคำในที่สุด ทรงหวาดระแวงไม่ไว้พระทัย จึงรับสั่งให้พวกราชบุรุษไปจับกุมออสทิสราชกุมารให้ได้

แต่มีผู้หวังดีและภักดีต่อออสทิสราชกุมาร ได้ไปแจ้งเหตุให้ทรงทราบก่อน ออสทิสราชกุมารจึงเสด็จหนีไปยังแคว้นอื่นได้ทัน

ณ แคว้นใหม่นี้ ออสทิสราชกุมารได้ขอเข้าเฝ้า **พระราชอาแห่งแคว้น เพื่อสมัครงานเป็นนักแม่นธนู** พระราชารับสั่งถาม

“เจ้าเป็นนักแม่นธนูจริงหรือ”

“ถูกแล้ว พระเจ้าข้า”

“เจ้าต้องการค่าจ้างเท่าไร”

“ปีละ ๑ แส่น พระเจ้าข้า”

“หากเจ้ามีฝีมือขมังธนูจริงดังอ้าง ก็จงอยู่รับราชการกับเราเถิด”

ตั้งแต่นั้นมา ออสทิสราชกุมารทรงอยู่รับราชการกับพระราชอาแห่งแคว้นนี้ แต่พวกนักยิงธนูที่อยู่มาเก่าก่อน เห็นค่าจ้างที่ออสทิสราชกุมารได้รับนั้น มากมายยิ่งกว่าตน ก็พากันไม่พอใจ

อยู่มาวันหนึ่ง พระราชาเสด็จไปพระราชอุทยานเพื่อพักผ่อน รับสั่งให้กันฉากด้วยม่านและบรรทมบนแผ่นศิลาใกล้ต้นมะม่วงใหญ่ บังเอิญทอดพระเนตรดูเบื้องบน **ได้เห็นมะม่วงพวงหนึ่งผลโตงามน่ากินอยู่บนยอดไม้สูงสุด** ทรงดำริว่า

“ผลมะม่วงอยู่สูงนัก คงไม่มีใครปีนขึ้นไปเด็ดลงมาได้”

จึงรับสั่งเรียกหาพวกนายขมังธนูมา แล้วตรัส

“พวกเจ้าสามารถใช้ลูกศรยิงมะม่วง พวงที่อยู่สุดยอดไม้นั้น ให้ตกลงมาได้หรือไม่”

พวกนักแม่นธนูได้ยินอย่างนั้น ก็เห็นเป็นโอกาสทันที รีบกราบทูลพระราชอา

“ขอเดชะ ไม่เป็นการยากสำหรับพวก

ข้าพระองค์เลย พระองค์เองก็ทรงเคยเห็นฝีมือของพวกข้าพระองค์มาหลายครั้งแล้ว แต่นายขมังธนูผู้มาใหม่ลี ฝีมือเป็นเช่นไร ได้รับเงินทองก็มากกว่าพวกข้าพระองค์ทุกคน ขอได้ทรงโปรดให้เขามาลองยิงดูเถิด พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับอย่างนั้นก็เห็นด้วย รับสั่งเรียกหาอสทิสราชกุมาร แล้วก็ทรงถามว่า

“เจ้าสามารถยิงผลมะม่วงพวงที่อยู่สุดยอดไม้นั้น ให้ตกลงมาได้ไหม”

ทรงมองดูแล้ว อสทิสราชกุมารก็ตรัสว่า

“หากได้ที่ว่างเหมาะๆ ลักแห่ง ก็จะสามารถยิงพวงมะม่วงให้หล่นลงมาได้ พระเจ้าข้า”

“ที่ตรงไหนจะเหมาะเล่า”

“ที่ว่างตรงบริเวณพระแท่นบรรทมของพระองค์ พระเจ้าข้า”

พระราชาก็ทรงให้เคลื่อนย้ายที่พระบรรทมจัดเป็นที่ว่างไว้ จากนั้นอสทิสราชกุมารทรงขอให้กันมาน แล้วเข้าไปภายในมาน เปลื้องผ้าทรงชั้นนอกออก ชั้นในทรงเห็นบนธนูซ่อนอยู่ระหว่างภูษาก็ทรงนำออกมา แล้วทรงเหน็บพระขรรค์ไว้ด้านหลัง คาดผ้าแดงที่พระอุทร เสด็จแล้วทรงแหวกม่านออกมา หยุดอยู่ตรงจุดที่จะแผลงศร กราบทูลพระราชาวา

“พระองค์ปรารภจะให้มะม่วงพวงนี้ ตกลงมาด้วยลูกศรตอนขาขึ้น หรือลูกศรตอนขาลง พระเจ้าข้า”

“ใครๆ ก็ยิงลูกศรขาขึ้นทั้งนั้น เราเคยเห็นแล้ว แต่ยิงด้วยลูกศรขาลง เราไม่เคยเห็น เจ้าจงยิงให้ดูเถิด”

ทรงรับคำพระราชาวา แล้วเตรียมพาดลูกศรก่อนจะยิงทรงแจ้งว่า

“ลูกศรนี้จะแหวกฝ่าอากาศขึ้นไป ผ่านระหว่างกลางขั้วพวงมะม่วงโดยไม่กระทบอะไรเลย ไม่ส่าย ไม่สั่นไหวแม้สักปลายเส้นผม แล้วจะกลับลงมาตามทางเดิม ตัดพวงมะม่วงให้ขาดหล่นลงมาขอพระองค์โปรดทอดพระเนตรเถิด”

แล้วทรงโค้งสายธนู ออกกำลังแผลงศรไป ลูกศรพุ่งผ่านระหว่างกลางขั้วมะม่วงอย่างแม่นยำ จากนั้นทรงหยิบลูกศรอีกดอกหนึ่ง ยิงออกไปด้วยกำลังแรงกว่าเดิม ลูกศรดอกที่สองนั้นแล่นไปกระทบท้ายลูกศรดอกแรก ทำให้ปิดท้ายกลับหัวกลับหาง ลูกศรดอกแรกกลับพุ่งตรงลงมาตามแนวทางเดิม เสียงแหวกอากาศดังจู่ฟ้าร้อง....

ประชาชนบริเวณนั้นพากันประหลาดใจ ว่านั่นเสียงอะไร อสทิสราชกุมารจึงบอกว่า

“นั่นคือเสียงดังของลูกศรที่พุ่งกลับลงมา”

ได้ยินอย่างนั้น ผู้คนพากันตกใจกลัว เกรงว่าลูกศรจะตกลงมาถูกร่างกายของตน อสทิสราชกุมารจึงต้องตรัสปลอบคนทั้งหลาย

“อย่ากลัวเลย เราจะไม่ให้ลูกศรตกถึงพื้นดินเด็ดขาด ลูกศรจะตรงมาที่เราเท่านั้น”

ขณะนั้น...ลูกศรพุ่งลงมาโดยไม่ซัดสาย ดัดที่พวงมะม่วง แล้วทั้งลูกศรกับพวงมะม่วงก็ตกลงมา อสทิสราชกุมารทรงรับไว้ก่อนตกถึงพื้นดิน มือหนึ่งรับพวงมะม่วง มือหนึ่งรับลูกศร

มหาชนเห็นอย่างนั้นน่าอัศจรรย์นัก พากันส่งเสียงสรรเสริญ ปรบมือ โห่ร้อง โบกผ้าไปมา ให้ทรัพย์สินแก่อสทิสราชกุมารเป็นจำนวนมากนับโกฏิ (๑๐ ล้าน) แม้พระราชาก็พระราชทานทรัพย์สินให้อีกเป็นอันมาก ทั้งยังประทานยศอันยิ่งใหญ่ด้วย อสทิสราชกุมารจึงประทับอยู่ในแคว้นนั้นอย่างเป็นที่เคารพยิ่ง

ณ กรุงพาราณสี เมื่อมีข่าวกระจายไปทั่ว ว่าอสทิสราชกุมารมิได้อยู่ที่กรุงพาราณสี กษัตริย์ ๗ พระองค์ทรงทราบข่าวแล้ว พากันยกทัพมารายล้อมกรุงพาราณสีไว้ แล้วส่งสาส์นถวายพระเจ้าพรหมทัต

“จงมอบราชสมบัติ หรือจะรบกัน”

พระเจ้าพรหมทัตทรงหวาดกลัว ไม่กล้าจะสู้รบด้วย ทรงระลึกถึงพระเชษฐา จึงตรัสถามเหล่าอำมาตย์

“พระเจ้าพี่ของเราไปประทับอยู่ที่ไหน ใครรู้บ้าง”

“ทรงไปรับราชการอยู่กับ**กษัตริย์สามนตรราช**
(พระราชาแห่งแคว้นที่อยู่ใกล้เคียง) พระองค์
หนึ่ง พระเจ้าข้า”

จึงรับสั่งให้ทูตรีบไปรับมา ทรงกำชับว่า

“ต้องรับเจ้าพี่ของเรากลับมาให้ได้ หากเจ้าพี่
ไม่เสด็จกลับมา เราคงไม่มีชีวิตรอดอยู่ได้ พวก
เจ้าจงรีบไป ขอให้ทรงยกโทษแก่เรา แล้วเชิญ
เสด็จกลับมา”

พวกทูตเร่งรีบกระทำตามรับสั่ง หาทางหลบ
หลีกกองทัพศัตรูที่รายล้อม จนกระทั่งได้กราบทูล
เรื่องราวทั้งหลายให้แก่อสทิสราชกุมาร ครั้น
ทรงทราบเหตุการณ์แล้ว มิได้ทรงขุ่นเคืองใน
เรื่องเก่า จึงไปถวายบังคมลาพระราชาพระองค์นั้น
แล้วเสด็จกลับเข้ากรุงพาราณสี

ถึงแล้ว...อสทิสราชกุมารทรงปลอบพระเจ้า
พรหมทัต ให้ทรงวางพระทัยว่า

**“อย่างกลัวเลย ข้าศึกทั้งหลายจะยกทัพกลับ
ในวันนี้ทีเดียว”**

แล้วทรงจารึกอักษรลงที่ลูกศร มีใจความว่า

“เราคือ อสทิสราชกุมารกลับมาแล้ว เราจะ
ยิงลูกศรปลิดชีวิตพวกท่านทั้งหมดเสีย หากผู้ใด
ต้องการชีวิตรอด จงรีบหลบหนีไป”

จารึกอักษรเสร็จ ก็เสด็จขึ้นไปที่ป้อมปราการ
พาดลูกศรยิงออกไปทันที เสียงลูกศรแหวก
อากาศดังก้อง ทะลุผ่านกระโจมข้าศึก ตกลงปักที่
โต๊ะอาหาร ซึ่งพระราชทั้ง ๗ กำลังเสวยกันอยู่
ทั้งหมดต่างพากันสะดุ้งตกใจ ยิ่งทอดพระเนตร
เห็นอักษรที่ลูกศรด้วยแล้ว ยิ่งตกพระทัยใหญ่
ทรงเกรงกลัวต่อความตาย ลนลานเสด็จถอนทัพ
หนีกันจ้าละหวั่น

เมื่อกษัตริย์ทั้ง ๗ ถอยหนีไปหมดสิ้นแล้ว
โดยไม่ต้องมีการสู้รบกัน ให้เสียชีวิตเลือดเนื้อเลย
อสทิสราชกุมารผู้ใฝ่ใจในความสงบสันติ ก็
ไม่ปรารถนาอยู่ในโลกีย์สุขต่อไป จึงลาพระเจ้า
พรหมทัต แล้วละออกจากกาม ทรงผนวชเป็น
ฤาษี กระทำอภิญญา (ความรู้ยิ่ง) และสมาบัติ
(สภาวะสงบระงับกิเลสอันประณีตยิ่ง) ได้เข้าถึง

พรหมโลก (โลกของผู้มีใจประเสริฐสูงสุด)

.....

พระศาสดาตรัสเรื่องราวนี้แล้ว สรุปว่า

“อสทิสราชกุมารเป็นนักแมนธนู มีกำลังมาก
สามารถยิงธนูไปตกในที่ไกลๆ ได้ ยิ่งไม่เคยพลาด
ยิ่งทำลายทุกสิ่งได้

แม้ในการรบ ก็ทำให้ข้าศึกทั้งปวงหนีไป แต่
ไม่ได้เบียดเบียนทำร้ายใครเลย ช่วยให้พระ
กนิษฐภคินี (น้องชาย) มีความสุขสวัสดิ์ แล้ว
สละทิ้งทุกอย่างเข้าสู่ความสำรวม”

สุดท้ายทรงเฉลยบุคคลในอดีตนั้นว่า

**“พระเจ้าพรหมทัตในครั้งนั้น ได้มาเป็น
พระอานนท์ในบัดนี้ ส่วนอสทิสราชกุมารก็คือ
เราตถาคต นี้เอง”** ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๑๑ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๑๗๑)

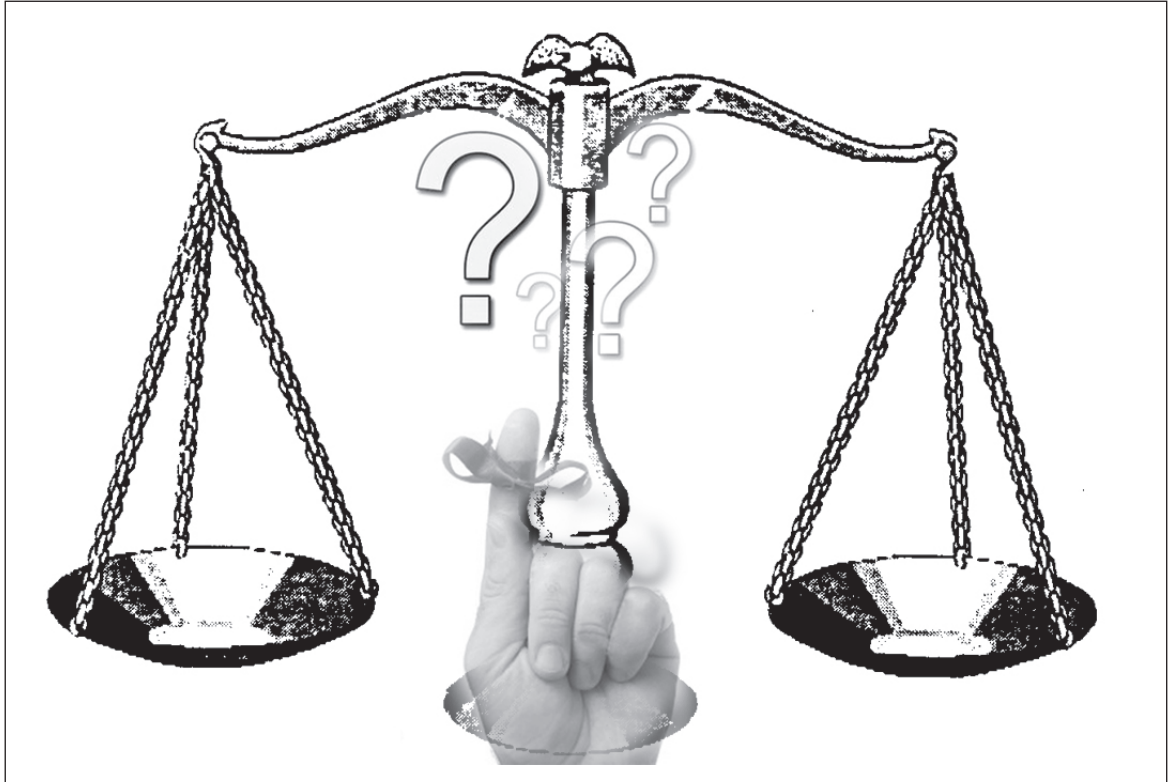

โกศทรัพย์ทำลายคนโง่
แต่ทำลายคนที่ใฝ่แสวงนิพพานไม่ได้
เพราะโลกในโกศทรัพย์
คนโง่ยอมทำลายคนอื่น
และ (ผลที่สุดก็ทำลาย) ตนเอง

● พุทธวจนะ

นักวิชาการและสื่อมวลชนที่มีกออกตัวว่า เป็นพวก ๒ ไม่เอา
คือไม่เอาทั้งทักษิณและพันธมิตรฯ นั้น
เกือบร้อยทั้งร้อย ด่าพันธมิตรฯ ให้ทำระบอบทักษิณแทบทั้งสิ้น
พวกเขาจึงไม่รู้สึกร้อนใจที่พันธมิตรฯ ถูกใช้ความรุนแรง
แต่มีจะพูดวิจารณ์พันธมิตรฯ ที่ลุกขึ้นมาป้องกันตัวเอง
เพราะไม่อาจฟังฟังอำนาจรัฐซึ่งขาดหลักนิติธรรมได้

ความเป็นกลาง... ที่น่ารังเกียจ และ ที่พึงประสงค์

ในการชุมนุม ๑๕๓ วัน ของประชาชนหลายแสนคน ที่หมุนเวียนกันออกมา
ปกป้องรัฐธรรมนูญ และสถาบันสูงสุด จนได้รับการขนานนามว่าเป็นกลุ่ม
คนเสื้อเหลือง โดยมีกลุ่มคนเสื้อแดงประกาศชัดเจนเป็นฝ่ายตรงข้าม
คอยรังควาน ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันได้ในจุดยืนของกลุ่มเสื้อแดง แต่เมื่อต้องมา
เจอกับกลุ่มสีขาวซึ่งประกาศตัวเป็นกลาง ทำให้เกิดมีคำถามตามมาว่าเป็นกลาง
ที่น่ารังเกียจ หรือเป็นกลางที่พึงประสงค์ ?

จากบทความ ‘เสพสมบัติสม’ ของพวก ๒ ไม่เอา โดย สุรววิช วีรวรรณ เมื่อ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๒ ในผู้จัดการออนไลน์ น่าจะให้คำตอบได้ในเรื่องนี้ และพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ได้เจาะลึกให้เห็นถึง สังคมล้มเหลว เพราะคนฉลาดที่จะเป็น “กลาง” อย่างล้มเหลวนั่นเอง

‘เสพสมบัติสม’ ของพวก ๒ ไม่เอา...

● สุรววิช วีรวรรณ

“ติดตามข่าวสารบนหน้าหนังสือพิมพ์ยามนี้ ได้ยินคำถามที่บรรดาสื่อมวลชนผู้ทรงเกียรติไล่ถามรัฐมนตรีและคณะรัฐบาลว่า จะดำเนินคดีอย่างไรกับพันธมิตรฯ หรือรัฐบาลแทนคุณ ตบไบเนลพันธมิตรฯ ตั้งเป็นที่ปรึกษารัฐมนตรีแล้วเศร้าใจ

คำถามเหล่านั้นทำให้ดูเหมือนว่า ขณะนี้รัฐบาลกำลังปล่อยปละละเลยคดีพันธมิตรฯ ทั้งที่จริงแล้วคดีต่างๆ ของพันธมิตรฯ ตำรวจกำลังดำเนินการอย่างเร่งรีบ ไม่ว่าจะคดีบุกรุกทำเนียบรัฐบาล หรือสนามบินทั้งสองแห่ง คดีต่างๆ ของพันธมิตรฯ เดินไปเร็วมาก ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไปกล่าวหาว่าคดีล่าช้าได้เลย

แต่คดีที่พันธมิตรฯ เป็นฝ่ายถูกกระทำกลับไม่มีคำถามจากสื่อผู้ทรงเกียรติเลย คดีที่เอเอสทีวีและเครือข่ายผู้จัดการถูกกระทำต่างหาก ที่ไม่มีคำถามจากองค์กรสื่อเลย

ซึ่งถ้าจะว่ากันจริงๆ องค์กรสื่อที่ตั้งขึ้นส่วนใหญ่ก็เป็นองค์กรสื่อก้ำมะลอทั้งนั้นไม่มีอำนาจอะไร มีไว้กินเลี้ยงวันนักข่าว รับเชิญไปต่างประเทศในหมู่คนที่เป็นการกระทำ ประเด็นนี้รอให้มีคนเถียงมาก่อนว่าไม่จริง แล้วจะจำแนกให้ฟัง

ซ้ำร้ายกว่านั้น หากย้อนไปในยุคที่พรรคพลังประชาชนมีอำนาจ ก็ไม่เคยเห็นสื่อไปเร่งจีไล่ถามรัฐบาลพรรคพลังประชาชนเลยว่า ทำไมไม่เร่งดำเนินคดีกับแกนนำ นปช.ที่พาพวกไปล้อมทำลายบ้านพักของประธานองคมนตรี และมีการ

ทำลายข้าวของของทางราชการจำนวนมาก

สังเกตดูนะครับว่า บรรดานักวิชาการและสื่อมวลชนที่มักออกตัวว่า เป็นพวก ๒ ไม่เอา ซึ่งพวกเขาอธิบายว่า ไม่เอาทั้งทักษิณและพันธมิตรฯ นั้น เกือบร้อยทั้งร้อย ต่ำพันธมิตรฯ ให้ท้ายระบอบทักษิณแทบทั้งสิ้น พวกเขาจึงไม่รู้สึกรอคอยร้อนใจที่พันธมิตรฯ ถูกใช้ความรุนแรง แต่มักจะพูดวิจารณ์พันธมิตรฯ ที่ลุกขึ้นมาป้องกันตัวเองเพราะไม่อาจพึ่งพิงอำนาจรัฐซึ่งขาดหลักนิติธรรมได้

ชำนาญ จันทร์เรือง นักวิชาการจากมหาวิทยาลัยเที่ยงคืน อ้างว่า หากเราแย้งแก้ปัญหาคความเชื่อมั่นที่สูญเสียไปจากการยึดสนามบินนี้ไม่ได้ ย่อมไม่มีทางที่จะแก้ปัญหาคเศรษฐกิจที่หนักหนาสาหัสนี้ได้อย่างแน่นอน

แต่เขากลับไม่ตั้งคำถามว่า ถ้าเราไม่สามารถหาคนผิดมาลงโทษให้ได้ ทั้งๆ ที่เกิดเหตุการณ์ยิงถล่มด้วยอาวุธสงครามใส่คนที่ชุมนุมทางการเมืองจนมีคนตายและเจ็บจำนวนมาก แต่กลับไม่เห็นคุณค่าความเป็นคน เพราะไม่เคยถูกตั้งคำถามจากนักวิชาการ และสื่อสายพันธุ์ “๒ ไม่เอา” เหล่านี้เลย พวกเขาได้แต่พูดถึงคุณค่าของเงินว่า การยึดสนามบินทำให้ประเทศชาติสูญเสียทางเศรษฐกิจ

พวกเขาบางคนให้ท้ายกระแทกเย้ยว่า การยึดสนามบินเลวร้ายกว่าระบอบทักษิณ

คนตายนับสิบคนและคนเจ็บหลายร้อยคน ถูกกระทำเพียงเพราะความกระตือรือร้นทางการเมือง และเชื่อว่า การขับไล่นักการเมืองที่ชั่วช้าให้ออกไปได้นั้น พวกเขาต้องออกมาปกป้องชุมนุมแม้จะยึดเยื้อหรือยาวนานเพียงใดก็ตาม

นักวิชาการเหล่านั้น ไม่พูดถึงชีวิตคนเจ็บและคนตายเหล่านี้เลย เพียงเพราะพวกเขามีจุดยืนทางการเมืองที่แตกต่างกับตัวเอง

ผมจึงขำแทบตายที่มีการอ้างหลักนิติรัฐนิติธรรมมาเป็นตัวกระตุ้นเพื่อเอาผิดที่พันธมิตรฯ

ยึดสนามบิน (ทั้งๆที่คดีเดินไปอย่างเร่งด่วนอยู่แล้ว) แต่กลับไม่ตั้งคำถามที่พวกเสื้อแดงไปปิดล้อมศาลรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการทำลายเครื่องมือของนิติรัฐ และกระบวนการนิติธรรมทางตรง และไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในโลก (การประท้วงปิดสนามบินในประเทศประชาธิปไตยทั่วโลกเคยเกิดขึ้นมาแล้วหลายครั้ง)

ส่วนข้อกล่าวหาที่บอกว่า พรรคประชาธิปัตย์ตั้งตำแหน่งทางการเมืองเพื่อแทนคุณพันธมิตรฯ หรือให้โบนัสพันธมิตรฯ ก็เป็นเรื่องตลกสิ้นดี เพราะข้อเท็จจริงก็คือ ทั้งพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและ ปชป.ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกันอย่างสิ้นเชิง ต่างก็มีท่าทีที่จะพยายามรักษาระยะห่างแก่กันและกันอย่างชัดเจน ต่างกับ นปค.และพรรคพลังประชาชน (เพื่อไทย)

อดีตสมาชิกพรรคพลังประชาชนซึ่งก่อนหน้านี้พยายามอ้างว่า ไม่เกี่ยวข้องกันกับ นปช.เลย แต่พอเป็นรัฐบาลแล้วได้ตั้งสมาชิกที่เป็นแกนนำของ นปช.เกือบทุกคนมารับตำแหน่งทางการเมือง อย่อย่างแต่ไอ้ตุ๋ จตุพร ไชยวัฒน์ หรือเจ้เพี้ยเลย กระทั่งขวัญชัย ไพรพนา ยังได้เป็นข้าราชการการเมืองมีตำแหน่งเงินเดือนก็ทำเนียบรัฐบาล ตอนนั้นทำไม่ถึงไม่ได้ยื่นคำถามแบบเดียวกับที่ตั้งคำถามต่อรัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์เลย

ความเห็นที่บรรดาสื่อและนักวิชาการที่อ้างว่า ๒ ไม่เอา แต่ให้ท้ายระบอบทักษิณและเกลียดชังพันธมิตรฯ นำมาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการอธิบายความเพื่อทิ่มแทงพันธมิตรฯ นั้นจึงเป็นการสร้างตรรกะอันอลเวงขึ้น เพราะรับไม่ได้กับบทสรุปของการชุมนุม ๑๙๓ วันของพันธมิตรฯ เหมือนพวกอารมณ์ค้าง เสพลมบมีลม

และเป็นอีกตัวอย่างที่สะท้อนของปลอมในบ้านเราซึ่งเป็นเพียงอาจมของสังคมออกมาเรื่อยๆ

.....

สังคมล้มเหลว เพราะคนฉลาดล้มเหลว...

● พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์

อาตมาได้วิจารณ์ไปแล้วว่านักวิชาการหรือนักรู้ คือ พวกที่มีแต่ความคิดนึกที่วนอยู่ในจินตภาพ เป็นคนที่ไม่รู้จักของจริง ไม่รู้จักความเป็นจริงในความเป็นจริง โลกของความจริงแห่งความจริง คนพวกนี้ไม่ได้แตะ ไม่ได้รู้หนาวรู้ร้อนอะไรกับเขาหรอก จิตวิญญานของพวกเขาอยู่ในภพของการคิดวนเท่านั้นเอง และคนเหล่านี้จะไม่มีการตัดสินใจ จะวนไปวนมา

ความจริง พวกเขาก็มีในส่วนที่ดี เพราะมีข้อมูล มีน้ำหนัก ทั้งคุณภาพและปริมาณ มากกว่าอีกฝ่ายหนึ่งที่ไม่ดี ซึ่งก็ตัดสินใจได้ว่าอันนี้ดี อันนี้ถูก และควรจะส่งเสริมอันนี้ อันนี้ควรจะเลิกไป ยิ่งไม่ดี หรือผิด หรือเสียหาย จะต้องเลิก อันนี้ดีต้องส่งเสริม แล้วก็ตัดสินใจได้ เพราะในโลกนี้แยกยาก ความดีความไม่ดีมันจะมีปนกันอยู่ตลอด จะให้มีแต่ดีไม่มีชั่วเลยนี้หายาก จะมีแต่ชั่วเลยไม่มีดีก็หายาก

เพราะฉะนั้นจะตัดสินใจอย่างไร? ก็ต้องตัดสินใจเอาเปอร์เซ็นต์ของดีมากกว่าชั่ว มากกว่าได้มากเท่าไรก็นั้นแหละเป็นคะแนนที่เราจะตัดสินใจให้ชนะ จึงจะยุติ แต่ผู้รู้เหล่านี้จะยุติไม่ลง จะถือหลักประนีประนอมครึ่งๆ กลางๆ ทหารครึ่ง ทหารสองอะไรอยู่นั้นแหละอยู่อย่างนี้ตลอดกาลนาน และเขาก็จะลงเอยไม่เป็น ยุติไม่ได้ ยุติไม่จบ แล้วปล่อยให้คาราคาซังเอาไว้ โดยไม่ชัดเจนว่าอะไรดีที่สุด อะไรถูกที่สุด มีแต่จะมั่วๆ กลางๆ แบบเอาสองหารแบ่งกัน

ความจริงแล้วสังคมในโลกนี้ มันมีดีกว่ากับไม่ดีเท่า สองสิ่งนี้จะต้องไม่เท่ากัน ในอะไรทุกอย่าง ปริมาณสองตัวก็ไม่เท่ากัน ไม่มีอะไรเท่ากันเลยในโลก ในมหาจักรวาลนี้ จะต้องไม่เท่ากัน จะต้องแตกต่างกันทั้งนั้น เพราะฉะนั้นสิ่งที่ดีกว่าต้องให้ชนะ ต้องมีปัญญาตัดสินใจและต้องช่วยฝ่ายถูก แต่ผู้รู้เหล่านี้ใช้ความคิดที่จะรู้อะไรดีอะไรไม่ดี แล้ว

ก็จับจด แล้วก็ตัดสินใจไม่ได้ เพราะตัวเองไม่จริงไม่ซัดในความดีที่จริง เพราะไม่เข้าใจถึงสภาพจิตวิญญาณ แม้จิตวิญญาณตัวเองก็ยังไม่ได้ลงไปลุย ไปสัมผัส ไปอยู่ร่วม หรือไปรับรู้ลึกๆ รู้เจ็บปวด รู้หนักรู้เบา กับเขา คนเหล่านี้มีแต่จะอยู่บนหอคอยงาช้าง มีแต่่วนอยู่ในความคิดเท่านั้น ไม่ได้เข้าไปลุยจริง ไม่ได้เข้าไปสัมผัสจริง

ทุกวันนี้สังคมหลงคนเหล่านี้ หลงคนที่มีความคิดฉลาด หลงคนที่ศึกษารอบด้าน แต่ก็ได้แต่พูด ๆ ๆ อยู่อย่างนี้ ติดตัวเองออกมาลอยตัว เป็นคนลอยตัวอยู่พ้นปัญหา และสังคมยอมรับด้วยนะ เพราะฉะนั้นสังคมก็เลยแย่... แย่เพราะไปยอมรับสิ่งที่มันไม่จริงไม่สำเร็จ ส่วนความสำเร็จของสิ่งที่ถูกต้อง ที่จริง ที่ดีจริง ตัดสินไม่ได้ ทำไม่ได้ ไม่ได้การยอมรับ

สังคมมันล้มเหลว เพราะคนฉลาดล้มเหลว เพราะคนที่มีแต่ตรรกะ ล้มเหลวเพราะไม่รู้จักสังขาร โดยเฉพาะจิตวิญญาณ จิตวิญญาณเป็นธาตุที่รับรู้ หรือแม้จะเป็นสมมุติสังขารก็ตาม ซึ่งแต่ละฝ่ายแต่ละสีเขาเจ็บจริง เขาปวดจริง เขาหนักจริง เขาโกรธจริง เขารักจริง มีทั้งยึดมาก มีทั้งไม่ยึด มีทุกอย่าง แต่คนพวกนี้ไม่ได้ยึดอะไร ร้องๆ แร้งๆ เพราะยึดอะไรไม่ลง เพราะมันตัดสินใจไม่ได้ เพราะคนพวกนี้วิจิกฉาเยอะ เรียกว่าพวก **“วิตรรกะ”** ได้แต่คิดหาเหตุผลอันรื่องแรงไปเรื่อย ๆ

โดยสังขารจะเป็นกลางต้องเข้าข้างคนดี คนที่จะเป็นกลาง จะต้องมีความสมบูรณ์ ๒ ประการ คือ

๑. ความรู้ มีปัญญา รู้ว่าส่วนไหนถูกส่วนไหนผิด ไม่เช่นนั้นคนที่ไม่มีความรู้ที่จะมาบอกว่าตนเองเป็นกลาง ก็ในเมื่อไม่รู้ว่าจะไรดำ อะไรขาว อะไรถูก อะไรผิด แล้วจะมาบอกเป็นกลางได้อย่างไร คนนี้คือคนไม่รู้เรื่อง ไม่มีปัญญา คนไม่รู้ อีไหนอีไหน

๒. ต้องไม่มีอคติ (ฉันทาคติ โทสาคติ โมหาคติ ภยาคติ) ไม่มีความลำเอียงในจิตใจ

ที่นี้ความเป็นกลางไม่ใช่มีแต่ความรู้ ต้อง

ทำงาน ต้องปฏิบัติ ต้องพูด ต้องลงมือเป็นตัวตน ให้ครบทั้ง มโนกรรม-วจีกรรม-และกายกรรม เลย จึงจะเรียกว่าเป็นกลาง

๑. มิมโนกรรม คือ ปัญญาเรียกว่า **“ปัญญาปราสาท”** คือเหมือนอยู่ปราสาท มองจากที่สูงดูเห็นหมดรอบถ้วนเลย จนสามารถแยกแยะออกได้

๒. กล้าตำหนิคนผิด ช่มคนผิด กล้ากำราบคนผิด ว่ากล่าวคนผิด ช่มคนถูก ยกคนถูก เชิดชูความถูกต้อง ตามพุทธพจน์ที่ระบุว่า **“นิคคันเห นิคคหารหัง ปคคัณเห ปคคหารหัง”** ให้ตำหนิคนผิด แล้วก็ชมเชยยกย่องคนถูก เป็นวาจากรรม

๓. ปฏิบัติเต็มรูปเลย อเสวนา จ พาลานัง **ปณิติตานัญจะ** เสวนา ต้องมาอยู่กับบัณฑิต อย่าไปคบกับคนพาล ต้องเลิกยุ่งกับพาล นี้คือภาคปฏิบัติ เป็นกายกรรม

พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนว่า ไม่ให้ว่าใคร ไม่ให้บอกใคร มิฉะนั้นจะไม่เป็นกลาง นั่นไม่ใช่ลูก พระพุทธเจ้าอาตมาก็พยายามที่จะอธิบายยืนยันว่า พระพุทธเจ้าท่านพาทำเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้น **“คนที่มีศีล ยังไม่มา ก็จงมา”** นั่นก็คือคนที่ดี มาเข้ากับหมู่ก็ต้องมาอยู่ร่วมกัน ร่วมกัน เป็นมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี คนไม่ดีเราก็อย่าไปคลุกคลีเกี่ยวข้องนัก แต่สอนเขา ตำหนิเขา ช่วยเหลือเขาด้วยเมตตาเกื้อกูล เท่าไรก็เท่านั้น ถ้าช่วยไม่ได้ ไปว่าเขาเขาเกิดโทษ แต่ไม่ได้เราก็ละเว้น คนนิสัยเลวๆ อย่างนั้นก็เหมือนกัน

ในประเด็น การเป็นกลาง ก็ขออธิบายยาวหน่อย เพราะทุกวันนี้ นักคิด นักรู้ นักวิชาการ พวกกริบบิ้นสีขาว โธ่เอ๊ย... ก็ชอบที่จะแสดงภูมิอยู่ อย่างนั้นบนหอคอยงาช้าง แต่แล้วจริงๆ ก็ไม่ได้ช่วยอะไรนักหนาเลย คอยเป็นตาอยู่ กินกลาง โดยไม่ได้ลงทุนอะไร ได้แต่อาศัยวิธีการอย่างนี้ อาตมาเห็นแล้ว ใครจะเชื่อถือและปฏิบัติอย่างนั้นก็ว่าไป แต่อาตมาไม่เชื่อถือ อาตมาไม่ปฏิบัติ อย่างนั้น.

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก
ที่กรุณานุญาตให้เผยแพร่ “คินวิญญาม
ความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

ผู้ใหญ่มากมายไม่น้อยที่เป็นคนขายตัว
แม้ไม่ใช้การขายบริการทางเพศ
แต่มีผลลึกซึ้งและร้ายแรงยิ่งกว่า

คนขายตัว?

บทนำ

หวนกลับไปมองสู่ออดีตแม้เป็นเวลาหลายปีมาแล้วฉันยังจำได้ดีว่าหากมีใครพูดเรื่องคนขายตัวคนที่ได้ยินส่วนใหญ่มักเข้าใจว่า คือผู้หญิงขายบริการทางเพศ คนยุคนั้นมักใช้คำว่า ผู้หญิงช็อกการี ช่วงหลังๆเปลี่ยนมาใช้คำกะหรืหรือว่าอีตัว จนกระทั่งมาถึงช่วงนี้มีการใช้คำสุภาพมากสักหน่อยว่าผู้หญิงขายบริการทางเพศ

ตัวฉันเองระหว่างช่วงที่ยังเป็นเด็ก เหมือนไม่รู้สักสนใจอะไรนักกับคำพูดในเชิงดูถูกคน โดยเฉพาะคำพูดเหล่านั้นเท่านั้น หากไม่สนใจที่จะนึกถึงคุณค่าของชีวิตคน ไม่ว่าใครจะตกอยู่ในสภาพอย่างไรก็สุดแล้วแต่ คงมุ่งมันทำสิ่งที่ตนรักและสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฉันรักการทำงานอีกทั้งเรียนรู้ทุกๆ สิ่งซึ่งมีธรรมชาติอยู่กับพื้นดินอย่าง

ฝังจิตฝังใจมาตลอด

ฉันยังจำได้ว่า ช่วงนั้นไม่ว่าเห็นอะไรที่อยู่ใกล้ตัว ตนมักนำมาคิดบนพื้นฐานความรัก อีกทั้งใฝ่ฝันที่จะให้เกิดประโยชน์สุข เบ่งบานขึ้นมาสู่ความสวยงาม เสมือนต้องการสร้างความงามให้ เป็นสิ่งประดับบรรยากาศของโลก ตนจึงทำทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่คิดได้ในขณะนั้นอย่างมีความสุขตลอดมา

มาถึงช่วงหลังๆ ฉันหวนกลับไปตรงนั้นอีกครั้งหนึ่งและวิเคราะห์ค้นหาความจริงจากใจตัวเอง ทำให้รู้ว่าระหว่างยังเป็นเด็ก ตนมีพลังอันแรงกล้าอยู่แล้ว แต่ขาดข้อมูลซึ่งเป็นความจริงเพื่อนำมาใช้ค้นหาเหตุผล จนกระทั่งถึงช่วงหลังๆ จึงเริ่มต้นเห็นและรู้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้นเป็นลำดับ

จากประสบการณ์ชีวิตเท่าที่ผ่านพ้นมาแล้ว

ร่วมกับจิตวิญญาณซึ่งฉันมีเป็นธรรมชาติอยู่ในใจ ทำให้หวนกลับไปค้นหาความจริงจากอดีตอย่างต่อเนื่อง สิ่งหนึ่งที่ฉันพบก็คือ หากไม่มีวันนั้นย่อมไม่มีวันนี้ ทำให้นึกถึงบุญคุณของสิ่งซึ่งเป็นในอดีตของตัวเองแทนที่จะรู้สึกถูกละเลยหรือถูกเหยียดหยาม จนกระทั่งไม่สนใจนำมาใช้เป็นพื้นฐานการดำเนินชีวิตต่อไปสู่ออนาคต

อีกภาพหนึ่งซึ่งปรากฏชัดขึ้นในใจตัวเอง ระหว่างช่วงถัดมา น่าจะได้แก่ความรู้สึกที่มองเห็นว่าทุกคนเป็นคนเหมือนตน ความคิดดังกล่าวเกิดขึ้นในหัวใจตัวเองตั้งแต่อายุยังไม่มากนัก จึงทำให้ฉันให้ความสนใจสัมผัสกับคนหลายรูปลักษณะและสภาพชีวิต ไม่ว่าจะผู้ที่ยืนอยู่แต่ละจุดจะมีสภาพอย่างไรได้อย่างกว้างขวาง อีกทั้งให้ความสนใจแก่สภาพชีวิตคน ซึ่งสังคมส่วนใหญ่รู้สึกรังเกียจ

ฉันรู้สึกว่า สภาพพื้นฐานซึ่งเกิดขึ้นในใจตัวเองดังกล่าว ทำให้ตนสัมผัสกับชีวิตคนหลายสภาพ จากความรู้สึกที่สานสัมพันธ์ถึงความสำคัญของการเรียนรู้จากคนเหล่านั้น แทนที่จะปิดกั้นตัวเอง เพราะรู้สึกรังเกียจและถูกละเลยหรือถูกเหยียดหยาม ดังจะพบความจริงว่า ช่วงหลังๆ ฉันมักกล่าวอย่างมั่นใจว่า **เพื่อนมนุษย์ทุกคนคือครู** ของฉัน ยิ่งเป็นผู้ที่ตั้งตนเป็นศัตรูกับตัวเอง เขาคือครูดีที่สุดใน

ฉันเริ่มรู้ว่า ความรักอันเกิดจากการรู้คุณค่าของทุกคนร่วมกับความเมตตา มีผลทำให้ตนมองเห็นความจริงซึ่งอยู่ในใจของแต่ละคน ที่มักได้ยินบางคนกล่าวเตือนคนอื่นว่าขอให้เห็นใจคน ติดตามมาด้วย

ชีวิตมาถึงจุดหวนกลับ

สภาพความรู้สึกนึกคิดของคน แม้เริ่มต้นกล่าวถึงจุดแรกซึ่งคนจำนวนไม่น้อยมองไปยังผู้หญิงขายบริการทางเพศ มีผลทำให้ฉันหวนกลับมาสำรวจตัวเองจากการปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ ระหว่างช่วงชีวิตตอนที่ผ่านมาแล้ว ซึ่งไม่เพียงช่วยให้ตนหยั่งรากลงลึกซึ่ง สาเหตุ

และผลไปถึงความเข้าใจสภาพคนทั่วไปในสังคมลึกซึ้งยิ่งขึ้น

มันทำให้ความรู้สึกจากใจตนเองละลดภาวะยึดติด หากเปลี่ยนมาถึงจุดเริ่มรู้ความจริงกว้างขวางมากขึ้น ยิ่งมองทุกสิ่งทุกอย่าง โดยให้ความสำคัญกับชีวิตจิตใจและนำมาใช้เป็นพื้นฐานการพิจารณา

ฉันเริ่มรู้ว่า หากให้ความสำคัญกับความรู้สึกเห็นทุกคนเป็นคน ร่วมกับการมุ่งเน้นที่รากฐานจิตใจแต่ละคน ย่อมมีแรงผลักดันทำให้รู้ความจริงต่อไปอีกว่า ความหมายของคนขายตัวหาใช้มองล้อมกรอบตัวเอง แต่ผู้หญิงขายบริการทางเพศเท่านั้นไม่

จากเหตุดังกล่าว ทำให้รู้สึกทำทนายที่จะค้นหาความจริงต่อไปอีกว่า คนที่มีรูปลักษณะ ทั้งสภาพร่างกายและความคิด รวมถึงสถานภาพในสังคมแตกต่างกัน น่าจะยังมีรากฐานจิตใจที่ยอมขายตัวอีกอย่างหลากหลาย จึงรู้สึกสนใจที่จะค้นหาความจริงว่า สาเหตุของการขายตัว มีจุดเริ่มต้นมาจากคนกลุ่มไหนกันแน่?

ทำให้ประเด็นคนขายตัวได้รับความสนใจ ที่จะมุ่งมั่นค้นหาความจริง สานต่อไปถึงคนอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งอยู่ร่วมกันในสังคมสืบต่อไปอีก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลผู้ซึ่งชีวิตยังด้อยประสิทธิภาพ ทำให้รากฐานตนเองยังขาดความมั่นคง ถูกกลุ่มผู้ใหญ่ผู้มีอิทธิพลเหนือกว่านำเอาวัตถุรูปแบบใหม่ๆ มาล่อตาล่อใจจนกระทั่งหลงตามนำตัวไปขายหาเงินแต่คนเหล่านั้นกลับถูกประณามและได้รับความดูถูกรังเกียจ แทนที่จะได้รับความเข้าใจ และเห็นใจมากกว่า

หลังจากกล่าวมาถึงช่วงนี้ หลายคนอาจคิดว่าควรเข้าไปช่วยเหลือ ไม่ว่าจะเอาสิ่งใดจากภายนอกเข้าไปให้ หรือการให้ความช่วยเหลือโดยใช้อำนาจเข้าไปปลดปล่อย หากมีความรู้สึกรักและเมตตาจากใจจริง ควรสามารถหยั่งรู้ความจริงซึ่งอยู่ในใจคนเหล่านั้น

ทั้งนี้และทั้งนั้นมีคำกล่าวในอดีต ซึ่งหากนำ

มาคิดค้นหาความจริงได้ลึกซึ้งแล้ว น่าจะมีผล
เตือนสติให้ผู้คิดเข้าไปช่วยเหลือ หวนกลับมา
มองอีกด้านหนึ่ง

คำกล่าวนั้นก็คือ ถ้าคุณเป็นใจฉันบ้างละ
ประเด็นนี้อาจลึกซึ้งเกินกว่าหลายต่อหลายคนผู้
ที่ยังเข้าไม่ถึงใจคนอื่นจะคิดได้ แม้จะบอกว่าเข้าใจ
แต่การพูดจากปาก ก็หาใช่ของจริงจากใจเสมอไป
ไม่ จนกว่าจะพิสูจน์ความจริงจากผลการนำ
ปฏิบัติให้คนส่วนใหญ่เชื่อใจได้แล้ว

ชีวิตคนเหล่านี้ ในช่วงเริ่มแรกอาจจะเป็น
เพราะความจำเป็น เนื่องจากผลการกระทำของคน
ระดับสูง ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม ที่หวัง
ประโยชน์ส่วนตนจากสังคมมีแรงกดดันเหนือกว่า

หลังจากชีวิตจำต้องตกเข้าไปสู่สภาพแวดล้อม
ดังกล่าวแล้ว ไม่ว่าจะเร็วหรือช้า ย่อมมีผลทำให้
ปรับเปลี่ยนจนกระทั่งรู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดา

อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ชีวิตของฉันซึ่ง
ผ่านการเรียนรู้จากคนมาแล้วหลายสภาพ โดย
ที่ตนให้ความสำคัญในการใช้สภาพความ
หลากหลายของเพื่อนมนุษย์ทุกแง่มุมเป็นพื้นฐาน
การเรียนรู้

ไม่เพียงเท่านั้น แม้งานที่ฉันมุ่งมั่นทำทั้งจิตใจ
และร่างกาย เพื่อพัฒนาชีวิตคนเริ่มจากคนไทย
อีกทั้งสานถึงคนทุกชาติทุกภาษา ซึ่งมีขอบข่าย
ความหลากหลายเป็นพื้นฐาน เหนือกว่าการ
ล้อมกรอบตัวเองไว้ภายในรั้วสถาบันการศึกษา
ตั้งแต่ช่วงที่ตัวเองยังมีอายุไม่มากนัก ทำให้ตนมี
โอกาสเรียนรู้ความจริงอย่างอิสระมากขึ้น

ดังนั้น หลังจากชีวิตเข้ามาสู่สถาบันการ
ศึกษาแล้ว ตนจึงให้ความสำคัญแก่คนในสังคม
เหนือกว่าคนในรั้วสถาบัน ไม่ว่าจะใครจะมีอำนาจ
บังคับเหนือตัวเองมากแค่ไหน แต่ตนก็ยังคง
ปฏิบัติจากใจได้อย่างมั่นคงตลอดมา

หลังจากนำแนวคิดดังกล่าว ซึ่งฉันมีอยู่ในหัว
ใจแล้ว เข้ามาใช้ปฏิบัติในระบบการจัดการศึกษา
ประกอบกับการที่ตัวเองมีรากฐานจิตใจมั่นคง
แข็งแกร่ง ผลที่สะท้อนกลับมา ย่อมสอนให้รู้

ความจริงจากใจคนส่วนใหญ่ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
เสมือนวิถีชีวิตฉันเอง เดินทวนกระแสสังคม แม้
ในรั้วสถาบันก็สะท้อนให้สามารถมองเห็นความ
จริงได้ไม่ยาก

ในที่สุดความรู้สึกที่ว่าเพื่อนร่วมแผ่นดินคือ
ครูอันทรงคุณค่าของเราที่ฝังรากลงลึกซึ่งยิ่งขึ้น
เป็นลำดับ

ฉันได้มีโอกาสสัมผัสกับนิสัยใจคอคน ซึ่ง
กระจัดกระจายอย่างกว้างขวาง ยิ่งชีวิตคนเหล่านี้
ห่างจากความคิดออกไปไกลมากขึ้น โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งด้านที่หลายคนคิดว่าดิ่งไม่กลับแล้ว
ยิ่งทำให้รู้สึกท้อทลายที่จะเรียนรู้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ผล
ที่ปรากฏก็คือ คนเหล่านั้นสามารถปรับวิถีชีวิตให้
หวนกลับมาคืนสู่สภาพปกติได้เองอย่างเป็นธรรมชาติ

จากการเอาชนะใจตนเอง ซึ่งฉันมั่นคงอยู่กับ
สิ่งนี้ ทำให้กล่าวอย่างมั่นใจได้ว่ามีผล ๒ ด้าน
ด้านหนึ่งผลซึ่งใจฉันเองได้รับ จากการก้าวเข้าไป
สัมผัสกับชีวิตคนลักษณะนี้ ย่อมทำให้รากฐาน
จิตใจยังลงลึกซึ่งช่วยให้มั่นคงยิ่งขึ้น

มีผู้ปรารภว่า การที่ผู้ซึ่งชีวิตแปรเปลี่ยนไป
จากความรู้สึกของคนจำนวนมาก สามารถหวน
กลับมายืนอยู่บนพื้นฐานความจริงจากใจตัวเอง
ได้สำเร็จ ไม่ควรคิดว่าเราเป็นคนช่วยเหลือเขา
หากควรมองว่าเขาสามารถช่วยตัวเองได้มากกว่า
ส่วนผลการปฏิบัติจากใจและกายเรา เป็นเพียง
ช่วยเสริมกำลังใจให้เท่านั้น

ขอบข่ายที่เห็นกว้างไกลออกไปอีก

จากสิ่งที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด ช่วยให้ฉัน
สามารถสานประเด็นผู้หญิงขายบริการทางเพศ
กว้างขวางออกไป เพื่อพิจารณาค้นหาความจริง
จากคนกลุ่มอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ซึ่ง
ผู้ใหญ่อันควรถือเป็นแบบอย่างที่ดี โดยมีเหตุผล
สืบเนื่องมาจากการปฏิบัติที่เกิดจากความดี
ความงามซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจของแต่ละคน

อนึ่ง สิ่งดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ ผู้ใหญ่
มีความเป็นตัวของตัวเอง หรืออีกนัยหนึ่ง มีการ

ปฏิบัติอย่างมั่นคงอยู่กับเหตุผลซึ่งเกิดจากใจตน ย่อมมีผลทำให้ชนรุ่นหลังรวมถึงคนทั่วไปซึ่งอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบ มีความเคารพรักและศรัทธาจากใจจริง หาใช่การแสดงออกเพื่อให้คนอื่นรู้สึกเคารพรัก แต่ภายในจิตใจซ่อนเร้นไว้ด้วยความต้องการประโยชน์ส่วนตนไป

จากความจริงดังกล่าว หากนำจุดยืนต่างๆ ของคนในสังคมมาพิจารณาอย่างรู้เหตุรู้ผล หลังจากเรียงลำดับความสำคัญบนพื้นฐานดังกล่าวได้อย่างสอดคล้องกันแล้ว ย่อมรู้ได้ว่าการที่ผู้ใหญ่ในบ้านเมืองจำนวนมากสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมทำให้รู้สึกว่ามี การขายทั้งใจและตัว อีกทั้งขาย ขอบข่ายกว้างขวางมากขึ้นเป็นลำดับ

ย่อมทำให้ผู้ที่มีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม ส่วนที่ยังมั่นคงอยู่ได้ แม้ในปัจจุบันอาจมีจำนวนลดน้อยลง รู้สึกว่าการที่ผู้มีโอกาสขึ้นไปสู่ระดับสูงไม่ว่าจะมีสถานภาพอย่างไร มีจิตใจขาดความเข้มแข็งที่จะรักษาความจริงจากใจตนเองเอาไว้ให้ได้ ย่อมนำสังคมไปสู่สภาพที่เรียกว่าขายตัวหนักมากยิ่งขึ้น

ดังจะพบความจริงว่าขั้นแรกมีการเก็บสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินไปขายคนชาติอื่น โดยมองข้ามความสำคัญของคุณค่าชีวิตคนระดับล่าง ซึ่งแท้จริงแล้วก็คือพื้นฐานของชีวิตตนเอง ไกลออกไปยิ่งกว่านั้น การเปลี่ยนแปลงยังไปถึงการขายคุณค่าชีวิตคนชาติเดียวกันให้ออกไปเป็นทาสรับใช้ชนชาติอื่น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่มีสิ่งใดเป็นไปได้ด้านเดียว ดังนั้นเมื่อด้านหนึ่งเป็นไปได้ อีกด้านหนึ่งย่อมเป็นไปได้ด้วย การแสดงออกซึ่งมักนำกฎหมายมาเป็นพื้นฐานอ้างเหตุ หากรู้ได้ว่ากฎหมายเป็นเพียงเครื่องมือที่คนสมมุติขึ้นมาใช้ประโยชน์ ย่อมรู้ได้ถึงสภาพ ๒ ด้านซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจคน จึงพิสูจน์จากการปฏิบัติให้เห็นได้ว่ามีทั้งด้านซึ่งเป็นไปตามกฎหมาย โดยมีผู้ใหญ่บางคนนำปฏิบัติแบบเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ กับอีกด้านหนึ่งอยู่ในสภาพซ่อนเร้นหรือแฝงตัวไปเพื่อ

สร้างกระแสการขายตัวแบบผิดกฎหมายให้แก่ตัวเอง

สรุป

สังขรณ์ซึ่งชี้ไว้อย่างชัดเจนว่า สิ่งใดที่เกิดขึ้นกับชนรุ่นหลัง รวมทั้งคนในด้านที่ชีวิตยังด้อยโอกาสกว่า ขอให้ดูที่เหตุซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจผู้ใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรู้เหตุได้ถึงความจริงย่อมอ่านจากผลการปฏิบัติให้มั่นใจได้

เราจะพบความจริงว่าผู้ใหญ่จำนวนไม่น้อยที่เป็นคนขายตัว แม้ไม่ใช่การขายบริการทางเพศ แต่มีผลลึกลับยิ่งและร้ายแรงยิ่งกว่านั้น เนื่องจากมีการขายทั้งความคิดและการปฏิบัติรวมถึงสิ่งของต่างๆ อีกทั้งยังลึกลงไปถึงการขายวิญญานความเป็นคนของเยาวชนและคนระดับล่าง เพื่อหวังผลประโยชน์ส่วนตัว กระทั่งในแวดวงการเมืองภายในระบบการจัดการก็มีให้รู้ให้เห็นกันมาแล้วเป็นจำนวนมาก

หากไม่มีเหตุย่อมไม่มีผล ดังนั้นการออกกฎหมายเพื่อแก้ปัญหาการซื้อเสียงขายเสียงก็ดี แม้เรื่องอื่นใดก็ตาม ย่อมหมายความว่าปัญหาเรื่องนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว ยิ่งสังคมไทยผ่านพินานานพอสมควร จึงทำให้เห็นความจริงชัดเจนยิ่งขึ้น

หวนกลับมานึกถึงผู้หญิงขายตัว กระทั่งปัจจุบันลุกลามไปถึงเยาวชนในสถาบันการศึกษา

ถ้ามองที่พื้นฐานปัญหาให้เห็นชัดเจนน่าจะได้กล่าวได้ว่า หากผู้ใหญ่ที่ขึ้นไปมีอำนาจยิ่งสูงสามารถลดละความละโมภโลภมาก และความเห็นแก่ตัวลงไปได้ ยิ่งลงมาใช้ชีวิตอยู่กับพื้นดินโดยมีวิญญานที่ซื่อสัตย์ต่อตนเอง ย่อมทำให้มีผลแก้ปัญหาได้ทุกเรื่อง ไม่เพียงคนขายตัวเท่านั้น แม้ปัญหาสภาพแวดล้อม อาทิ ป่าธรรมชาติถูกทำลาย รวมทั้งเรื่องอื่นๆ ปัญหาต่างๆ ย่อมได้รับการแก้ไขได้ด้วยตัวของมันเอง ทำให้เกิดความหวังแก่คนทั้งชาติได้ แม้เราพูดกันมานานแล้วว่าเราจะพัฒนาคนให้พึ่งตนเอง แต่ยิ่งพัฒนาก็ยิ่งทำให้คนยึดติดสิ่งที่อยู่ภายนอกลึกลับยิ่งขึ้น

๕ อ่านต่อฉบับหน้า

● ดังนั้น วิมุตตินันท

ประชานิยมถมแหว เร็วกว่าที่คิด

การหันหลังให้กับวัฒนธรรม
สมณะสันโดษ
หลงกระโดดโลดเต้นกินสูบตี๋มเสพบริโภคนิยม
เอาเงินเป็นสรณะ
กระทั่งเกิดหนี้ท่วมหัวจนตายก่อนผ่อนไม่ทันหมด
มันน่าสลดสังเวชขนาดไหน
ในเมื่อยิ่งพัฒนา พวกจนยิ่งจนกรอบ
คนมียิ่งรวยล้นฟ้า

วิกฤติอะไร ที่เกิดขึ้นย่อมมีวันผ่านพ้นพร้อมกับ
การเปลี่ยนแปลงเสมอ แล้วแทนที่จะปล่อย
ตามยถากรรม อย่างวิกฤติการเมืองครั้งระบอบ
ทักษิณโคตรโกงเป็นเหตุในปี ๒๕๔๙ ซึ่งแม้จะลง
ทุนปฏิวัติโดยนุ่มนวลน่าชม เสร็จแล้วไม่กล้าจริง
กลายเป็นทำดีทีเหลว

กลัวๆ กล้าๆ คาราคาซังเหมือนฟิอมนทอง
จนเดือดร้อนพันธมิตรฯ ต้องออกมาลุยรอบสอง
ถึง ๑๙๓ วัน และกว่าจะรุ้กได้รัฐบาลลี้ล้อทรราช
สำเร็จด้วยประชากิวัฒน์และตุลาการกิวัฒน์
ต้องทุ่มโถมเสียสละมโหฬารทั้งเลือดเนื้ออวัยวะ
ถึงที่สุด แม้ด้วยชีวิตก็พลีชีพให้โดยสันตติหงสา

กว่า ๖ เดือนแห่งการชุมนุม ชาวพันธมิตรฯ จากทุกมุมเมืองทั่วประเทศ ต่างมีเลือดรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์เดือดขาด ทั้งมีจนหญิงชายเลยวัยหนุ่มสาว **ล้วนพิสูจนน้ำใจกล้าจริงเสียสละกู้ชาติ** ถึงไหนถึงกันบ่ยั้งเลย

ปรากฏการณ์หมู่ชนหลากหลายรวมตัวกันมา ทำงานการเมืองนอกกรัฐ นอกจากแสดงพลัง อธิปไตยของประชาชนโดยประชาชนเพื่อประชาชน ให้เห็นประจักษ์ เป็นการเมืองใหม่แล้ว

พันธมิตรฯยังสะท้อนเศรษฐกิจพอเพียงและ สังคมวัฒนธรรมน้ำใจไทยพี่น้องร่วมแผ่นดิน ให้ ปรากฏโดดเด่นใจกลางกรุงป่าคอนกรีต ผู้คน นับหมื่นต่างอาชีพฐานะมาอยู่รวมหมู่แบ่งปันของ กินใช้เหมือนในบ้านเดียวกัน เกิดระบบ สาธารณโภคีอย่างของกลางสงฆ์หรือของกงสี

นี่เป็นเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินไทย อัน ประวัติศาสตร์ต้องจารึกไว้ดีๆ **อยุธยาไม่สิ้นคนดี คนไทยไม่แล้งน้ำใจ** คืออย่างนี้แหละ พี่น้องเอ๊ย!

กระทั่งงานเลี้ยงต้องมีวันเลิกกรา ต่าง แยกย้ายคืนสู่เหย้าคนละทิศทาง กระนั้นยัง ไม่วายคิดถึงซาบซึ้งน้ำใจพี่น้องไทย ก่อเกิดดาว กระจายจัดชุมนุมย่อยบ้านนี้เมืองโน้น ต่อเนื่อง ไม่ขาดสาย กลายเป็นงานเลี้ยงยอดฮิตติดตลาด การเมืองใหม่อย่างเหลือเชื่อ

แม้ไม่ต้องร้องเพลงสามัคคีเรามาชุมนุม พร้อมใจรักสมัครสมาน แต่ขบวนการกลุ่ม พันธมิตรการเมืองใหม่ ได้บังเกิดขยายตัวทั่ว แผ่นดินอย่างน่าทึ่ง เช่น **จัดงานพันธมิตรสัญจร เป็นระยะเท่ากับมีการหมั้นประชุมเนื่องนิศย์ พร้อมเพรียงกันมาประชุมและพร้อมเพรียงกันเลิก ตามหลักสำคัญของอธิปไตยธรรม เพื่อความ ไม่เสื่อมของหมู่คณะ**

กิจกรรมต่อเนื่องที่เกิดขึ้น แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมมีผลเจริญเดินมาถูกทางแล้ว นับวันการเมืองใหม่บุญนิยมจะไปโลดทวีคูณเป็นแน่แท้

ผลสำเร็จของชาวพันธมิตรฯ ตั้งแต่ต้นจน เติบใหญ่กลายเป็นกลุ่มพลังประชาธิปไตยทรง

อิทธิพลในวันนี้ ถือว่าเป็นไปตามหลักธรรมแห่ง สาธารณียธรรม คือหลักแห่งการอยู่ร่วมกันโดย ชวนระลึกถึงกันเสมอ เริ่มต้นจากอานิสงส์

๑.เมตตาธรรมในกายกรรม วชิกรรม ตลอด มโนกรรม ด้วยน้ำใจพันธมิตร ศรีททาคารวะ อ่อนน้อม สุภาพ ต่อเพื่อนร่วมอุดมการณ์กู้ชาติ เสียสละทั้งต่อหน้าหรือลับหลัง โดยมีพันธกิจ เอื้อเพื่อเพื่อสร้างสรรค์ประโยชน์สุขอันควรแก่กัน ฉันทมีตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี

๒.สาธารณโภคี น้ำใจพันธมิตรต้องกล้าให้ แบ่งปันพี่น้องของกินใช้ไม่เสียตายหวงแหน มีแต่ ปีติปลาบปลื้มสุขใจผู้ให้ ดีใจผู้รับ

๓.ศีลสามัญญา มีศีลธรรมพื้นฐานเพียงพอ สมัครสมานฉันทมีมิตรได้ดี เช่นไม่มีอบายมุขอันน่า รังเกียจห่างไกลเชื้อร้ายพิษภัยสังคมถ่อยๆ ถือนอกฯ

๔.ทวิญญูสามัญญา มีวิสัยทัศน์สมัครสมาน ฉันทมีมิตรจิตศรัทธาอุดมคติกลมเกลียวเดียวกันเพื่อ กอบกู้เอาประเทศไทยคืนมาจากมือยักษ์มาร

ด้วยน้ำใสใจจริงของจิตวิญญาณพันธมิตร นักสู้ถวายชีวิตสุดๆ ช่วยให้อภิวัดณ์โดยประชาชน หรือประชาภิวัตน์ จนสามารถเปลี่ยนวิกฤติการ เมืองเก่า พลิกขวี่อำนาจรัฐ ชับไล่รัฐบาลโจรให้ แดกกระจ่าง

โดยเฉพาะหยุดยั้งการฉีกรัฐธรรมนูญแบบ ประชาธิปไตยสามานย์ผ่านสภาพวกมากลาก ทางโจร อีกทั้งคุ้มครองตุลาการภิวัตน์ให้สามารถ ยืนหยัดนิติธรรม เป็นเสาหลักข้อแปของ บ้านเมืองต่อไป

แม้โคตรโกงถึงเคยยิ่งใหญ่คับฟ้า ก็ต้องมีโทษคดีอาชญากรรมที่ทำไว้ ใครจะเป็นพวก สุ่มหัวม้วนี่มออกกฎฟอกผิดให้โจรเพื่อสมานฉันท มั่นต้องเจอเพื่อนกล้าตีขวางลำแนนนอน

อย่างไรก็ดี ถึงแม้พันธมิตรฯนับล้านๆ ต่าง เสียสละบริสุทธิ์ใจร่วมชุมนุมกว่าครึ่งปี ทำ การเมืองใหม่เป็นตัวอย่างนำร่อง ก็ยังไม่พอ เข้าตานักรู้หนักคิดอะไรเลย ในขณะที่ฝ่ายเสียสละ กู้ชาติต่างสบายใจ ภูมิใจในความสะอาดปลอดภัย

ผลประโยชน์ซ่อนเร้น

นอกจากพวกฉลาดๆ เยอะไป จะไม่เห็นความดีพันมิตรแล้ว กลับเพิ่งโทษโทษนาหาว่าพันมิตรเป็นตัวการทำเศรษฐกิจพังพินาศเป็นนั่นเสียดิบ เวิร์ก... โดยหารู้ทันความจริงไม่ว่า การโค่นล้มรัฐบาลโจรปล้นชาติ ไม่ให้ใช้อำนาจรัฐต่อไป เป็นการพิทักษ์ผลประโยชน์แผ่นดินหาประมาณมิได้ เพื่อรักษาความเป็นธรรมให้ปรากฏ การเป็นกบฏต่อต้านรัฐบาลอปรีย์ชน โดยวิธีสันติอารยะขัดขืนนั้น จำเป็นอยู่เองที่ต้องเกิดต้นทุนทางสังคมบ้าง จะกล่าวไปโยกกับการสูญเสียทรัพย์สินส่วนน้อยเพื่อรักษาชาติในเมื่อเหล่าพันมิตรเองยังต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกล้าเสียสละแม้ด้วยชีวิตหาไม่ เพื่อชูธงธรรมให้ยืนยงเหนือธรรมจนสุดสามารถ

อนึ่ง นำสงสารฝ่ายสำคัญผิดคิดว่าพันมิตรเป็นผู้ทำลายหรือตัวรบกวนวาย แท้จริงกลุ่มประท้วงโดยสันติถึงจะเข้าขัดขวางบีบบังคับใดๆ ก็เพียงให้เสียหายจำกัดต่ำสุดเท่าที่จำเป็นแก่กรณีเท่านั้น ส่วนที่มันเกิดบานปลายเกินเลยถึงไหนๆ เป็นเพราะรัฐบาลอันธพาลต่อต้านเป็นฝ่ายไม่ยอมจำนนต่างหาก ประเด็นจึงต้องเห็นต้นตอว่าใครทำผิดกันแน่ ถึงต้องประท้วง เมื่อรัฐบาลไม่ชอบธรรมตั้งแต่แรกจริง จึงควรถึงประณาม อุปมาโจรเข้าบ้านปล้นเจียบ พันมิตรบุกไปไล่ มัน ผิดถูกที่ใครหนอ !

สรุปเรื่องชัยชนะของพันมิตรฯ ทำให้ผ่านวิกฤติเมื่อเปลี่ยนชั่วคราวไปได้ เพราะหมู่มวลชนคนดีมีน้ำใจทั่วประเทศมาร่วมพลังหนุนกันยึดเยื้อคับคั่งมากพอ ในที่สุดธรรมะก็ชนะอธรรมจนได้อยู่แน่นอน

ทุ่มเงินถมเหวนึกว่าดี

เมื่อประชาธิปไตยมีบุญวาสนาเป็นแกนนำตั้งรัฐบาล ใครๆ พากันยินดี อย่างน้อยโล่งอกไปที่เปลี่ยนหน้าใหม่บ้าง ยิ่งได้นายอภิสิทธิ์ คนหนุ่มมือสะอาด ถือว่ามีราคาจนไร้คู่แข่งในตลาดเก่า

การเมือง ซึ่งหมดตัวเลือกอันดีกว่านี้แล้ว

ด้วยข้อจำกัดของรัฐบาลผสม ยิ่งไปอาศัยลี้ล้อสมุนทรราชเดิม ช่วยอุ้มสมตั้งใจหมาย จะเกิดแตกคอกเมื่อไหร่ก็ได้ ประชาธิปัตย์จึงน่าจะเป็นรัฐบาลชั้ดตาที่พยามกว่าจะฝืนอยู่ยาว

ฉะนั้น โอกาสของนายอภิสิทธิ์ แม้จะเสี่ยงสูงกับรัฐบาลอายุสั้น ยิ่งจะต้องกล้าทำงานให้เกิดผลสำคัญด่วนจี๋ เพื่อเป็นตัวชี้เป็นตายของประชาธิปไตยต่อไปว่าจะรุ่งหรือร่วง โอกาสทองของท่านนายฯ เช่นนี้ ไม่ควรพลาดทำเป็นแน่

ใครๆ ต่างเป็นห่วงนายอภิสิทธิ์ จะมีสิทธิ์กล้าหาญคมไวแค้นไหน ยังไงคงไม่เป็นเต่าตามชนเขื่องช้าเพราะยังไม่ได้รับรายงาน ประชาธิปัตย์ยุคเก่าดีแต่เอาใจข้าราชการ โดยไม่กล้านำหน้ากว่านั้น ปัจจุบันคงไม่ปล่อยและทะเลาะซ้ำซาก

เอาเป็นว่ายุคนายกรัฐมนตรีอภิสิทธิ์ ประชาธิปัตย์ขมิ้มมันทันเกมถึงคิวการเมืองต้องเปลี่ยนหัวหน้ากรู้อย่างกลุ่มเพื่อนเนวินเลยทิ้งนายเก่าทักษิณที่กำลังขาลงดิ่งเหว จบแล้วครับนาย...!

พันมิตรสร้างการเมืองใหม่ในการชุมนุมสำเร็จเพราะคนดีมีน้ำใจมารวมพลมากพอ ในขณะที่ปชป.ยังให้ค่าการเมืองเก่า กล้าผสมพันธุ์กับสมุนลี้ล้อสามานย์ เหมือนหน้ามีดตามัวพิกล

เมื่อคบคนชั่วเป็นมิตร ด้วยความเกรงกลัวจะไม่ได้เป็นรัฐบาล นายอภิสิทธิ์จะมีสิทธิ์กล้าหาญทางจริยธรรมได้แค่ไหน ก็น่าหวั่นใจ แต่ไม่หมดหวังเมื่อยังมีผู้กล้าของพรรคเช่นอดีตทูตพิเศษ ภิรมย์ นักสู้ประพันธ์ คุณมี เป็นต้น

ในด้านแก้วิกฤติเศรษฐกิจ ที่กล่าวขวัญกันฮือฮา คือประชานิยมไล่แจกอุดหนุน เช่นให้เงิน ๒,๐๐๐ คนเงินเดือนน้อย เรียบฟรี จะแจกที่ดิน ส.ป.ก.ใหม่อีก สารพัดลดแลกแจกแถม เพียงเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจและซื้อใจประชาชน หมายถึงคะแนนนิยมแบบไทยรักไทยเคยทำได้ ประชาธิปัตย์ก็อยากแข่งให้ขึ้นหน้ายิ่งกว่า

การเมืองเก่าเลยหนีไม่พ้นเพื่อเสวยอำนาจ

และผลประโยชน์ ของพวกพ่อหรือเพื่อพรรคเองก็ตาม

ประชาธิปไตยนอกจากยังไม่ค่อยจะเคียงสากับการเมืองใหม่แล้ว วิสัยทัศน์ด้านเศรษฐกิจไม่วางมงายอยู่กับทุนนิยมเสรีซึ่งล้มเหลวจนถึงทางตัน โดยไม่ตื่นรู้การเปลี่ยนแปลงสู่ทางเลือกอันดีกว่า

วิกฤตการเงินที่เกิดในสหรัฐฯจนกระทบไปทั่วหลายๆ ประเทศจะแก้โดยทุ่มเงินสร้างงาน กระตุ้นให้เกิดการหมุนเวียนกู้เศรษฐกิจที่ตกต่ำซบเซา ถึงกลายเป็นข้ออ้างว่าไทยเราก็ต้องทำ**ประชานิยม**ตามอย่างทั่วโลกเขา

โดยเฉพาะประเด็นใหญ่ คือเร่งรัดการบริโภคให้ขยายตัว เร่งสร้างงานเพิ่มขึ้น เศรษฐกิจจะได้คึกคักโตเข้าเป้าลืตื

เรื่องกระตุ้นให้เพิ่มอัตราบริโภคจับจ่ายใช้สอยให้เศรษฐกิจโตนี้ เป็นปัญหาน่าวิจารณ์เหลือเกิน

คือในขณะที่เศรษฐกิจจุลภาค แต่ละคนแต่ละบ้านควรประหยัดกินใช้ รายได้ผลผลิตถึงนะมีส่วนเหลือ เพื่ออนาคตเป็นเงินสำรองบ้าง ยิ่งเหลือกินเหลือใช้ไม่ต้องกักเก็บไว้เกินจำเป็น ยิ่งสะสมแจกจ่ายขยายถูกง่าย ผู้คนได้กินใช้อุดมด้วยต้นทุนค่าครองชีพต่ำ เมื่อต่างคนต่างทำพึ่งตนเองพอเพียงแล้ว ยังพอเหลือเอื้อเพื่อวงกว้างต่ออีก เศรษฐกิจองค์รวมทุกบ้านช่อง มันต้องดีแน่สบายไม่มีหนี้ เศรษฐกิจพอเพียงทั่วหน้าปานนี้ จะไม่น่าพอใจได้ยังไง!

ที่นี้มาดูเศรษฐกิจมหภาค รัฐบาลประชาธิปไตยก็เดินตามทุนนิยมสามัญ ดังที่แล้วมาด้วยนโยบายประชานิยมแจกนี้ฟรีนั่นเป็นเบี้ยหัวแตก รวากับตำน้ำพริกละลายแม่น้ำเสียมากกว่า

รัฐบาลไม่ยกมีหัวคิดนำพาประชาชนรู้จักประหยัดให้พอควรแก่ฐานะฐานะ เท่านั้นไม่พอ รัฐยังนำหน้าฟลายเงินเป็นว่าเล่นอีกต่างหาก ทั้งๆ ที่เงินได้ไม่พอ ก็ทุ่มใช้จ่ายเกินตัว กล้าสร้าง

หนี้สาธารณะเพื่อเอาเงินอนาคตมาใช้

น่าเสียดายกับโครงการผันเงินโดยไม่สร้างสรรค์ ไม่แยกแยะสาระอสาระ เทียวแจกแหกเอาใจหมู่นั้นพวกนี้ โดยไม่รู้เท่าทันผลพลอยเสียตามหลังอย่างล้นคมสงเคราะห์ หากพวกคนยังชี้เกียดอ่อนแอ ไม่ยอมพึ่งตนเองก่อน หรือไปส่งเสริมให้ชี้โลภมั่งง่ายเห็นแก่ตัว หมายเอาเปรียบคนมากขึ้น การอุ้มชูเกินจำเป็น ทำคุณบูชาโทษพรรคนี้ มีแต่เสียหาย ยิ่งเป็นเชื้อระเบิดให้ชอบเอาตาม ยิ่งพังใหญ่

แม้กับการลงทุนเพื่อการผลิตต่างๆ เช่น โครงการเมกะโปรเจกต์ของรัฐบาล ส่วนมากมุ่งเป้าสนองประโยชน์ธุรกิจใหญ่ให้รวยล้นทวีคูณ ก่อนหน้าคิดลงทุนปลดหนี้เกษตรกรให้เขามีที่ดินทำกิน เป็นต้น

หรือการลงทุนการเกษตรอุตสาหกรรมเพื่อส่งออก เช่น ยางพารา มันสำปะหลัง และน้ำตาล ทำให้เกิดทำพืชเชิงเดี่ยวขนานใหญ่ อันไหนราคาดีก็เอโลปลูก เกษตรกรต้องแขวนชีวิตไว้กับราคาตลาดโลก ต้องกู้หนี้มาลงทุนขยายพื้นที่ปลูก ทั้งนาไร่ข้าวหันมาหาพืชทำเงินมากกว่า เหนื่อยน้อยกว่า เมินเศรษฐกิจเพียงพอพึ่งตน ผู้คนจึงทำเกษตรเพื่อเม็ดเงินการตลาด แทนที่จะมุ่งผลิตเลี้ยงตัวเองจนเหลือเผื่อโลก

เกือบห้าสิบปีมาแล้วที่เราเร่งพัฒนาเศรษฐกิจเมื่อโดนฝรั่งหลอกว่าเราเป็นประเทศด้อยพัฒนาเลยบ้าพัฒนากันใหญ่ ตั้งแต่ น้ำไหลไฟสว่าง... มีงานทำ ตามคำขวัญ งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข

มาถึงทุกวันนี้ ยังไม่ค่อยสำนึกกันเลยว่า เราผิดทางหลงเข้รกรเข้รพงไปไกลเท่าไรแล้วหนอ ทรัพยากรป่าเขาชุดโค่นส่งออกจนเกลี้ยง ดินน้ำฟ้าเคยอุดมสมนสาสนวน กลับเกิดขยะมลพิษเน่าเสียเต็มไปหมด

หมู่บ้านไร่นาร้างหนุ่มสาว ลังคมเมืองยิ่งละเหะเป็นป่าคอนกรีต และป่าช้าภูเขายะจราจรแสนตืดขัดวุ่นวาย คุณภาพชีวิตคนล้มเหลว

สิ้นเชิงทั้งในเมืองใหญ่ถึงหมู่บ้าน มนุษย์เงินเดือน ทาสเมืองกรุง จะได้เยี่ยมบ้านเกิดปีละหนสองหน ต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย เช่นปีใหม่สงกรานต์ ตายหลายร้อย เจ็บพิการเป็นพันๆ มันโหดร้ายกว่า ทหารมะกันบุกอิรักยังตายไม่เท่าพอ อะไรกันนี้ ประเทศไทย!

ผลพวงของการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจทุนนิยมเสรี จนถึงทุนนิยมสามานย์โดยไม่รู้ตัว แล้วบังเกิดผลพลอยเสียทวีคูณจนปานนี้ มันไม่น่าลุยต่ออย่างมิดบอดเมหาหมัด

ต้นตอเพราะการศึกษาพาเพี้ยน พร้อมกระแสค่านิยมผ่านสื่อสารเลวมอมเมาไร้พรหมแดน ยิ่งไม่นำพาศาสนาวัฒนธรรมชีวิตอนุชนพึงพิณาค เพราะขาดหลักธรรมนำทางสว่าง

สรุปผลแห่งการหันหลังให้กับวัฒนธรรมสมณะสันโดษ หลงกระโดดโลดเต้นกินสูบดื่มเสพบริโภคนิยมเอาเงินเป็นสรณะ กระทั่งเกิดหนี้ท่วมหัวจนตายก่อนผ่อนไม่ทันหมด มันน่าสลดสังเวชขนาดไหนในเมื่อยิ่งพัฒนา พวกจนยิ่งจนกรอบคนมียิ่งรวยล้นฟ้า ส่วนชนชั้นกลางใกล้จนมากขึ้นด้วย ยิ่งพัฒนาปัญหา ยิ่งเยอะเดือดร้อนคนส่วนใหญ่ซึ่งจนยาก วุ่นวายทั้งสังคมล่มจมทั้งเศรษฐกิจสลายพวกรวยเงินครองอำนาจ แค่หียบมือกระจริตเท่านั้น

ลองหันไปดูเมืองลาว จะอายุอ้ายน้องลาวบ้างไหม ถึงวันนี้ลาวอุดมสมบูรณ์ทรัพยากรธรรมชาติและอยู่เย็นเป็นสุขกว่าไทย ไม่มีวิกฤติเศรษฐกิจหรือเป็นหนี้เหมือนไทย

ดังนั้น จึงน่าจะพอกันที่กับการเป็นทาสเศรษฐกิจทุนนิยมเสรีซีโกลเอาเปรียบจัด ควรถึงเวลาหักเหสู่เศรษฐกิจทางเลือกคือเศรษฐกิจพอเพียง ทำนองเดียวกับกระแสการเมืองใหม่ซึ่งแจ้งเกิดขึ้นมาในยุคสมัยของการเปลี่ยนแปลงอย่างขนานใหญ่

เราไม่อยากหวังอะไรมากนักจากพรรคประชาธิปไตย ที่มักจะติดยึดระบบเก่าโดยไม่ดูว่า มันยังใช้ได้ขนาดไหน นอกจากจะไม่โยติกับการ

เมืองใหม่ตามควรแล้ว ที่น่าเสียดายชวนสังเวชเหลือเกิน คือไม่ใส่ใจครุฑธำเนศเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริ ในขณะที่ประชาธิปไตยมีจุดยืนภักดีต่อสถาบันชาติกษัตริย์อย่างมั่นคง

เมื่อรัฐบาลไม่เข้าใจนำพาจริงจึงพระราช-กุกุโลบาย เช่นเศรษฐกิจทวนกระแสของพระประมุข ฐุรกิจเอกชนและประชาชน ย่อมพากันมองข้ามตามรัฐบาลไปด้วย

เพราะฉะนั้น สำหรับวิกฤติต่างๆ ทั้งการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ จำเป็นต้องเปลี่ยนผ่านสู่ทางเลือกใหม่ ประชาธิปไตยเข้ามาในจังหวะหัวเลี้ยวหัวต่อ จึงน่าจะกล้ารับลูกเอาจริง แม้จะเคยเฉื่อยแฉะไม่เอาไหนจนเบือไม่ลงก็ตามที่ พอดียังมีหวังกับผู้กล้าหน้าใหม่สด นับตั้งแต่ผู้นำพรรค นายกอกสิทธิ์เป็นต้น

อุปสรรคคงอยู่ที่ผู้หาญกล้าหน้าหน้าย่อมเป็นชนส่วนน้อยในพรรค อย่างไรก็ดี คงไม่ได้แปลว่าชนส่วนน้อยจำเป็นต้องเป็นเสียงส่วนน้อยอันเบาค้อยตามเสมอไป

นั่นคือผู้นำและบรรดาแกนนำ จำต้องสำแดงภูมิปัญญากล้าจริงให้ปรากฏ สมกับบทบาทรับผิดชอบต่อประโยชน์สุขประชาชน

ทั้งนี้ด้วยเหตุว่าสัตบุรุษนั้นท่านย่อมเป็นเสียงส่วนน้อย อันชนส่วนใหญ่ไม่ว่าสภาไหนๆ พึงรับฟังดีๆ เฉพาะอย่างยิ่ง **สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภา** (พระพุทธพจน์) ๓

สุเจ้าทั้งหลาย จงมาเถิดมาตุโลกนี้
อันวิจิตรพิสดาร เหมือนกับราชรถทรง
ณ ที่นี้แหละ เหล่าคนโง่พากันหมกมุ่นอยู่
แต่ผู้รู้หาติดข้องอยู่ไม่

● พุทธวจนะ

ด้วยว่าความเป็นผู้ใหญ่ที่แท้จริงนั้นมิใช่นับที่ตัวเลขเป็นหลัก แต่ดูจากความสุขุมแน่นหนักเป็นประการสำคัญ ดังมีคำกลอนของท่านผู้หนึ่งกล่าวไว้ว่า

“เป็นผู้ใหญ่ต้องทำใจให้มั่นคง

อย่าขึ้นขึ้นลงลงล่องล่องลอยลอยน้อยน้อยใหญ่ใหญ่

เสียดสมบัติพัสถานสักปานใด

อย่าเสียใจใส่แจวกก็แล้วกัน”

นายกฯ อภิลิทธิ์ เวชชาชีวะ

● ท่านจันทร์

ท ายคนคงจะพอหายใจโล่งอกไปได้บ้างที่มีการเปลี่ยนชั่วคราวทางการเมือง จากฝ่ายไทยรักไทย พลังประชาชน เพื่อไทย มาเป็นฝ่ายประชาธิปไตย แม้จะไม่ค่อยแน่ใจนักว่าการเดินมาสู่จุดนี้จะเป็นทางรอดปลอดภัยของประเทศไทยโดยแท้หรือไม่ อย่างไรก็ตามเถิด แต่ก็ยังพอมีความหวังที่เห็นแสงรำไรอยู่ปลายอุโมงค์อยู่บ้าง โดยเฉพาะการแสดงวาจาและทำที่เอื้ออาทรของผู้นำประเทศคนใหม่ ผู้ที่ประกาศว่าท่านจะเป็นนายกรัฐมนตรีของคนทั้งประเทศ ไม่ว่าจะสนับสนุนหรือต่อต้านเขาก็ตาม

ใครจะบอกว่านายกฯ อภิลิทธิ์ ลอกคำพูดของนายบารัก โอบามา ประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา ก็ไม่เห็นเป็นเรื่องเสียหายแต่ประการใด ถ้าจะมีการลอกเลียนแบบในสิ่งที่ดีจากกันและกัน โดยจริงแล้วมนุษย์เราไม่ควรจะอายต่อการลอกแบบในเรื่องดีและว่าที่จริงโดยสัญญาชาตญาณของมนุษย์ก็มักมีการลอกเลียนแบบกันอยู่แล้ว ทั้งแบบอย่างที่ดีและแบบอย่างที่ไม่ดีล้วนมีผลให้คนลอกแบบ

การขึ้นมาเป็นเบอร์หนึ่งแห่งทำเนียบฯ โดยที่มิอายุเลยหลักสี่มาไม่นานนัก ใครจะบอกว่ายังเด็กไปก็ช่างเถิด แต่การแสดงออกถึง “ความนิ่งนบสงบเย็น” ท่ามกลางกระแสลมเร้าของผู้ชุมนุมกลุ่มเสื้อแดงในวันแถลงนโยบายรัฐบาลจนผ่านไปด้วยดีนั้น นับว่าเป็นการแสดงออกถึงวุฒิภาวะของผู้ใหญ่โดยแท้

พระพุทธเจ้าตรัสให้สติไว้ตอนหนึ่งว่า “อย่าดูหมิ่นไฟกองน้อย งูตัวเล็ก กษัตริย์ทรงพระเยาว์ และภิกษุหนุ่ม” ย่อมเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับนายกฯ อภิลิทธิ์ เวชชาชีวะ การตอบประเด็นในวันแถลงนโยบายรัฐบาลในที่ประชุมสภาชั่วคราว ณ กระทรวงการต่างประเทศนั้น มีความกระชับ กระฉ่าง กระตุ้น เป็นอย่างมาก การเก็บประเด็นอภิปรายของผู้อื่นอย่างละเอียดและตอบทุกประเด็นอภิปรายที่ดีนั้นไม่มีใครสงสัยคุณอภิสิทธิ์ แต่การเป็นผู้ฟังตามแบบฉบับของหลักสูตรสากลที่กำลังโด่งดังคือ “สุนทรียสนทนา” โดยมี deep listening (การฟังอย่างลึกซึ้ง) เป็นหัวใจหลักนั้น เป็นที่ประจักษ์ใจชัดเจนแล้วในวุฒิภาวะของนายกรัฐมนตรีหนุ่มผู้นี้ ถ้าได้ทำอย่างต่อเนื่องก็จะดียิ่งนัก

พระพุทธเจ้าตรัสสอนให้ชาวพุทธแสดงออกอย่างตรงไปตรงมากับสัจจะ โดยให้ชมคนที่ควรชม และให้ชมคนที่ควรชม การกล่าวถึง นายกฯ อภิลิทธิ์ ในแง่มุมที่เป็นบวกครั้งนี้ ได้กระทำตามคำตรัสสอนของพระพุทธเจ้าอย่างบริสุทธิ์ใจ ไร้เจตนาประจบประแจงอย่างแท้จริง **โดยได้แต่หวังว่าเราท่านทั้งหลายจะได้ช่วยกันชมและชมตามเหมาะสมตามควร โดยไม่ใช้ความซังเป็นที่ตั้ง แต่คำนิ่งถึงประโยชน์แก่ประเทศชาติและประชาชนเป็นหลัก เพื่อประโยชน์ตนและท่านโดยแท้** **ศ**

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

- คอลัมน์เขียนให้คิด
เฉลิมชัย ยอดมาลัย
หนังสือพิมพ์แนวหน้า
วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑

การพัฒนาในที่นี้
มิใช่แค่
การทำทุกอย่าง
เพื่อให้ได้
เงินทองมากมาย
แต่คือ
การยกระดับ
คุณภาพชีวิต
ให้มีความดี
และมีจิตวิญญาณ
ที่สูงขึ้น

ผู้มีปัญญา เลือกความสุข แต่คนโง่งบ้านกินเมือง

เลือกทรัพย์สิน

มนุษย์โลกมีทั้งดีและเลวปะปนกัน เราทุกคนล้วนปรารถนาจะเป็นคนดี เป็นคนที่มีผู้นับหน้าถือตา แต่ขณะเดียวกันก็ยังมีมนุษย์บางจำพวกปฏิบัติตนเป็นคนดี ทั้งๆ ที่มีโอกาสจะสร้างสรรคความดี ความงามให้สังคมได้อย่างมากมาย แต่ก็กลับเลือกสรรสร้างกรรมเลว เลือกการ

โก่งบ้านกินเมือง และดีแต่สร้างความแตกแยกให้สังคมอย่างไม่รู้จักรบจักรกลัน ทั้งที่รู้ดีว่าการกระทำที่ สุด แล่นชั่วช้าจะทำให้ตนเองต้องประสบหายนภัยใหญ่หลวง ต้องระหกระเหินจากบ้านเกิดเมืองนอน ต้องประสบกับสภาพบ้านแตกสาแหรกขาด นานาถที่คนผู้ก่อกรรมชั่วรู้ดีว่าจะต้องเผชิญกับความเลวร้ายอย่างแสนสาหัส แต่ก็กลับตัดสินใจเดินเข้าสู่รกฎมุนี นั้นเป็นเพราะทิวติของแต่ละคนไม่เหมือนกัน

มนุษย์ทุกคนล้วนมีทิวติด้วยกันทั้งสิ้น สำหรับคนดีจะยึดมั่นในสัมมาทิวติและสัมมาปฏิบัติเพราะตระหนักดีว่าจะทำให้ชีวิตดำเนินไปสู่ความสุข ความเจริญยิ่งขึ้นไป แต่สำหรับคนชั่วจะยึดมั่นในมิจฉาทิวติและมิจฉาปฏิบัติ ซึ่งเป็นหนทางที่นำไปสู่ความฉิบหายสถานเดียว

แต่ที่น่าอนาถยิ่งกว่าคือ คนชั่วที่มัวเมาในมิจฉาทิวติมักอวดอ้างว่าตนเองยึดมั่นและศรัทธาในศีลในสัตย์ยิ่งกว่าใครๆ และที่สำคัญมักจะยกตนข่มท่าน ชอบสร้างภาพว่าตนเองนั้นมีความเก่งกาจ เฉลียวฉลาดและสำคัญยิ่งกว่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ผู้นำการเมืองไทยเป็นมิจฉาทิวติหรือสัมมาทิวติ

คนไทยตระหนักดีว่าผู้นำการเมืองส่วนใหญ่ของเราเป็นคนจำพวกใด ระหว่างสัมมาทิวติกับมิจฉาทิวติ และเชื่อเหลือเกินว่าคนไทยคงซาบซึ้งดีว่า มีอดีตผู้นำการเมืองไทยรายหนึ่งที่เน้นแต่เรื่องเศรษฐกิจและเรื่องเงินเรื่องทองเป็นตัวตั้งคิดหมกมุ่นแค่เพียงว่าต้องทำทุกหนทางเพื่อให้ได้เงินจำนวนมากมายมหาศาล เขาผู้นั้นเป็นคนทีคิดแยกส่วน เลือกใช้วิธีการเบียดเบียนและกดขี่บีบบังคับ รวมถึงทำลายล้างทุกสิ่งเพื่อให้ได้เงินทองไปครอบครอง

นักการเมืองไทยส่วนใหญ่ก็เลวร้ายไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าอดีตผู้นำการเมืองผู้นั้น เพราะคน

เหล่านั้่นยอมแม้กระทั่งทำลายสุขภาพของคนในสังคม ทำร้ายจิตใจประชาชน ทำลายระบบครอบครัว ทำลายความเข้มแข็งของชุมชน ทำลายล้างชนบประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของสังคมไทย ทำลายสิ่งแวดล้อม เน้นการเอารอดเอาเปรียบทั้งคนในชาติเดียวกันและประเทศเพื่อนบ้าน เพราะหวังจะครอบครองทรัพย์สินของเพื่อนมนุษย์

คนที่มีจิตใจเลวร้ายเช่นนี้ ชีวิตจึงเต็มไปด้วยโลภจริตและโมหจริต คนพวกนี้ใช้เล่ห์อุบายและแรงแห่งความโลภเป็นเครื่องขับเคลื่อนสังคม เป็นผู้ทำให้สังคมเต็มไปด้วยความแตกแยกและการทำลายล้าง ทำให้ผู้คนเกิดความเหนื่อยล้าและตึงเครียดอย่างแสนสาหัส

ประชาชนที่อยู่ใต้การนำของผู้นำการเมืองเช่นนี้จะมีแต่ความวิตกกังวล ต้องกลายเป็นมนุษย์เครื่องจักรที่ไร้ชีวิตและจิตใจ มีชีวิตที่ไม่แน่นอนและวูบไหวตลอดเวลา เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้คนไทยกลายเป็นโรคจิตฆ่าตัวตายและฆ่าทำร้ายผู้อื่นโดยปราศจากความยั้งคิด เป็นสังคมที่นิยมความรุนแรงและเต็มไปด้วยอบายมุข

สังคมไทยถูกผู้นำการเมืองประเภทมิจฉาทิวติหมอมเมาให้คิดคำนึงถึงแต่เรื่องเงินเป็นสำคัญ ทำให้สังคมไทยด้อยพัฒนา คนไทยกลายเป็นทาสเงินตรา ละเลยความดีงาม สูดทำยสังคมไทยก็ตกอยู่ในวังวนแห่งวิกฤติ

มีเงินล้นฟ้า แต่หาความสุขมิได้

ผู้มีปัญญาผู้ซึ่งว่าความสุขมีความหมายและมีคุณค่ากว่าเงินทอง แต่น่าเสียดายที่สังคมไทยไม่ได้ยกย่องผู้มีปัญญาแต่กลับให้ความสำคัญกับสิ่งสมมุติมากกว่า เป็นเรื่องน่าสังเวชเหลือเกินที่สังคมมนุษย์วัดความเจริญกันด้วยรายได้ประชาชาติ หรือ GDP (Gross Domestic Product) ทั้งที่รู้ดีว่าเงินทองมิใช่เครื่องยืนยันความสุขกายและสุขใจเสมอไป

ทำไมเราจึงไม่ปรับเปลี่ยนทัศนคติในเรื่องนี้
ทำไมเราจึงไม่ให้ความสำคัญกับความสุขทั้งที่ทุก
คนพากันแสวงหาความสุข จะเป็นเรื่องประหลาด
ยิ่งกว่าหากเราจะให้ความสำคัญกับ Gross
Happiness Product หรือความสุขประชาชาติ

ความสุขที่วุ่นวายคือความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เอื้อ
อาทรกันและกัน การมีสังคมที่อบอุ่นและเข้มแข็ง
มีสภาพแวดล้อมที่ดี มีขนบธรรมเนียมประเพณี
และวัฒนธรรมและยึดมั่นในแนวคิดเศรษฐกิจ
พอเพียง

ยิ้มสยาม ความสุขของสังคมไทย

คนต่างชาติอาจจะยกย่องว่าสังคมไทยเป็น
สังคมแห่งความสุข แต่สำหรับคนไทยอาจจะ
ไม่รู้รู้สึกเช่นนั้น ทั้งที่เราเคยอยู่กับความสุข
ความสงบตามอัตภาพ แต่อะไรทำให้สังคมแห่ง
ความสุขของเราสูญสลายไป

คนไทยเคยมีความสุขและเต็มไปด้วยรอยยิ้ม
จนได้รับการขนานนามว่ายิ้มสยาม ฝรั่งต่างชาติ
เมื่อมาสัมผัสเมืองไทยก็มีความสุขไปด้วยเพราะ
ได้มาอยู่ในบรรยากาศแห่งความสุข แต่หากจะ
เทียบความร่ำรวยเงินทองกับประเทศตะวันตกแล้ว
ไทยแลนด์ของเราไม่ได้ร่ำรวยเทียบเท่ากับเขา
แต่เรามีความสุขเพราะเรามีกรรมวิธีในการมอง
โลกและเข้าใจชีวิต ความสุขของชาวสยามมิได้
ขึ้นอยู่กับเงินทองเพียงอย่างเดียว สังคมไทยอยู่
ได้และมีความสุขเพราะเรายึดมั่นในแนวคิด
สันโดษผสมผสานกับแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง

เศรษฐกิจพอเพียงคือเศรษฐกิจของคนทั้ง
แผ่นดิน ไม่ใช่ความร่ำรวยเงินทองของคนส่วนน้อย
เป็นเศรษฐกิจขั้นพื้นฐานที่ช่วยให้ประเทศมีราก
ฐานที่มั่นคงยั่งยืนและแข็งแกร่ง เศรษฐกิจพอ
เพียงทำให้สังคมเข้มแข็ง เมื่อสังคมเข้มแข็งก็จะ
ทำให้เศรษฐกิจดี และการเมืองเป็นธรรมาธิปไตย

สังคมที่เข้มแข็งเกิดขึ้นได้เพราะประชาชน
พลเมืองมีการรวมตัวเป็นกลุ่ม ชมรม มูลนิธิ

สมาคม สหกรณ์หรือประชาคม ชุมชนที่เข้มแข็ง
สามารถบริหารจัดการกับเรื่องราวต่างๆ เช่น
เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การศึกษา สาธารณสุข
และสิ่งแวดล้อมของชุมชนได้ด้วยตัวเอง

การพัฒนาคือการยกระดับจิตวิญญาณ มิใช่มีเงินทองล้นฟ้า

การพัฒนาในที่นี้มิใช่แค่การทำทุกอย่างเพื่อ
ให้ได้เงินทองมากมาย แต่คือการยกระดับคุณ
ภาพชีวิตให้มีความสุขและมีจิตวิญญาณที่สูงขึ้น
การพัฒนาตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงมิได้
หมายความว่าการทำงานให้เหมือนชาวตะวันตก
แต่เราต้องพัฒนาโดยยึดหลักสัมมาทิฐิ ยึดความดี
เป็นหลัก คำนึงถึงความมีจิตใจที่งดงาม มี
ครอบครัวและชุมชนที่อบอุ่น

สังคมไทยต้องยึดหลักการพัฒนาเพื่อความ
เป็นอิสระและหลุดพ้นจากความเป็นทาสทั้งปวง
ไม่ว่าจะเป็นทาสความคิดและทาสของชาติใดๆ

เรามีเงินทองเพียงเล็กน้อย มิได้หมายความว่า
เราเป็นคนยากจนขั้นแค้น แม้เรามีเงินทองไม่
มากมายแต่เราก็สามารถเป็นคนที่มีจิตใจดีงามได้
เราเป็นคนที่มีคุณค่าได้ เรามีจิตใจเอื้ออาทรกัน
และกันได้ เรามีสติปัญญาและมีหลักศาสนาเป็น
เครื่องยึดเหนี่ยวได้

ท่านจะเลือกสิ่งใด ระหว่างความสุขที่ยั่งยืนกับเงินทองของลวงตา

วันนี้คนไทยคงตระหนักอยู่แก่ใจดีแล้วว่า
อะไรคือความจริงและสิ่งใดคือความลวง ใครคือ
ลัทธิบูชาและใครคือทูลบูชา นักการเมืองคนไหนรัก
ชาติด้วยความจริงใจ หรืออวดอ้างความรักชาติ
เพราะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว

แต่ที่เหนือยิ่งไปกว่านั้นคือ ผู้มีสติปัญญาจะ
เลือกดำรงตนอยู่ในสภาวะที่เต็มเปี่ยมไปด้วย
ความสุขและความสุจริตเพราะรู้ดีว่าเป็นหนทาง

ที่จะนำไปสู่ความสุขความเจริญอย่างแท้จริง แต่สำหรับผู้ลุ่มหลงและมัวเมาในกิเลส ตัณหา อบายมุขก็จะเลือกหนทางแห่งความเสื่อมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคนไทยจะตัดสินใจและ

เลือกได้อย่างเหมาะสมว่าจะดำเนินไปในหนทางใด เพราะเรามีตัวอย่างชัดเจนให้ศึกษาแล้ว โดยเฉพาะกรณีศึกษาของนักธุรกิจการเมืองผู้หนึ่งที่แม้จะรวยจนล้นฟ้าแต่ก็หาได้มีความสุขไม่ ๒

รู้ไว้ใช้ว่า...

● ทศพนธ์ นรทัศน์

webmaster@ictforall.org

ในวันนี้ ความเหลื่อมล้ำทางเทคโนโลยี หรือ Digital Divide จะค่อยๆ ลดลงแล้ว เมื่อหน่วยงานอย่างกรุงเทพมหานคร ได้เริ่มโครงการ Green Bangkok Wi-Fi ซึ่งจะเปิดโอกาสให้ประชาชนได้ใช้อินเทอร์เน็ตฟรี ผ่านจุดให้บริการอินเทอร์เน็ตแบบไร้สาย หรือ Wi-Fi hotspots กว่า ๑๕,๐๐๐ ทั่วกรุงเทพมหานคร ซึ่งอาจสังเกตง่ายได้จากสัญลักษณ์ “Green Bangkok Wi-Fi” ซึ่งจะถูกติดตั้งไว้ในบริเวณที่มีการเปิดให้

บริการหรือสามารถเข้าตรวจสอบจุดที่มีการติดตั้ง hotspots ไร้บริการ ได้ที่ http://www.truewifi.net/th/promotion/green_bangkok.htm

ผู้เขียนในฐานะผู้ประสานงานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน: Information and Communication Technology for All (ICT for All) ก็ต้องขอชื่นชมกับโครงการดีๆ เช่นนี้และอยากให้หน่วยงานภาครัฐ

ที่เกี่ยวข้องได้ขยายบริการออกไปให้ครอบคลุมทุกจังหวัด เพราะโครงสร้างพื้นฐานในการเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศ และการทำธุรกรรมผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้นี้ ย่อมนำมาสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตคุณภาพการศึกษา การเติบโตและพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคม เพื่อมุ่งสู่ e-Thailand ตามที่มุ่งหวังไว้

จากบริการดังกล่าว จึงทำให้คนกรุงเทพฯ จะได้ใช้ชีวิตอิสระอย่างเต็มที่ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ก็สามารถออนไลน์ เพื่อท่องเว็บ เช็ค e-Mail เช็คเส้นทางจราจรผ่าน Traffic CCTV เช็คพยากรณ์อากาศ รอบหนัง จองตั๋วล่วงหน้า หรือสนทนาออนไลน์ (chat) ซึ่งจุดให้บริการจำนวนกว่า ๑๕,๐๐๐ hotspots ทั่วกรุงเทพฯ นั้น จะครอบคลุมพื้นที่ ๔๐๐ ตารางกิโลเมตร ทำให้กรุงเทพฯ เป็นมหานครที่มีจุดบริการอินเทอร์เน็ตไร้สายมากที่สุดใเอเชีย และทำให้ประเทศไทยติดอันดับ ๑ ใน ๖ ประเทศที่มีจุด Wi-Fi มากที่สุดของโลก

จุดติดตั้ง hotspots ส่วนใหญ่จะอยู่บนถนนย่านธุรกิจสายหลัก ๑๐ สาย ได้แก่

- (๑) ถนนสีลม (ถนนเจริญกรุง-พระราม ๔)
- (๒) ถนนสาทร (สะพานตากสิน-พระราม ๔)
- (๓) ถนนพระราม ๔ (หัวลำโพง-อาคารมาลีนนท์)
- (๔) ถนนราชปรารภ (โรงแรมเอราวัณ-แยกศรีอยุธยา)
- (๕) ถนนพระราม ๑ (MBK Center-ถนนวิฑูย)
- (๖) ถนนสุขุมวิท (ถนนวิฑูย-คลองตัน)
- (๗) ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ (แยกอโศก-ชอยศูนย์วิจัย)
- (๘) ถนนอโศก
- (๙) ถนนเจริญกรุง (ถนนสีพระยา-ถนนพระราม ๓)
- (๑๐) ถนนราชดำเนินนอก (สะพานผ่านฟ้า-สนามหลวง)

รวมทั้งสวนสาธารณะ ๒ แห่ง ได้แก่ สวนลุมพินี และสวนเบญจสิริ

ผู้ที่สนใจใช้บริการ สามารถเข้าร่วมโครงการได้ง่ายๆ โดยขอรับ Green Bangkok Wi-Fi Card (ฟรี) ณ จุดที่กรุงเทพมหานครกำหนด จากนั้นเข้าไปลงทะเบียน ด้วยหมายเลข PIN ๑๓ หลัก และหมายเลข Serial ๑๒ หลัก ที่ระบุบนหลัง Green Bangkok Wi-Fi Card ที่ได้รับพร้อมกำหนด Username และ Password สำหรับ Green Bangkok Wi-Fi Card นี้ กรุงเทพมหานครได้จัดทำไว้จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ ใบ เพื่อแจกให้ประชาชนฟรีที่ศูนย์บริการท่องเที่ยวกว่า ๕๐ แห่ง และห้างสรรพสินค้า อาทิ เซ็นทรัลเวิลด์ สยามพารากอน เอ็มโพเรียม เซ็นทรัลพลาซ่า สยามเซ็นเตอร์ และเดอะมอลล์ หรือลงทะเบียนเพื่อรับสิทธิได้ที่ www.truewifi.net โดยสามารถนำ Wi-Fi Card มาลงทะเบียนเปิดใช้บริการและต่ออายุการใช้งานทุก ๓ เดือนที่ www.truewifi.net ซึ่งจะใช้งานได้จนถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๒ โดยใช้บริการ Wi-Fi ได้ฟรีที่จุดให้บริการ Wi-Fi by TrueMove ด้วยความเร็วการเชื่อมต่อ ๖๔ Kbps

ผู้เขียนเห็นว่า โครงการนี้ ควรจะมีต่อไปแม้จะสิ้นสุดวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๒ แล้วก็ตามที่หรือหากจะให้ดียิ่งขึ้นกว่านั้น ควรเร่งพัฒนาโครงข่าย Wi-Max - ซึ่งเป็นเทคโนโลยีบนบรอดแบนด์แบบไร้สาย สามารถรับส่งข้อมูลได้สูงสุดถึง ๗๕ Mbps มีระยะรัศมีทำการกว่า ๓๑ ไมล์ หรือประมาณ ๔๘ กิโลเมตร เพื่อให้ประเทศไทยสามารถเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันได้ทัดเทียมนานาประเทศ โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นพลังขับเคลื่อน

(สอบถามรายละเอียด โทร. ๑๕๕๕ หรือ ๐๒ ๙๐๐ ๙๐๐๐ กค ๘๙ หรือ www.bangkok.go.th หรือ www.truewifi.net)

๗

หลุดจากข้อ เพราะทำชั่ว

การเปลี่ยนชั่วคราวรัฐบาลโดยมีพรรคประชาธิปัตย์ (ปชป.) เป็นแกนนำในการจัดตั้งรัฐบาล หลัง ศาลรัฐธรรมนูญตัดสินยุบ ๓ พรรคการเมือง (๑. พลังประชาชน ๒. มัชฌิมาริปไตย ๓. ชาติไทย)

ผมขอเสนอแนวทางที่จะช่วยให้รัฐบาลที่มี นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เป็นนายกรัฐมนตรีอยู่ได้นานอย่างชอบธรรม

เบื้องต้น อยากให้ประชาชนรู้ความจริงเรื่อง **เขาพระวิหาร** ว่ารัฐบาลชุดก่อนบริหารผิดพลาดอย่างไร แล้วรัฐบาลดำเนินการเพื่อเอากลับคืนมาเป็นของไทยอย่างไร อย่างน้อยก็ต้องให้ กระทรวงการต่างประเทศรีบดำเนินการให้ทั่วโลก ได้รู้ว่า เขาพระวิหารเป็นของประเทศไทย ส่วน การลงมติของคณะรัฐมนตรีชุดนายกฯ สมัคร สุนทรเวช เป็นโมฆะเพราะผิดกฎหมาย รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๙๐

อีกประเด็นคือเรื่อง **หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ** ที่มีการละเมิดกันมากในยุคนายกรัฐมนตรีในระบบบอบ ทักษิณ ซึ่งมีหลักฐานชัดเจนแต่ประชาชน

ไม่ค่อยรู้ ตำรวจในรัฐบาลยุคนั้นก็ไม่ค่อยดำเนินการอะไร แถมยังรีบเร่งเอาผิดกับประชาชนที่ออกมาปกป้องสถาบันฯ

ผมว่าถ้ารัฐบาลเร่งทำความเข้าใจให้ประชาชนได้รู้กันทั่วใน ๒ ประเด็นแรกนี้ จะทำให้ประชาชนรู้ว่า **รัฐบาลในยุคระบอบทักษิณมีการปกปิดความผิด บิดเบือนความจริง จนทำให้ประชาชนเข้าใจผิด** และอาจทำให้ประชาชนอยากรู้ว่ามื่ออะไรที่ตัวเองเข้าใจผิดอีก

ยิ่งรัฐบาลใจกว้างเอาคนต่อต้านรัฐบาลมาพูดออกทีวี เพื่อพิสูจน์ว่าเขาพูดจริงหรือไม่ หากรัฐบาลยืนอยู่กับผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ ย่อมทำให้ประชาชนส่วนใหญ่เข้าใจความจริง เพราะมีเหตุผลและหลักฐานที่ดีกว่า ส่วนฝ่ายต่อต้านอาจได้ข้อมูลเพิ่มและเข้าใจการกระทำของรัฐบาลมากขึ้นก็อาจเป็นได้

แต่หากรัฐบาลนายกฯ อภิสิทธิ์มีอำนาจแล้ว อาจจะไม่หลุดจากข้อ ถ้าไม่สามารถหยุดข้อของ **นักการเมืองได้** **๒**

• คุณสามแก้วกับเตาเศรษฐกิจพอเพียง
ศาลือโคก

กระบวนการทัศน์ใหม่ของการพัฒนา และแก้ปัญหาความยากจน ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

(กรณีศึกษากลุ่มบริษัทของชาวอโคกในประเทศไทย)

ในขณะที่ต้นทุนของพลังแรงงาน (Ln) จะเท่ากับความต้องการส่วนที่เป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานของชีวิต (Dn) และถ้าหากความต้องการส่วนที่เกินจากความพอเพียง หรือความจำเป็นขั้นพื้นฐานของชีวิต (De) เท่ากับมูลค่าส่วนเกินของ

พลังแรงงาน (Sv) พอดี บุคคลผู้นั้นก็จะไม่รู้ลึกลับว่าชีวิตมีปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์อะไรมา เพราะเงินที่หามาได้สามารถตอบสนองความต้องการในการใช้จ่ายได้พอดี หรือ

$$Dn + De = Ln + Sv$$

แต่ถ้าความต้องการส่วนเกินความพอเพียงมีมากกว่ามูลค่าส่วนเกินของพลังแรงงาน ($De > Sv$) ก็จะทำให้ผลักดันให้บุคคลผู้นั้นคิดหาช่องทางเอาเปรียบ เอาเปรียบ มูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานของคนอื่นเพื่อมาตอบสนองความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของตน

ในทางกลับกัน ถ้าหากสามารถหาวิธีคลี่คลายความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตของผู้คนแต่ละคนให้ลดน้อยลงได้ เข้าใกล้ความจำเป็นขั้นพื้นฐานของชีวิต จนมีระดับต่ำกว่ามูลค่าส่วนเกินของพลังแรงงาน ($De < Sv$) บุคคลผู้นั้นก็จะรู้สึกว่าชีวิตของตนเองมีความพอเพียง จนมีมูลค่าส่วนเกินเหลือพอที่จะแบ่งปันให้แก่คนอื่นได้โดยไม่รู้สึกรู้หาอะไร

ถ้าให้

E = การเอาเปรียบเอาเปรียบขูดรีดมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานของผู้อื่น

O = โอกาสที่จะเอาเปรียบคนอื่น (ซึ่งขึ้นกับโครงสร้างความเป็นธรรมในระบบสังคมเศรษฐกิจการเมือง)

Pe = ศักยภาพที่เหนือกว่าโดยเปรียบเทียบในการเอาเปรียบคนอื่น (ซึ่งขึ้นกับความรู้ความสามารถของบุคคลหนึ่งๆ ที่มีเหนือบุคคลอื่น)

G = ความโลภหรือความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตที่มีมากกว่าระดับมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานของแต่ละคน (ซึ่งเท่ากับ $De - Sv$)

พฤติกรรมการเอาเปรียบ (exploit) มูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานของคนอื่นๆ จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อ บุคคลผู้นั้นมีโอกาสที่จะเอาเปรียบคนอื่น ตลอดจนมีศักยภาพที่เหนือกว่าโดยเปรียบเทียบที่จะเอาเปรียบคนอื่น และมีความโลภหรือรู้สึกว่าชีวิตของตนเองมี

ความขาดแคลน “ไม่พอเพียง” จนเกิดความรู้สึกจำเป็นต้องไปเอาไร้เอาเปรียบมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานของคนอื่น เพื่อมาตอบสนองความรู้สึกขาดแคลนในชีวิตของตนเอง

หรือ $E \rightarrow O \& Pe \& G$

$\therefore \sim O \text{ or } \sim Pe \text{ or } \sim G \rightarrow \sim E$ (กฎ Tranposition และ De Morgan ในตรรกวิทยา)

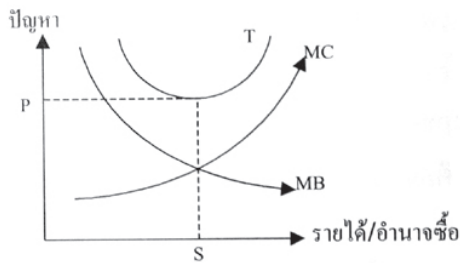
วิธีแก้ปัญหาการเบียดเบียนเอาเปรียบมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานของคนอื่นจนก่อให้เกิดปัญหาความไม่เป็นธรรมในสังคม ความขัดแย้ง และความยากจนของผู้คน จึงกระทำได้ ๓ แนวทางใหญ่ๆ ได้แก่

ก.) ปฏิวัติเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคม เศรษฐกิจการเมือง เพื่อลดช่องว่างระหว่างชนชั้น อันนำไปสู่การลดโอกาสที่ผู้คนจะเบียดเบียนเอาเปรียบกัน ($\sim O$) ซึ่งกระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์การเมืองลัทธิมาร์กซิสม์ ก็คือแนวทางในการแก้ปัญหาของสังคมมนุษย์ที่ตรงจุดๆ นี้

ข.) กระตุ้นให้ผู้คนแข่งขันกันพัฒนาศักยภาพของตัวเอง เพื่อให้มีความรู้ความสามารถเท่าทันคนอื่นจนไม่ถูกเอาเปรียบ ($\sim Pe$) ซึ่งกระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์กระแสหลักและลัทธิทางเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม-ทุนนิยมก็คือแนวทางในการแก้ปัญหาของสังคมมนุษย์ที่ตรงจุดๆ นี้

ค.) ลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตให้น้อยลง จนมีระดับต่ำกว่ามูลค่าส่วนเกินของพลังแรงงาน และไม่คิดอยากไปเอาไร้เอาเปรียบคนอื่นเนื่องจากเข้าถึง “ความพอเพียง” ในชีวิต ซึ่งกระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียงที่สอดคล้องกับหลักจริยศาสตร์ของศาสนาหลายศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเศรษฐศาสตร์เชิงพุทธหรือเศรษฐศาสตร์บุญนิยม ก็คือแนวทางในการแก้ปัญหาของสังคมมนุษย์ที่ตรงจุดๆ นี้

อย่างไรก็ตาม ในการแสวงหาเงินหรือสิ่งที่จะใช้เป็น “อำนาจ” เพื่อซื้อหาแลกเปลี่ยนสิ่งตอบสนองความต้องการต่างๆ (purchasing power) นั้น จะต้องมีต้นทุนแฝงอยู่จำนวนหนึ่งเสมอ อย่างน้อยก็ต้องออกแรงทำงานแทนที่จะได้พักผ่อนอยู่เฉยๆ เป็นต้น

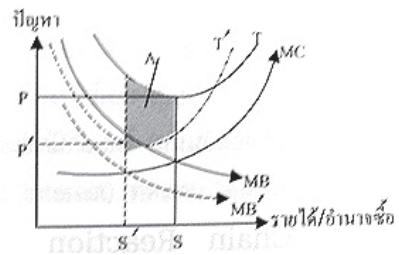
จากกราฟ ถ้าให้เส้น MB (marginal benefit) เป็นเส้นแสดงถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการมีรายได้เพิ่มขึ้นแต่ละหน่วย ซึ่งโดยปกติรายได้หน่วยแรกๆ จะถูกนำไปใช้แก้ปัญหาที่เป็นเรื่องสำคัญเร่งด่วนก่อน พอมีเงินมากขึ้น รายได้หน่วยต่อไปจึงค่อยถูกนำไปใช้แก้ปัญหาในเรื่องที่มีความสำคัญลดน้อยลงโดยลำดับๆ ส่งผลทำให้เส้น MB มีลักษณะเป็นเส้นโค้งที่ลาดต่ำลง

ในทางกลับกัน ให้เส้น MC (marginal cost) เป็นเส้นแสดงถึงต้นทุนของการแสวงหารายได้แต่ละหน่วย เช่น กว่าจะได้เงินแต่ละหน่วยเราต้องมีต้นทุนของการใช้เวลาซึ่งมีจำกัดเพื่อการทำงานแทนที่จะได้พักผ่อน เป็นต้น ยิ่งแสวงหารายได้หน่วยต่อไปเพิ่มมากเท่าไร เวลาสำหรับการพักผ่อนก็จะยิ่งเหลือน้อยลงเท่านั้น ทำให้ต้นทุนของการแสวงหารายได้หน่วยต่อไปมีแนวโน้มที่จะเพิ่มสูงขึ้นๆ เป็นลำดับ ส่งผลทำให้เส้น MC มีลักษณะเป็นเส้นโค้งลาดชันขึ้น

เส้น MB กับ MC จะตัดกันที่จุดๆ หนึ่งคือ ณ ระดับของการแสวงหารายได้ S หน่วย อันเป็นระดับของการแสวงหารายได้ที่พอเหมาะที่สุด (optimization) สำหรับบุคคลผู้นั้น เพราะถ้านำไปปัญหาที่เหลือจากการมีรายได้แต่ละหน่วย (MB)

มารวมกับปัญหาที่เกิดจากต้นทุนของการแสวงหารายได้หน่วยนั้นๆ (MC) เราก็จะได้กราฟเส้นปัญหารวม (T) เป็นรูปพาราโบลา ซึ่งจะมีจุดต่ำสุดของปัญหาอยู่ที่ P หน่วย ณ การแสวงหารายได้ที่ S หน่วย

ถ้าหากบุคคลผู้นั้นหารายได้ในระดับต่ำกว่า S หน่วย ระดับของปัญหาในชีวิตจะเพิ่มสูงกว่าที่ควรเป็น (คือสูงกว่า P หน่วย) เพราะการมีเงินไม่เพียงพอที่จะใช้ตอบสนองความต้องการต่างๆ แต่ถ้าพยายามแสวงหารายได้เกินกว่า S หน่วย ระดับของปัญหาก็จะกลับเพิ่มสูงกว่าที่ควรจะเป็นอีก (คือสูงกว่า P หน่วย) เพราะการทำงานมากเกินไปจนไม่มีเวลาให้กับครอบครัวหรือการดูแลสุขภาพของตัวเอง จะนำไปสู่ปัญหาต่างๆ ในชีวิตเพิ่มขึ้น อาทิ ครอบครัวแตกแยก สุขภาพทรุดโทรม ฯลฯ

จากกราฟ ถ้าหากบุคคลผู้นั้นสามารถลดระดับความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตให้น้อยลงเข้าใกล้ระดับความจำเป็นหรือความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิต เส้น MB ก็จะมีระดับมาอยู่ที่ MB' ทำให้จุดต่ำสุดของปัญหาลดระดับจาก P หน่วย มาอยู่ที่ P' หน่วย และระดับของการแสวงหารายได้ที่เหมาะสมจะลดจากจุด S หน่วย มาอยู่ที่ S' หน่วย ขณะที่เส้นปัญหารวมจะลดระดับจากเส้น T มาอยู่ที่ T' ส่งผลทำให้ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตของผู้นั้นลดลงเป็นปริมาณเท่ากับพื้นที่ A หน่วยตามกราฟ ซึ่งหมายถึง เวลา แรงงาน สติปัญญา และทรัพย์สินเงินทองต่างๆ ที่เคยถูกใช้เพื่อการแก้ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์

ในชีวิต จะถูกปลดปล่อยออกมาเพื่อสะพัดเป็น ประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมคิดเป็นปริมาณเท่ากับ พื้นที่ A หน่วยด้วย [คล้ายกับพลังงานที่แฝงอยู่ ภายในอะตอม ซึ่งเมื่อมวลสารของอะตอมถูก ทำให้สลายตัว ก็จะถูกปลดปล่อยพลังงานที่ดูดซับ ไว้ดังกล่าวออกมา โดยหากพลังงานส่วนนี้ถูกใช้ ไปในทิศทางที่สามารถกระตุ้นให้อะตอมอื่นๆ เกิด การสลายตัวและปลดปล่อยพลังงานออกมาเป็น ปฏิริยาลูกโซ่ (chain reaction) ก็จะกลายเป็นพลังงานนิวเคลียร์อันไพศาล]

การปลดปล่อยมูลค่าส่วนเกินจากพลังงาน งานที่มีค่าเท่ากับ A หน่วยนี้ ในทิศทางที่ไป กระตุ้นให้คนอื่นๆ ได้เกิดการลดละความต้องการ ส่วนเกินความพอเพียงในชีวิต แล้วปลดปล่อย มูลค่าส่วนเกินจากพลังงานดังกล่าวออกมา เป็นปฏิริยาลูกโซ่ ก็สามารถจะก่อให้เกิด **“กัมมันตภาพแห่งความสงบสันติ”** อันไพศาล แผ่ขยายสู่สังคมได้(ดูเกี่ยวกับการปลดปล่อยพลังงาน นิวเคลียร์ออกมาจากอะตอมฉนั้น) โดยสำนัก สันติอโคทเรียกหลักการนี้ว่า **“บุญนิยม”**

Chain Reaction

อันที่จริงหลักการนี้ก็คือกลไกการขยายตัวขององค์กรทางศาสนาต่างๆ นั่นเอง เพียงแต่ ความแตกต่างของแต่ละองค์กรทางศาสนาอยู่ที่ **“เทคโนโลยีทางด้านสังคมวิทยาของการลด ความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิต ของผู้คน”** (technology in sociology of demand diminishing) ว่าสามารถจะปลดปล่อยค่า A ที่ แฝงอยู่ในชีวิตของผู้คนได้อย่างสมบูรณ์และยืน ยาวมากน้อยแค่ไหนเท่านั้น

องค์กรธุรกิจบุญนิยมของชาวอโคทจึงทำ

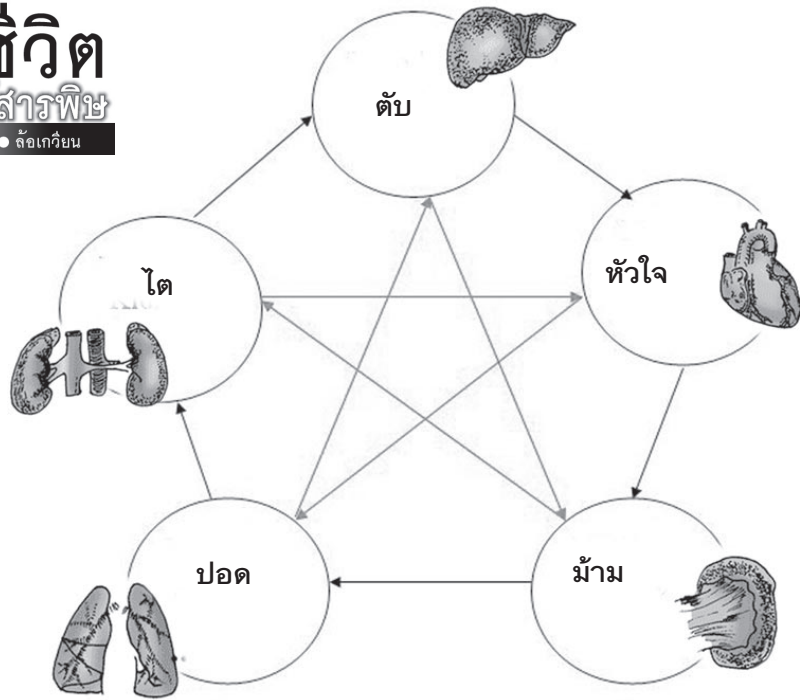
หน้าที่เปรียบเสมือนเป็นเตาปฏิกรณ์ปรมาณูเล็กๆ ที่ช่วยควบคุมกลไกการสร้างกระบวนการ ปฏิริยาลูกโซ่เพื่อปลดปล่อยมูลค่าส่วนเกินจาก พลังแรงงาน (หรือค่า A ตามกราฟ) ที่สำนัก สันติอโคทเรียกว่า **“บุญ”** ภายในตัวมนุษย์ออกมา ทั้งนี้บริษัทบุญนิยมของชาวอโคทแต่ละบริษัท จะยึดหลักการดำเนินงานที่เหมือนกัน คือ

๑. ไม่มีเงินปันผลให้แก่ผู้ถือหุ้น การซื้อหุ้น ก็คือการสละมูลค่าส่วนเกินที่สะสมในรูปของเงิน เหลือใช้ เพื่อร่วมก่อตั้งองค์กรที่จะไปทำประโยชน์ ให้กับสังคม โดยผู้ถือหุ้นได้รับผลตอบแทนคือ **“บุญ”** หรือ **“ประโยชน์ที่จะให้แก่สังคม”** (social interest) ทดแทน **“ดอกเบี้ย”** (interest) หรือ **“เงินปันผล”** ที่จะได้รับ

๒. จำหน่ายสินค้าหรือบริการในระดับราคา ที่ต่ำกว่าตลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเทียบกับ ราคาจำหน่ายสินค้าหรือบริการของธุรกิจ ประเภทเดียวกันที่มีความประหยัดของขนาดทาง ธุรกิจ (economy of scale) ใกล้เคียงกับบริษัท บุญนิยมของชาวอโคท ตลอดจนเลือกจำหน่าย สินค้าหรือบริการเฉพาะสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการ ดำรงชีวิตของผู้คน และไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อ สภาพสังคมสิ่งแวดล้อม

๓. ถ้าให้ $C =$ ต้นทุนคงที่ หรือ constant capital (เช่น ต้นทุนของวัตถุดิบและค่าเสียหายต่างๆ ยกเว้นค่าแรง) และ $V =$ ต้นทุนผันแปร หรือ variable capital (อันได้แก่ ค่าแรงงาน) ฉะนั้น ต้นทุนของสินค้าจะเท่ากับ $C+V$ (โดยตัวแปร ลำคัญที่กำหนดต้นทุนของสินค้าจะขึ้นอยู่กับ การคิดค่า V) ธุรกิจบุญนิยมของชาวอโคทจึงแบ่ง ออกเป็น ๔ ระดับตามราคาขายของสินค้าที่จะ กำหนด คือ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

๕ ระบบ ตอนที่ ๔

ควบคุมชีวิต

๕. ระบบต่อมไร้ท่อ

นอกเหนือจาก **ระบบหมุนเวียนเลือด** ระบบ **น้ำเหลือง** ที่มีประจุไฟฟ้าสูงแล้ว ร่างกายเรายังมีของเหลวที่ได้รับประจุพลังงานจากฟ้าและดิน อยู่ตลอดเวลาเช่นกัน รวมทั้งได้พลังงานจากเส้นเมริเดียนต่างๆ ด้วย ของเหลวที่มีประจุไฟฟ้าสูงเหล่านี้ สามารถทำงานได้ ๒ ทาง คือ

๑ . **ส่งอิทธิพลต่อการทำงานของอวัยวะต่างๆ** คือ ฮอร์โมน

๒ . **เพื่อทำให้อาหารแตกตัว** คือ น้ำย่อย เอนไซม์

น้ำย่อยที่มีประจุไฟฟ้าสูง ย่อยสลายสารอาหารต่างๆ ได้อย่างไร ด้วยการดูแบบอย่างจากโมเลกุลของน้ำ โมเลกุลของน้ำ คือ H_2O เมื่อมีสารชนิดใดนำมาใส่ไว้ในน้ำ ออกซิเจน (O_2) จะต้องดึงดูดสิ่งสกปรกมาจับไว้ กระบวนการนี้ส่งผลให้สารนั้นแยกสลายตัว ด้วยเหตุนี้ **‘น้ำ’** จึงเป็นตัวทำละลายได้ดีที่สุด กระบวนการของน้ำย่อยหรือเอนไซม์ ก็ทำปฏิกิริยาค้ำยันกัน

ของเหลวที่มีประจุไฟฟ้าสูงอีกกลุ่มหนึ่ง คือ **ฮอร์โมน ต่อมเอ็นโดครีน** หรือ **ต่อมไร้ท่อ** ที่สำคัญ ตั้งอยู่ตามช่องทางจิตวิญญาณเป็นหลัก

ยกเว้นเฉพาะ **ต่อมแอดรีนัล**

ต่อมเอ็นโดครินหรือต่อมไร้ท่อ คือ **ต่อมพิทูอิทารี** ซึ่งตั้งอยู่ 'ในหัว' มีลักษณะกระชับแน่น แยกกระจายออกไปเป็นต่อมไร้ท่อมากมายที่ลำตัว ซึ่งมีลักษณะขยายกัน

ต่อมไร้ท่อ ในแบบต่างๆ มีดังนี้

ต่อมพิทูอิทารี

ตั้งอยู่ในฐานของ **สมอง** ประกอบด้วยกลีบที่อยู่ด้านหน้า คือ 'แอนทีเรีย' กับกลีบที่อยู่ด้านหลัง คือ 'โพสทีเรีย'

- **กลีบหน้า** หลังฮอร์โมนที่เป็น 'หยิน' คือ

๑. โกรธฮอร์โมน คือ ฮอร์โมนควบคุมความเจริญเติบโต

๒. ไทโรโทรฟิก (Thyrotropic) ฮอร์โมนควบคุมการพัฒนาและทำงานของต่อมไทรอยด์

๓. โกแนโดโทรฟิก (Gonadotropic) ฮอร์โมนควบคุมอวัยวะเพศ

๔. แล็คโทจีนิก (Lactogenic) ฮอร์โมนควบคุมการหลั่งน้ำนมของต่อมน้ำนม

๕. แอดรีนคอร์ทิโคโทรฟิก (Adrenocorticotropic) ฮอร์โมน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาและทำงานของ แอดรีนัล คอร์เท็กซ์

- **กลีบหลัง** หลังฮอร์โมน 'หยาง' คือ

๑. วาโซเพรสซิน (Vasopressin) ทำหน้าที่ให้เส้นโลหิตบีบตัวและขับน้ำออก

๒. ออกซีโคซิน (Oxycocin) ทำให้มดลูกบีบตัว

ต่อมไทรอยด์และพาราไทรอยด์

ต่อมเหล่านี้ตั้งอยู่ในบริเวณจักษะที่ ๕ บริเวณ **คอหอย** ต่อมพาราไทรอยด์ซึ่งมีความเป็นหยางมากกว่า มี ๔ ต่อม ตั้งอยู่ข้างในต่อมไทรอยด์ ซึ่งใหญ่กว่าและมีลักษณะแผ่ขยายมากกว่า

ต่อมไทรอยด์ หลังฮอร์โมนที่มีชื่อว่า 'ไทร็อกซิน' **ควบคุมการเผาผลาญอาหารมาสร้างเนื้อหนังของร่างกาย**

ต่อมพาราไทรอยด์ ควบคุมเมตาโบลิซึมของแร่ธาตุ เช่น แคลเซียมและฟอสฟอรัส

ต่อมแอดรีนัล

ตั้งอยู่บนยอดของไตทั้งสอง และแยกออกไปเป็นบริเวณที่อยู่รอบนอกออกไป คือ

- 'คอร์เท็กซ์' หลังฮอร์โมนชนิดต่างๆ ที่เด่นที่สุด คือ **สเตอรอยด์** ซึ่งสามารถควบคุมโปรตีนไขมัน คาร์โบไฮเดรต รวมทั้งควบคุมความสมดุลของน้ำและเกลือ ยังกระตุ้นประสาทอัตโนมัติในสาขาพาราซิมพาเทติกด้วย

- 'เมดูลล่า' หลังฮอร์โมน ๒ ชนิด คือ **แอดรีนาลิน** และ **นอร์แอดรีนาลิน**

ต่อมแอดรีนัลมีบทบาทที่สำคัญมากภายในระบบต่อมไร้ท่อ ส่งเสริมกันกับต่อมพิทูอิทารีต่อมอื่น ๆ ทั้งหมด อาจถือได้ว่าเป็นสาขาของต่อม ๒ ชนิดนี้

ตับอ่อน

ควบคุมการหลั่งน้ำย่อยและฮอร์โมนอินซูลินลดระดับน้ำตาลและฮอร์โมนกลูคากอน ทำให้น้ำตาล กลูโคส สูงขึ้นด้วยการไปกระตุ้นที่ตับ

ดูโอเดนิม

ฮอร์โมนหลายชนิด ที่มีอิทธิพลต่อการทำงานของ **ตับ ถุงน้ำดี และกระเพาะอาหาร**

ต่อมเพศ

ประกอบด้วย ต่อมเพศชายและหญิง 'รังไข่' ผลิตฮอร์โมนหญิง **เอสโตรเจน** 'อัณฑะ' ผลิตฮอร์โมนชาย **แอนโดรเจน**

สรุป 'ต่อมพิทูอิทารี' แยกแขนงออกไปทำหน้าที่สำคัญ ๘ อย่าง ในลำตัว คือ

๑. ไทรอยด์ ๒. พาราไทรอยด์ ๓. แอดรีนัล คอร์เท็กซ์ ๔. เมดูลล่า ๕. เซลล์อัลฟา ๖. เซลล์เบต้า ๗. ต่อมเพศ ๘. เยื่อเมือกที่ดูโอเดนิม

หน้าที่หลักของ 'ฮอร์โมน' คือ **การจذب ระเบียบและควบคุมการใช้อาหาร รวมทั้งการย่อยอาหารที่เป็นของแข็ง รับออกซิเจนเข้าไปในร่างกาย และใช้ประโยชน์จากมัน ควบคุมเมตาโบลิซึมของคาร์โบไฮเดรต ไขมัน โปรตีน แร่ธาตุต่างๆ และน้ำ ที่ควบคุมการเติบโต ความมีชีวิตชีวา ความสามารถในการสืบพันธุ์**

๒

เกิดเป็นควาย

ควายนามักแสนรู้แทบทุกตัว เพียงสะบัดเชือก กระตุกให้กระทบแก้มซ้ายมันไม่ถึงสามที มันจะเลี้ยวเดินไปทางขวา พอเชือกถูกดึงกระตุก กลับมาหลังมันก็จะเดินวนไปทางซ้ายโดยไม่ลังเล มันรับรู้คำสั่งอย่างไม่ผิดพลาดจากการกระตุกเชือก ถ้าเจ้าของส่งเสียงอยู่ๆ มันจะหยุดเดินอย่าง เชื้อฟุ้งทันที แต่ถ้าได้ยินเสียงฮุๆๆ มันก็จะออกเดิน ดูเหมือนมันจดจำภาษาของคนได้อย่างแม่นยำ ช่วงหน้าฝนควายงานจะถูกใช้งานหนัก และ ถูกล่ามในบริเวณพื้นที่จำกัด เจ้าของต้องให้หญ้า

และฟางเลี้ยงมันจนอึดท้อง หรือโชคดีเจ้าของจะ ปลอ่ยให้มันเล็มหญ้าอ่อนตามคันนาตามสบายซึ่ง มันก็ชอบมากกว่ากินหญ้าย่ำอยู่กับที่

แม้มันจะถูกจองจำตลอดหน้าฝน แต่มันก็ ไม่ได้แสดงอาการพยศขัดขืนดุดันอะไรเลย

ตกถึงหน้าหนาวชาวบ้านเก็บเกี่ยวข้าวขึ้น ยุ้งฉางกันหมด ควายที่ถูกจองจำมาหลายเดือน ก็ ถูกปลอ่ยให้ผ่อนคลาย เจ้าของแก้มัดเชือกปลอ่ย ให้พวกมันออกไปหากินหญ้าตามชอบใจ มันแสดง อาการกระตือรือร้นอย่างมีความสุข วิ่งออกไป สู่เสรีในท้องทุ่งอีกครั้ง

มันพากันกัดกินตอซังข้าวและยอดหญ้าแห้ง ในท้องนาหน้าแล้ง ช้างๆ นาที่แห้งแล้งมีสวนผัก ที่กำลังเขียวขจีของชาวบ้านที่ปลูกริมป่า ควาย ๒-๓ ตัวจ้องมองอย่างทิวระหายนะจะลี้มลอง มัน เดินตรงรี่เข้าหาเป้าหมาย สวนผักมีรั้วลวดหนาม กั้นอยู่สองเส้น มันเดินวนหาช่องทางเข้าไป ยิ่งเห็นต้นผักต้นใหญ่ๆ ยิ่งอยากที่จะกินเพิ่มทวี ทันใดนั้น มีดพร้าเล่มหนึ่งแหวกอากาศพุ่งลิวใส่ ผุงควายอย่างรวดเร็ว คมมีดฟันฉับที่สี่ข้างของ ควายตัวหน้าอย่างจ้งเป็นแผลฉกรรจ์ เป็นฝีมือ

แม่ณฉมังของเจ้าของสวนที่แอบชும்ตรงพุ่มไม้
นั่นเอง คว้าทั้งหมดหุตั้งดวงตาเบิกโพลงอย่าง
ตกใจสุดชีวิต แล้ววีนสุดแรงเกิด มันคงตื่นกลัว
และคงไม่มาใกล้สวนผักกริมทุ่งไปอีกนาน

คนเราเมื่อถูกข้อมีคมปักหรือทิ่มตำ แม่แผล
เล็กน้อยก็ร้องลั่นวิงหาหูกยามารักษา แต่พวก
ควายเมื่อถูกข้อมีคมพาดฟัน ได้รับความเจ็บ
ปวดทุกข์ทรมานสาหัสอย่างไร มันไม่รู้จะร้อง
เสียงอะไรออกมา มีแต่น้ำตาเท่านั้นที่ไหลพราก

เจ้าควายไซคร้ายวิ่งมาจนไกลแล้วมายืนนั่ง
อยู่ใต้ร่มไม้กลางทุ่ง น้ำตายังไหลรินด้วยความ
เจ็บปวด

จวนใกล้ค่ำมันเดินกระเยงกระเแยงตามฝูง
กลับเข้าคอก พอลูกชายเจ้าของบ้านจะมาปิดคอก
มองเห็นแผลฉกรรจ์ก็อุทานลั่น

“ตายแล้วไม่รู้ว่ามีใครมาพันควายของเรา”

ทุกคนในบ้านต่างกรูกันออกมาดู ชายผู้เป็น
หัวหน้าครอบครัวครุ่นคิดอยู่สักครู่ “เอาอย่างนี้ก็
แล้วกันไปบอกเจ้าของโรงฆ่าสัตว์มาซื้อไปฆ่าแหละ
ซึนป่อยไว้แผลอักเสบ ตายไปยิ่งจะขาดทุนขาย
ไม่ได้สักบาท”

หลังตกลงราคาเรียบร้อย รถกระบะสีล้อก็
ถอยเข้ามาเปิดท้าย เอาแผ่นไม้พาดท้ายกระบะ
เพื่อให้ควายเดินขึ้นรถได้ คนหนึ่งเอาเชือกสอด
ผ่านลูกกรงกระบะไปยืนดึงอยู่ทางหน้ารถ ส่วน
อีกสองคนคอยเอาไม้แฉ่ใหญ่หวดตีลงบนแผ่น
กล้ำหมาหลัง ตีอยู่หลายครั้ง ควายมันคงรู้ว่า
กำลังจะถูกนำไปฆ่า มันพยายามดิ้นรน ไม่อยาก
จะขึ้นไปในรถ แต่ทนความเจ็บปวดตรงแผลสีข้าง
และตรงไม้แฉ่ที่กระหน่ำตีไม่ไหว มันจำยอมเดิน
กะเผลกกะเผลกขึ้นไปยืนอยู่บนรถ เพื่อนควายใน
คอกส่งเสียงดังระงม “อะวะอะวะอะๆๆ” ไม่ขาด
เหมือนจะบอกเพื่อนผู้ไซคร้ายว่าไปตีเถอะนะเพื่อน
สักวันหนึ่งพวกเราคงจะหลีกหนีไม่พ้นน้ำมือของ
คนพวกโรงฆ่าสัตว์นี้แน่

รถยนต์พาเจ้าควายตัวบาดเจ็บหายลับออกไป
“พ่อขายควายได้ตั้งเก้าพัน ซื้อหมูกระทะมา

เลี้ยงพวกลูกๆ ลักสองสามชุดหน่อยนะคะพอ”
ลูกสาวคนโตเว้าวอน

ยกโทรศัพท์ขึ้นโทร.สั่งไม่นาน มอเตอร์ไซค์มี
ตะกร้าเหล็กติดไว้สองข้างเบาะหลัง ข้างหนึ่งตั้ง
เตาถ่าน อีกข้างหนึ่งใส่ถุงขึ้นเนื้อที่หั่นไว้แล้ว
พร้อมเส้นผักและถุงน้ำซุบที่สั่งมาทั้งสองชุด ทาง
ร้านบริการจัดส่งถึงที่ตามต้องการ

คนในบ้านถือจานชามมาตักกินหมูปิ้งใน
กระทะที่วางอยู่บนเตาถ่านไฟ เบียร์หลายขวด
เปิดออกมารินกินกันอย่างสนุกสนาน ตั้งวงที่
พื้นปูนระเบียงหน้าบ้าน

ควายในคอกจ้องมองเจ้านายที่กำลังจับกลุ่ม
กินเหล้าเบียร์และกินหมูกระทะ หากมันพูดได้คง
จะตะโกนออกไปว่า พวกเจ้าเห็นแก่ตัวอย่างที่สุด
บังคับให้เราให้ทำงานหนักตลอดหน้าหนาว แล้ว
ยังพรากรชีวิตของพวกเราไปขาย เอาเงินมาซื้อ
ความสนุกสนาน ไม่คิดนึกถึงคุณค่าน้ำพักน้ำแรง
ของควายอย่างพวกเราเลย

เกิดมาเป็นควาย แม้จะเป็นควายภาคเหนือ
ควายภาคอีสาน อยู่คนละฟากประเทศก็ตาม แม่
เจ้าของควายคนหนึ่งจะเป็นคนเฉลียวฉลาดสุดๆ
อีกคนหนึ่งฉลาดน้อย ซื่อๆ เซ่อๆ ก็ตาม เมื่อได้
ควายมาไว้ใช้งาน ควายทุกตัวก็มีความสามารถ
ลากคันไถนา ทำงานได้ดีไม่แตกต่างกัน ควายมัน
เกิดมาตามกรรมก็จริงแต่มีจิตวิญญาณที่สูงกว่าพวก
สัตว์อื่นๆ หลายชนิด

ทุกคนต่างก็ไม่ปรารถนาที่จะต้องมาเกิดเป็น
สัตว์เดรัจฉาน แต่ก็ไม่เคยคิดว่า ควรทำกรรมดี
อย่างไรจึงจะมีบุญนำพาให้ได้เกิดมาเป็นคนที่ดีมี
ปัญญา สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ หรือหลงไป
ทำกรรมไม่ดีอะไรบ้าง จึงต้องไปเกิดเป็นพวกสัตว์
เดรัจฉาน แล้วได้รับความทุกข์ทรมาน ซาติแล้ว
ซาติเล่าตลอดไปนานแสนนาน

คนที่ได้ศึกษาพระศาสนาที่ถูกตรงเท่านั้น จึง
จะมีปัญญารู้เส้นทางที่จะได้เกิดเป็นคนดีมีบุญ
ยิ่งๆ ขึ้นแต่ถ่ายเดียว

นักเรียนฟ้าสูงไทย
ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา

● ฟ้าสาาง

สัมมาสิกขา แก้ไขพัฒนา การตีกลับมาของชาติที่ล้มเหลว

เราถูกวัดคุณค่าของความเป็นมนุษย์
และการยอมรับในสังคมจากการเรียน
มิใช่คุณธรรมความดีจากตัวตนภายใน
การแข่งขันซึ่งดีซึ่งเด่นจึงเป็นผลพวงตามมา
บางครั้งนักเรียนที่เรียนเก่งที่สุดก็ยังไม่รู้ตัวเองเลยว่า
จะเรียนไปเพื่ออะไร?.....

ฉันเคยพยายามเขียนบทความเชิงวิเคราะห์
เกี่ยวกับการศึกษาของชาวอโศกอยู่เล่มหนึ่ง
ชื่อว่า “สัมมาสิกขาแก้ไขพัฒนาการศึกษาของ
ชาติที่ล้มเหลว” โดยความเมตตาจากท่าน
อาจารย์ ๑ (สมณะบินบน ถิรจิตโต) ที่ได้ตำริชื่อ
บทความนี้ และมอบหมายให้ฉันได้ศึกษาค้นคว้า

ตลอดทั้งเป็นที่ปรึกษาช่วยชี้แนะแนวทางโดยตลอด ถึงแม้ในขณะนี้บทความยังคงค้างเต็งอยู่ แม้วันเวลาจะผ่านพ้นมาร่วม ๒ ปีกว่าแล้ว ด้วยหน้าที่การงานที่เพิ่มมากขึ้นตาม-วัยวุฒิ การศึกษาค้นคว้าที่ยังไม่กระจ่างเท่าไรนักหรือจะด้วยเหตุผลอื่นใดก็ตาม แต่ตลอดระยะเวลา รวม ๖ ปีของการศึกษาเรียนรู้ตาม**แนววิถีพุทธ** ในรั้วลัมมาสิกขาจนถึงการเชื่อมโยงศึกษาหาข้อมูลในการเขียนบทความเชิงวิเคราะห์ซึ่งต้องเรียนรู้ประวัติความเป็นมาของระบบการศึกษา อดีตจนถึงปัจจุบัน และอ้างอิงจากผู้รู้ในสังคม และนอกสังคมอีกมากมาย มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ได้จุดประกายทางความคิดของฉันทันขึ้นมา ทำให้ได้เข้าใจและเห็นแนวทางในการพัฒนาการศึกษาของไทยที่ล้มเหลวมาอย่างยาวนาน

ฉันก็เป็นเพียงเด็กนักเรียนธรรมดาๆ ทั่วไป คนหนึ่งที่เคยเติบโตมาจากการศึกษาของไทยที่ถูกทุนนิยมครอบงำมาเป็นกว่าเวลา ๑๐ ปี จากเด็กอนุบาลตัวน้อยจนถึงวัยผูกคอกของมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จำเรียนผ่านมาทั้งโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียงโด่งดัง โรงเรียนประจำจังหวัดของรัฐ หรือแม้กระทั่งโรงเรียนวัดที่ไม่มีใครคิดจะเหลียวมอง ประสบการณ์เหล่านี้แหละที่ทำให้ฉันได้เรียนรู้ได้เข้าใจระบบการศึกษาพร้อมไปกับการเรียนรู้วิถีของมนุษย์ที่แตกต่างไปด้วยกัน

ฉันเคยตั้งคำถามกับตัวเองในช่วงเวลาแสนปวดหัวเมื่อครั้งที่ต้องนั่งเรียนบททฤษฎีต่างๆ ที่คอยเพิ่มรอยหยักในสมองให้พันกันวุ่นวาย

“ให้ฉันเรียนไปเพื่ออะไร..? ทฤษฎีมากมายเหล่านี้จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันบ้างไหม..? และชีวิตจะมีอะไรที่ดีกว่าต้องมานั่งอุดอู้ในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ แบบนี้บ้างรึเปล่า..?”

เป็นคำถามที่ไร้คำตอบ...เพราะโรงเรียนไม่เคยสอนให้รู้... รู้แต่ว่ามันเป็นหน้าที่ของเด็กที่ต้องเรียนหนังสือ เรียนในสิ่งที่ผู้ใหญ่พยายามยัดเยียดให้!! ในรูปแบบของกฎเกณฑ์บทบัญญัติมากมายที่เป็นตัวกำหนดว่าเด็กในช่วงชั้นต่างๆ

ควรจะต้องเรียนรู้อะไรบ้าง ยิ่งช่วงชั้นที่สูงขึ้นก็ต้องเพิ่มระดับการเรียนรู้ที่ยากตามไปด้วย โดยวัดระดับแยกนักเรียนเกรด A จากผลการเรียนที่มีคะแนนสูงลิบลัวถึงต่ำเตี้ยติดดินของนักเรียนเกรดทางแฉว **เราถูกวัดคุณค่าของความเป็นมนุษย์และการยอมรับในสังคมจากการเรียนมิใช่คุณธรรมความดีจากตัวตนภายใน** การแข่งขันชิงดีชิงเด่นจึงเป็นผลพวงตามมา บางครั้งนักเรียนที่เรียนเก่งที่สุดก็ยังไม่รู้ตัวเองเลยว่าจะเรียนไปเพื่ออะไร? รู้แต่ว่าฉันต้องเป็นที่หนึ่ง ถ้าคะแนนออกมาสูงเท่าไรก็ยิ่งเป็นที่ยอมรับและเชิดหน้าชูตาเท่านั้น จึงมักทำใจไม่ได้เมื่อเห็นเกรดตัวเองออกมาน้อยกว่าที่คาดหวังแม้จะเพียงจุดเดียว ก็พากันไปกระโดดตึกตายทำร้ายชีวิตอย่างที่เป็นปัญหาสังคมอยู่ในขณะนี้

เพราะโรงเรียนไม่เคยสอนวิชาการใช้ชีวิต ไม่เคยสอนเลยว่าเวลาเจอปัญหาจะต้องทำเช่นไร? มีแต่วิชาความรู้บทบัญญัติทฤษฎีเต็มหัวที่ไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับชีวิตจริง ชีวิตที่จำเรียนนามมากมายจึงไร้ค่าอยู่ตรงนี้ เพราะไม่เคยได้เรียนรู้ที่จะศึกษาใจตัวเอง ไม่เคยศึกษากฎอนิจจังของโลกที่ทุกสิ่งย่อมไม่เที่ยงเปลี่ยนแปลงไปอยู่ตลอดเวลา มีเกิดก็ต้องมีดับวันนี้เราอาจเป็นที่หนึ่งวันพรุ่งนี้อาจเปลี่ยนไปเป็นที่สอง..สาม..สี่ก็ได้ อยู่ที่เราต้องฝึกฝนใจตัวเองให้เข้มแข็งและเปิดใจยอมรับกับความไม่แน่นอนของโลกใบนี้ ...ได้แค่นี้ก็ดีถมไปคนอื่นเขายังแ่กว่าเราตั้งเยอะ.. รู้จักมองหาสิ่งดีๆ ในเรื่องร้ายๆ ให้ได้แค่นี้ชีวิตก็มีความสุขเกินพอแล้ว แต่จะไปโทษใครได้ก็ไม่เคยมีใครบอก ใครสอน!!

ช่วงชีวิตในลัมมาสิกขาจึงถือเป็นช่วงชีวิตที่ดีที่สุดของความทรงจำที่ได้สอนให้ฉันรู้จักสิ่งที่ชีวิตต้องนำไปใช้จริงๆ ไม่ใช่เพียงแต่ตัวอักษรในตำรา โดยดำเนินการศึกษานูญนิยม**แนววิถีพุทธ** ไปตามกรอบคำสอนของ **“พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์”** ในปรัชญาของโรงเรียน **“ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา”** การศึกษาที่เน้นคุณธรรมจริยธรรมมาเป็น

อันดับแรก (ศีลเด่น) พร้อมทั้งฝึกฝนให้นักเรียนมีความสามารถและมีใจรักในการทำงาน (เป็นงาน) และสุดท้ายคือสอนให้นักเรียนรอบรู้ในวิชาการต่างๆในด้านที่เอื้อประโยชน์แก่การดำรงชีวิต (ชาวนา) ครูที่นี้สอนให้เราเป็นคนดีมากกว่าที่จะเป็นคนเก่ง เพราะคนเก่งในโลกนี้มีมากมาย แต่ที่หายากคือ...คนดี เป็นคนดีให้ได้ก่อนแล้วจึงค่อยเรียนรู้ความเก่งจะได้ใช้ความเก่งนั้นไปในทิศทางที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวมมิใช่เพื่อตนหรือพวกพ้อง การศึกษานุญนิยมสอนให้ฉันได้หวนกลับคืนสู่วิถีชีวิตแบบไทยๆ ภายในอ้อมกอดของธรรมชาติและที่เหนือไปกว่านั้นคือการอยู่ภายใต้ร่มโพธิ์ของพระพุทธศาสนาที่แท้จริง เรามีการศึกษาเรียนรู้แบบบูรณาการตามวิถีชีวิตจากสิ่งที่เราทำในชีวิตประจำวัน ดังที่ฉันเคยเขียนบันทึกประจำวันเมื่อครั้งอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ของวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๙ ไว้ว่า

วิถีชีวิต คือ การศึกษาตามแบบธรรมชาติ จากชีวิตจริง ของจริง โดยเรามีจำเป็นต้องนั่งเรียนอยู่ในโรงเรียนตึกสูงๆภายในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ซึ่งหีบยกเอาแต่สิ่งนอกตัว ไกลตัว ว่าด้วยเรื่องทฤษฎีบทนั้นบทนี้ มีคนเขาบัญญัติไว้ว่าอย่างนั้นอย่างนี้ เราก็เรียนไปตามเค้ามาประยุกต์บูรณา-การเข้ากับความเป็นจริงหรือวิถีชีวิตของเราไม่ได้ ก็อุปๆ คล้ายๆ ตามกันกันไปซึ่งบางทีเรายังไม่รู้เลยว่า เราจะเดินตามเค้าไปทำไม?.. เพื่ออะไร?..แล้วจะได้อะไร?...

ย้อนไปในสมัยอดีตนึกไม่ถึงเลยเหมือนกันว่าทำไม? พ่อแม่ของเราซึ่งก็ไม่ได้ร่ำเรียนมาสูงเท่าใดนัก จบแค่ชั้นประถมหรือมัธยมพออ่านออกเขียนได้ คิดเลขเป็น ไม่ได้รู้เรื่องทฤษฎีพีธาโกรัส ตรรกศาสตร์ พาราโบลา ดวงดาวจักรวาล perfect tense present tense ฯลฯ อะไรเลยแต่กลับสามารถทำมาหากิน มีอาชีพสร้างฐานะเลี้ยงลูกตั้งหลายคนให้เติบโตมีหน้าที่การงานที่ดีและเป็นคนดีของสังคมได้ทั้งที่ไม่

ปริญญาสักใบ เทียบกับคนในสมัยนี้ที่โชว์ใบปริญญาอวดแข่งกันจบจากสถานศึกษาที่มีชื่อเสียง แต่กลับตงงานกันเกลื่อนเอาตัวไม่รอดเพราะเรียนเป็นอย่างเดียวแต่ทำไม่เป็น ทำมาหากินไม่ได้ยิ่งจบสูงก็ยิ่งหัวสูงและเป็นทาสระบบทุนนิยมที่ยัวย้อมมอมเมาให้หลงไปตามกระแสโลกีย์จนหลงลืมและละทิ้งวิถีชีวิตตนเองก่อให้เกิดปัญหาในสังคมไทยมากมายที่ทยอยผุดขึ้นราวดอกเห็ดไม่รู้จักจบสิ้น

เด็กในวันนี้ก็เป็นผู้ใหญ่ในวันหน้า แต่ถ้าหากการศึกษาที่เป็นสิ่งบ่มเพาะอบรมเยาวชนไปสู่ความสมบูรณ์แบบของมนุษย์เมื่อครบบรรลุนิติภาวะนั้น ยังคงล้มเหลวและเป็นทาสระบบทุนนิยมที่ทุกฝ่ายยังคงเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเป็นใหญ่อยู่แบบนี้ เยาวชนของชาติจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีและสามารถนำพาประเทศไปสู่ทิศทางที่ถูกตรงได้อย่างไร?...?

ฉันรักการเป็นสัมมาสิกขาที่อย่างน้อยก็ทำให้ได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจตัวเองจนแผ่กว้างออกไปเพื่อแผ่แก่ผู้อื่น ยิ่งทำได้มากเท่าไรก็ยิ่งสละออกมากเท่านั้นไม่ใช่การกอบโกยหวงแหวนมาเป็นของตน ความคิดถึงตัวเองมีน้อยลง เมื่อเราให้คนอื่นได้มากขึ้น โลกนี้คงน่าอยู่ขึ้นเป็นกองถ้าทุกคนพร้อมที่จะแบ่งปันและเสียสละ ใช้ชีวิตแบบพอเพียงมีความสุขแบบเพียงพอตามรอยเท้าของในหลวงผู้เป็นที่รักยิ่งของปวงชน

อยากขอบคุณโลกที่ช่วยสรรสร้าง บรรจงแต่งเติมทุกสิ่งทุกอย่างให้ชีวิตของฉันได้มีเรื่องต้องเรียนรู้อย่างไม่หวาดไม่ไหว และจะขอตอบแทนพระคุณของโลกใบนี้ด้วยการเก็บเกี่ยวเอาประโยชน์จากสิ่งทีโลกหยิบยื่นมาให้ เพื่อนำมาพัฒนาเปลี่ยนแปลงตัวเองไปสู่การเป็นเติบโตบรรลุนิติภาวะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีของโลกกลมๆ ใจดีใบนี้ต่อไป

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

กติกามืออง

• ประคอง เดกฉัตร

ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา

กรณีผู้ต้องหา
มีอายุไม่ถึง ๑๘ ปี
หรือเป็นหญิงมีครรภ์
หรือเพิ่งคลอดบุตร
มาไม่ถึง ๓ เดือน
หรือเจ็บป่วย
ซึ่งต้องขัง
จะถึงอันตรายแก่ชีวิต
ศาลจะไม่ออกหมายขัง
ผู้ต้องหานั้นก็ได้

ให้หมายขัง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๒ วรรคสอง บัญญัติว่า “การจับและการคุมขังบุคคล จะกระทำได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาลหรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ” ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕๙/๑ และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง มาตรา ๔

บัญญัติให้ก่อนออกหมายจะต้องปรากฏยานหลักฐานตามสมควรที่ทำให้ศาลเชื่อได้ว่ามีเหตุที่จะออกหมาย แสดงให้เห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญและกฎหมายดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ให้การออกหมายขังได้รับการพิจารณากลับกรองจากศาลด้วยความรอบคอบ เพื่อให้เป็นหลักประกันการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลนั่นเอง

เมื่อมีการจับกุม ผู้จับต้องนำผู้ถูกจับไปยัง ที่ทำการของพนักงานสอบสวนทันที ปกติจะเป็นที่ทำการของพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่จับ เว้นแต่ผู้จับสามารถนำผู้ถูกจับไปยัง ที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้ ในขณะนั้น ก็อาจนำผู้ถูกจับตรงไปยังท้องที่ดังกล่าวได้ทันที

เมื่อไปถึงที่ทำการและมีการส่งตัวผู้ถูกจับ แก่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ณ สถานที่นั้นแล้ว พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งรับตัวไว้มีอำนาจปล่อยชั่วคราวหรือควบคุมผู้ถูกจับไว้ก็ได้ ซึ่งการควบคุมผู้ถูกจับจะต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๗ กล่าวคือ ในกรณีที่เป็นความผิดลหุโทษ จะต้องควบคุมผู้ถูกจับไว้ได้เพียงเท่าเวลาที่จะถามค่าให้การ และที่จะรู้ตัวว่าเป็นใครและอยู่ที่ใด แต่ถ้าเป็นความผิดอื่นจะควบคุมเกินกว่า ๔๘ ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหา นั้นไปถึง ที่ทำการไม่ได้ เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัยหรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

ถ้ามีความจำเป็นที่จะควบคุมผู้ต้องหาไว้เกิน ๔๘ ชั่วโมง เพื่อทำการสอบสวนหรือฟ้องคดี พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการต้องยื่น คำร้องต่อศาลขอหมายจับผู้ต้องหาไว้ระหว่างสอบสวน เพื่อให้ศาลมีคำสั่งจับผู้ต้องหาได้ไม่เกิน ๗ วัน หรือ ๔๘ วัน หรือ ๘๔ วัน ทั้งนี้เป็นไปตามอัตราโทษในความผิดที่ผู้ถูกจับได้กระทำความผิด

ก่อนครบกำหนดเวลาดังกล่าว พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการมีอำนาจปล่อยผู้ต้องหาชั่วคราวระหว่างสอบสวนติดต่อกันได้ จนกว่าการสอบสวนเสร็จสิ้นแต่ไม่เกิน ๖ เดือน นับแต่วันแรกที่มีการปล่อยชั่วคราว เมื่อมีการปล่อยชั่วคราวครบกำหนด ๖ เดือน แต่การสอบสวนยังไม่เสร็จและมีความจำเป็นต้องควบคุมผู้ต้องหาต่อไป ให้พนักงานสอบสวน

หรือพนักงานอัยการส่งตัวผู้ต้องหาศาลและยื่นคำร้องต่อศาลขอหมายจับผู้ต้องหา นั้นได้ไม่เกิน ๗ วัน หรือ ๔๘ วัน หรือ ๘๔ วัน โดยอาศัยมาตรา ๘๗ ได้ แล้วแต่กรณี

กรณีตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง มาตรา ๗ เมื่อมีการจับ พนักงานสอบสวนต้องทำการสอบสวนและส่งตัวผู้ต้องหาแก่พนักงานอัยการให้ฟ้องภายใน ๔๘ ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ผู้ต้องหาถูกจับ แต่มิให้นับเวลาเดินทางตามปกติที่นำตัวผู้ต้องหาจากที่จับไปยัง ที่ทำการของพนักงานสอบสวน จากที่ทำการของพนักงานสอบสวนและหรือจากที่ทำการของพนักงานอัยการมาศาลเข้าในกำหนดเวลา ๔๘ ชั่วโมงด้วย มิฉะนั้นจะฟ้องคดีดังกล่าวมิได้ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากอัยการสูงสุด ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง มาตรา ๙

หากเกิดกรณีจำเป็นไม่สามารถส่งฟ้องผู้ต้องหาได้ภายใน ๔๘ ชั่วโมง พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการต้องยื่นคำร้องขอ ผัดฟ้องต่อศาล ไม่ว่าผู้ต้องหาจะถูกควบคุมตัวไว้หรือจะได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวไปแล้วหรือไม่ก็ตาม

ถ้าผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกควบคุมอยู่ ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการยื่น คำร้องขอศาลออกหมายจับด้วย โดยขอรวมมาในคำร้องขอ ผัดฟ้องและฝากขังฉบับเดียวกัน ในกรณีที่ศาลสั่งอนุญาตให้ ผัดฟ้องให้ศาลออกหมายจับผู้ต้องหาหรือจำเลยเท่ากับระยะเวลาที่ ผัดฟ้องตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง มาตรา ๘ ประกอบมาตรา ๗

อนึ่ง กรณีที่มีการ ผัดฟ้องฝากขังตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง มาตรา ๗ และ มาตรา ๘ จะต้องได้ความว่ามีการจับผู้ต้องหาโดยชอบ หากไม่มีการจับ เช่นผู้ต้องหาไปพบเพื่อรับทราบข้อกล่าวหาและพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแล้วสอบปากคำผู้ต้องหาไว้เช่นนี้ ก็ไม่ต้องขอ ผัดฟ้องฝากขัง

แต่อย่างใด เพราะเมื่อไม่มีการจับกุมและควบคุมตัวผู้ต้องหา จุดเริ่มต้นที่จะนับแต่เวลาที่ผู้ต้องหาถูกจับข้อมไม่มี

ก่อนครบกำหนด ๔๘ ชั่วโมง พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการมีอำนาจปล่อยผู้ต้องหาชั่วคราวระหว่างสอบสวนติดต่อกันได้ จนกว่าการสอบสวนเสร็จสิ้น แต่ไม่เกิน ๖ เดือน นับแต่วันแรกที่มีการปล่อยชั่วคราวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๑๓ วรรคหนึ่ง

การยื่นคำร้องขอให้ศาลออกหมายขัง ให้ยื่นต่อศาลที่มีเขตอำนาจชำระคดี ซึ่งอาจเป็นศาลที่มีเขตอำนาจเหนือท้องที่ที่ความผิดเกิดหรือที่ผู้ต้องหาหนีมีที่อยู่หรือถูกจับหรือที่ทำการสอบสวนก็ได้

ผู้ที่จะร้องขอให้ศาลออกหมายขังจะต้องเป็นพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนซึ่งมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับสังคดีหรือสอบสวนคดีที่ร้องขอให้ออกหมายขัง

ระยะเวลาในการอนุญาตให้ออกหมายขังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๗ วรรคสี่ ร้องให้ขังได้เพียงครั้งเดียว และศาลจะสั่งขังได้ไม่เกิน ๗ วัน เช่น ศาลอนุญาตให้ขังเพียง ๓ วัน เช่นนี้จะร้องให้ขังต่อไม่ได้ ส่วนกรณีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๗ วรรคห้า และวรรคหก จะร้องขอได้หลายครั้ง แต่ศาลจะสั่งขังได้ครั้งละไม่เกิน ๑๒ วัน และรวมกันแล้วต้องไม่เกินระยะเวลาตามวรรคห้าและวรรคหก ทั้งนี้ การอนุญาตให้ฝากขังแต่ละครั้งศาลจะอนุญาตให้ฝากขังน้อยกว่า ๑๒ วัน ก็ได้

การพิจารณาคำร้องขอฝากขัง ศาลต้องดูสำนวนเรื่องฝากขังทั้งหมดว่าสั่งขังครบกำหนดตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ มิฉะนั้นอาจเกิดการผิดพลาดสั่งขังผู้ต้องหาเกินกำหนดระยะเวลา

ส่วนกรณีตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง มาตรา ๗ และมาตรา ๘ นั้น ให้ยื่นคำร้องได้เป็นคราว คราวละไม่เกิน ๖ วัน และร้องขอไม่เกิน ๓ คราว ดังนั้นหากศาลอนุญาตให้แต่ละคราวไม่ครบ ๖ วัน เช่นอนุญาตเพียง ๔ วัน ซึ่งถือว่าเป็น ๑ คราว และมีเหตุจำเป็นก็ร้องขอได้อีกไม่เกิน ๒ คราว คราวละไม่เกิน ๖ วัน เช่นนั้น ซึ่งแตกต่างกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๗ ที่ถือจำนวนระยะเวลาที่ศาลจะสั่งขังได้

กรณีมีผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นนิติบุคคลจะไม่มีการจับกุม เพราะนิติบุคคลไม่อยู่ในสภาพที่จะให้จับกุม คงใช้วิธีออกหมายเรียกผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลมาเพื่อสอบสวนหรือการพิจารณา แล้วแต่กรณี ทั้งนี้จึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง

คดีเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซึ่งต้องดำเนินคดีในศาลเยาวชนและครอบครัว หากเด็กหรือเยาวชนถูกจับกุมควบคุมในคดีอื่น ต่อมาพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาคดีใหม่ให้จำเลยทราบ ดังนี้ถือไม่ได้ว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นถูกจับกุมและควบคุมในคดีใหม่ การนับระยะเวลาตามมาตรา ๒๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา และเยาวชน พ.ศ.๒๕๔๔ ยังไม่เกิดขึ้น กรณีเช่นนี้เมื่อไม่มีการจับกุมก็ไม่จำเป็นต้องขอคัดฟ้องฝากขัง

การยื่นคำร้องขอออกหมายขังผู้ต้องหา ระหว่างสอบสวน เฉพาะคำร้องครั้งที่ ๑ จะต้องระบุชื่อสกุล อายุ อาชีพของผู้ต้องหา ข้อหา วันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ มูลเหตุหรือพยานหลักฐานที่สนับสนุนเหตุแห่งการออกหมายขัง ระยะเวลาที่จะขอขังและรายละเอียดของหมายจับถ้ามี วันเวลาที่จับกุมและวันเวลาที่ผู้ต้องหาถูกนำตัวไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน รวมทั้งข้อคัดค้านในการขอลปล่อยชั่วคราวของพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการถ้ามี

กรณีที่มีตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวน

หรือพนักงานอัยการนำตัวผู้ต้องหาศาลทุกครั้ง พร้อมทั้งยื่นคำร้องขอหมายจับผู้ต้องหาซึ่งทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่ศาลจะจ่ายสำเนาคำร้องให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อรับไปก่อนแล้วเสนอคำร้องต่อศาล หลังจากนั้นศาลจะพิจารณาคำร้องของผู้ร้องขอให้ได้ความว่า

๑. ผู้ต้องหาถูกควบคุมเกิน ๔๘ ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนแห่งแรกหรือไม่ ทั้งนี้หากผู้ต้องหาถูกควบคุมเกิน ๔๘ ชั่วโมง จะขอให้ศาลออกหมายจับไม่ได้ เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัยหรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่นอันมีอาจก้าวล่วงเสียได้ และเมื่อเหตุนั้นสิ้นสุดลงต้องนำตัวผู้ต้องหาศาลทันที

๒. มีพยานหลักฐานตามสมควรจะทำให้ศาลเชื่อว่า ผู้ต้องหาน่าจะได้กระทำความผิดอาญา ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกิน ๓ ปี หรือน่าจะกระทำความผิดอาญา และมีเหตุอันควรเชื่อว่า ผู้นั้นจะหลบหนีหรือไปจะยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานหรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น แต่ถ้าผู้ต้องหานั้นเป็นผู้ซึ่งศาลได้ออกหมายจับไว้หรือต้องขังตามหมายขังอยู่ก่อนแล้ว ศาลจะออกหมายขัง 0 ผู้ต้องหาต่อไปโดยไม่ต้องไต่สวนก็ได้ เพราะเหตุออกหมายขังเป็นอย่างเดียวกับออกหมายจับ ซึ่งศาลได้พิจารณามาแล้ว

๓. มีเหตุจำเป็นต้องขังผู้ต้องหาเพื่อทำการสอบสวนหรือทำการฟ้องคดี โดยสอบถามผู้ต้องหาว่าจะมีข้อคัดค้านประการใดหรือไม่ หากมีข้อคัดค้าน ศาลจะเรียกผู้ร้องมาชี้แจงเหตุจำเป็นหรืออาจเรียกพยานหลักฐานมาไต่สวนเพื่อประกอบการพิจารณา

๔. การจับชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เพราะถ้าการจับเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานสอบสวนย่อมไม่มีอำนาจควบคุมหรือนำตัวไปยื่นคำร้องขอให้ศาลออกหมายขังในระหว่างสอบสวน

การที่ศาลจะอนุญาตให้ขังผู้ต้องหาระหว่างสอบสวน ศาลต้องพิจารณาด้วยความ

ระมัดระวังว่ามีความจำเป็นที่จะควบคุมผู้ต้องหาหรือไม่เพียงใด โดยคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพในร่างกายของประชาชน และควรอนุญาตให้ขังภายในกำหนดเวลาเท่าที่จะทำให้การสอบสวนเสร็จสิ้น นอกจากนี้ คดีที่ต้องดำเนินการทำตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง ถ้าผู้ต้องหา รับสารภาพ ศาลต้องยกคำร้องขอผิดฟ้องฝากขัง

กรณีผู้ต้องหาไม่อายุไม่ถึง ๑๘ ปี หรือเป็นหญิงมีครรภ์หรือเพิ่งคลอดบุตรมาไม่ถึง ๓ เดือน หรือเจ็บป่วย ซึ่งต้องขังจะถึงอันตรายแก่ชีวิต ศาลจะไม่ออกหมายขังผู้ต้องหานั้นก็ได้ แต่ศาลมีอำนาจกำหนดวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อป้องกันการหลบหนีหรือความเสียหายที่จะเกิดขึ้น คำสั่งศาลเช่นนี้ในระหว่างสอบสวนให้ใช้ได้ไม่เกิน ๖ เดือน นับแต่วันมีคำสั่ง หากภายหลังศาลมีคำสั่ง ผู้ต้องหาไม่ปฏิบัติตามวิธีการที่กำหนด หรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือพิจารณาออกหมายขังได้ตามเหตุสมควรตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๗๑ วรรคสาม

เมื่อได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาแล้ว ถ้าผู้ต้องหาไม่ใช่ผู้ถูกจับ และยังไม่มีการออกหมายจับ แต่พนักงานสอบสวนเห็นว่ามีเหตุที่จะออกหมายขัง ผู้นั้นได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๗๑ พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลเพื่อขอให้ออกหมายขังโดยทันที แต่ถ้าขณะนั้นเป็นเวลาศาลปิดหรือใกล้จะปิดทำการ ให้พนักงานสอบสวนสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลในโอกาสแรกที่ศาลเปิดทำการ ในกรณีเช่นนี้ให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๗ มาใช้บังคับแก่การพิจารณาออกหมายขังโดยอนุโลม ถ้าผู้ต้องหาไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนดังกล่าว ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจจับผู้ต้องหานั้นได้โดยถือเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนที่จะจับผู้ต้องหาได้ โดยไม่มีหมายจับ และมีอำนาจปล่อยชั่วคราวหรือควบคุมผู้ต้องหานั้นไว้

ในกรณีที่ได้มีการส่งตัวผู้ต้องหาไปดำเนินคดี
ยังศาลทหารหรือศาลเยาวชนและครอบครัว
ต่อมามีการส่งผู้ต้องหามายังพนักงานสอบสวน
เพื่อดำเนินในคดีศาลแขวงต่อไปเพราะคดีไม่ได้
อยู่ในอำนาจของศาลดังกล่าวนั้น ไม่อาจนับ
ระยะเวลาที่ผู้ต้องหาถูกควบคุมหรือขังอยู่ตาม
กฎหมายดังกล่าวเข้าในกำหนดระยะเวลาที่ตั้ง
บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลแขวง แต่กรณีที่ผู้ต้องหาถูกส่งตัวไป
ควบคุมเพื่อตรวจพิสูจน์การเสพหรือการติดยา
เสพติด แม้พนักงานสอบสวนหรือพนักงาน
อัยการไม่ต้องผัดฟ้องหรือฝากขังตามพระราช-
บัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพ มาตรา ๑๙ วรรคห้า
แต่ต่อมาเมื่อผู้ต้องหาถูกส่งตัวกลับเพื่อดำเนินคดี
ต่อไปตามปกติ หากการสอบสวนยังไม่เสร็จ
และมีความจำเป็นไม่สามารถฟ้องผู้ต้องหาได้ทัน
ภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด พนักงาน
สอบสวนหรือพนักงานอัยการสามารถขอผัดฟ้อง
และฝากขังได้ โดยนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ศาล
ส่งตัวไปจนถึงวันที่ผู้ต้องหาถูกส่งตัวกลับมาอาจ
ยังไม่เกินระยะเวลาตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลแขวง มาตรา ๗ หรือประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๗ กำหนด
แล้วแต่กรณี ค่อยผัดฟ้องและฝากขังได้เท่าเวลา
ที่เหลืออยู่ แต่ถ้าเกินระยะเวลาดังกล่าว จะขอ
ผัดฟ้องฝากขังต่อไปไม่ได้ต้องยื่นฟ้องผู้ต้องหาทันที
ทั้งนี้ในการส่งตัวผู้ต้องหาไปตรวจพิสูจน์นั้นการ
สอบสวนยังไม่หยุดชะงัก ตามพระราชบัญญัติ
ฟื้นฟูสมรรถภาพ มาตรา ๑๙ วรรคสี่ ยัง
บัญญัติให้พนักงานสอบสวนดำเนินกระบวนการ
สอบสวนคดีต่อไป ทั้งนี้ไม่มีเหตุที่พนักงาน
สอบสวนจะใช้ระยะเวลาในการสอบสวนเกินกว่า
ระยะเวลาปกติตามกฎหมาย

๒

นิยามแห่งความรัก

- รัก** คือความเข้าใจเมื่อไม่รัก
- คือ** ความทักท้วงใจมิให้หลง
- ความ** รักนั้นก็คือความซื่อตรง
- เข้า** ใจคนที่ยังคงไม่เข้าใจ
- ใจ** จึงเริ่มก่อเกิดกำเนิดรัก
- เมื่อ** รู้จักเรียนรู้เป็นผู้ให้
- ไม่** รักเราแต่เราจักรักต่อไป
- รัก** ที่จะรู้ภัยทุกวี่วัน

- เพียง** สายลมที่พัดผ่านสับสนรัก
- รู้** ตระหนักในชีวิตไม่ปิดฝัน
- จัก** ต่อเติมเพิ่มคิดถึงซึ่งสัมพันธ์
- ผ่าน** คินวันผ่านไปไซ้ผ่านเลย
- พบ** เพื่อพรากเพื่อจากกันในวันใหม่
- ไซ้** พรากเพื่อห่างไกลไปเฉยเฉย
- จบ** เพื่อจากเพื่อพบเห็นเหมือนเช่นเคย
- สิ้น** รักแล้วอย่าสิ้นเลยความเคยชิน

- รัก** ไม่เคยแบ่งแยกคนทุกชนชั้น
- ไม่** กิดกันความเป็นเขาเราทั้งสิ้น
- เคย** ไหมที่รักแยกศาสน์ - ชาติ - แผ่นดิน
- แยก** ชีวิตให้คนเราไม่เท่ากัน
- คน** ทุกคนย่อมมีเสรีสิทธิ์
- บน** เวลาแห่งชีวิตที่แสนสั้น
- แผ่นดิน** ดินเดือดเอาเลือดทาเราฆ่ากัน
- ดิน** แดนฝันจึงมิไร้ไฟสงคราม

- รัก** คือความเข้าใจเมื่อไม่รัก
- คือ** รู้จักรักศึกษาเพื่อผ่าข้าม
- สิ้น** ซึ่งซึ่งพยายามรังเกียจเหยียดเลวทราวม
- คือ** นิยามรักใหม่เข้าใจกัน
- ไร้** ความรักใดใดที่ไม่รัก
- ความ** รู้จักรักแลกเปลี่ยนเพียรสร้างสรรค์
- ไม่** มีใครไม่รู้จักจะรักกัน
- รัก** คือฝันคือจุดร่วมรวมสังคม

● โอบอ้อม ทอมจันทร์

(กระตุ้นตามแนวตั้งเป็นกลอนแปดอักษบทหนึ่ง)

ก่อนสิ้นแสงตะวัน

มหันตกรรมก่อไว้	ปางบรรพ์
วิบากบาปตามทัน	ชาตินี้
ทุณร่านสารพัน	ปลดปล่อย
ชีพดับมิอาจลี้	ลวงพันรอยกรรม
รอยโค่นอย่างก้าว	ทางใด
เกวียนย่อมหมุนกงไป	เช่นนั้น
วัฏติดหล่มเกวียนไฉน	รอดหล่ม
กรรมชั่วผลเฉกชั้น	ชั่วร้ายรุมราน
ผลาญชาติเจียนล่มแล้ว	หลบหนี
หยามหมิ่นราชาบดี	ลวงล้ำ
กำแหงปั้นปลุกสี	แดงลุ่ม- หลงเฮย
ลวงล่อรอคินล้ำ	กอบกู้แผ่นดิน
หยุดเถิดยอมหยุดตื่น	ยอม...หยุด
สมชื่อชนชาวพุทธ	ตื่น...รู้
ผิด...สำนึกผิดสุด	สูงยิ่ง นักแธ
กรรมเก่ายอมรับสู้	กว่าสิ้นสุตวาร
เบิกบานเย็นเยียมแท้	เย็นธรรม
เห็นทุกข์ดับทุกข์...สวรรค์	เที่ยงแท้
หากเห็นเหตุแปรผัน	ทุกเมื่อ
ตามมรรคองค์แปดแม่	เน้นข้ามิสายเกิน

๒